

HAYATA

TUTUNMA ÖYKÜLERİ 2019

Hazırlayanlar

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı
Prof. Dr. Mehmet Ali Erkurt
Prof. Dr. Fevzi Altuntaş
Doç. Dr. M. Sinan Dal

MALATYA 2019

İnönü Üniversitesi Yayınları: 46
Hikâye Kitapları Seri: 6

HAYATA
TUTUNMA ÖYKÜLERİ
2019

Hazırlayanlar

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı
Prof. Dr. Mehmet Ali Erkuş
Prof. Dr. Fevzi Altuntaş
Doç. Dr. M. Sinan Dal

Sertifika No

26607

Genel Yayın Yönetmeni

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı

Grafik Tasarım

Öğr. Gör. Bünyamin Bayram

Yayın Koordinatörü

Mesut Karataş

Düzeltili

Sevtaş Ayhan

Kapak

Ayşe Denizli - Emrah Akbaş

Adres

Merkez Kampüs, 44280 Battalgazi/MALATYA
0422 377 32 24 e-posta: yayinevi@inonu.edu.tr

Baskı

İnönü Üniversitesi Matbaası/MALATYA
Şubat 2019

Bu kitabın yayın hakkı İnönü Üniversitesine aittir. 5846 ve 2936 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereği herhangi bir bölümü, resmi veya yazısı, yazarların ve yayıncısının yazılı izni alınmadan tekrarlanamaz, basılamaz, kopyası çıkarılamaz, fotokopisi alınamaz veya kopya anlamı taşıyabilecek hiçbir işlem yapılamaz. Yazıların içerikleri yazarları bağlamaktadır.

SUNUŞ

Hayat bir hikâye arayışıdır, çizgisi düz gibi görünen ama zaman zaman zikzaklar içeren... Çıkışlar vardır bu hikâyede, bazen de ansızın inişler... Hatta kimi zaman umutsuzca dibe vuruşlar... Hiç bitmeyeceğini sandığımız sevinçleri, yine hiç bitmeyeceğini sandığımız acılar ve kederler kovalar.

"Hayat bir hikâye arayışıdır" aslında... Hikâyenin ana karakteri olarak geçmişe dönüp baktığımızda yaşadığımız pek çok olayın, yaşadığımız andaki etkiyi aynı canlılığı ile bırakmadığını ancak sevdiklerimizle paylaştıklarımızın en derin izleri kazındığını görürüz zihinlerimize.

"Hayat bir hikâye arayışıdır" aslında... Ve hastalıklar önemli bir parçasıdır bu hikâyenin, bazen başlangıcıdır bazen de sonu. En basit hastalıklar bile derin izler bırakırken bu hikâyede, kanser gibi çok daha zorlayıcı hastalıklar hikâyenin merkezindeki karakter kadar çevresindekilerde de derin yaralar açar.

Hematolojik Nadir Hastalıklar Derneği olarak böyle bir yarışma ile ortak derdimiz olan “kanser”e ve hematolojik hastalıklara farklı bir pencereden bakmayı arzuladık. Duygularımızı ve düşüncelerimizi paylaşalım ki üzüntülerimiz ve sıkıntılarımız azalsın, umudumuz artsın istedik. Çiçeğin dikenini var diye üzüleceğimize, dikenin çiçeği var diye sevinelim istedik.

Bu yolculukta yolumuzu aydınlatan en önemli iki gücün “umudunu kaybetmemek” ve sıkıca “hayata tutunmak” olduğunun, zaferlerin önce beyinde kazanıldığının bilincindeyiz. Umudumuzu kaybetmeden, inançla ve hayata pozitif bakmayı öğrenerek devam ettirmeliyiz başkahramanı olduğumuz yaşam öykümüzü.

Birbirimizin sesini duyalım, acılarımızı ve sevinçlerimizi paylaşalım istedik ve bu yıl üçüncüsünü düzenlediğimiz öykü yarışmamızla yeni hikâyelerin bir araya gelmesi için çabaladık. Son başvuru tarihini 16 Aralık 2018 olarak belirlediğimiz öykü yarışmamıza bu yıl 74 katılımcı öykülerini gönderdi. Katılımcılara ait istatistiksel bilgiler şöyleydi: 34’ü kadın, 40’ı erkek idi; en genç katılımcı 17, en yaşlı katılımcı

66 yaşındaydı; 23 farklı ilden katılım oldu ve en çok katılım İstanbul ilindendi; katılımcıların 22'si sağlık çalışanıydı.

Prof. Dr. Mehmet Ali Erkurt, Prof. Dr. Fevzi Altuntaş, Prof. Dr. İsmet Aydoğdu, Sevtap Ayhan, Doç. Dr. Abdülkadir Baştürk, Sultan Bedelciğil, Doç. Dr. M. Sinan Dal, Prof. Dr. Cengiz Demir, Dr. Öğr. Üyesi Hasan Erbay, Doç. Dr. Tuba Hacıbekiroğlu, Fatma Çetin Kabadayı, Prof. Dr. İlhami Kiki, Müjgan Koçak, Doç. Dr. Serdal Korkmaz, Nur İpek Önder Mert, Prof. Dr. Vahap Okan, Dursaliye Şahan, Prof. Dr. Cengiz Yakıncı, Prof. Dr. Sibel Yıldız, Doç. Dr. Ebru Burcu Yılmaz, Doç. Dr. Sema Yılmaz'dan oluşan seçici kurul üyelerimiz ilk üç dereceye giren öykülerimizi belirledi. Yapılan değerlendirme sonucunda birinciliği **“Pamuk İpliğindeki Hayatlar”** adlı öyküsüyle Oğuzhan Güngör; ikinciliği **“Kırmızı Öksürük”** öyküsüyle Kaan Özkaymak ve **“Fanus”** öyküsüyle Mehmet Edemen; üçüncülüğü **“Vuslatın Beyaz Rengi”** öyküsüyle Ali Yalçın ve **“Aynaları Ters Çevirdim”** öyküsüyle İlknur Işık paylaştılar.

Yarışmamızda değerlendirmeleriyle büyük emek harcayan seçici kurul üyelerimize, öyküleriyle yarışmamıza katkı sunan tüm katılımcılarımıza sonsuz teşekkürlerimizi sunuyoruz.

İnsana olanların değil, o insanın içinde olanların daha önemli olduğu biliyor, “Umudunu kaybeden her şeyini kaybetmiştir.” sözünün öznesi olmadan; sağlıklı, huzurlu, mutlu ve kaliteli bir ömür hikâyesinin kahramanları olmanızı diliyoruz.

Prof. Dr. Cengiz Yakıncı
Prof. Dr. Mehmet Ali Erkurt
Prof. Dr. Fevzi Altuntaş
Doç. Dr. M. Sinan Dal

İÇİNDEKİLER

Sunuş.....	III
1. Pamuk İpliğindeki Hayatlar	
<i>Oğuzhan Güngör.....</i>	1
2. Kırmızı Öksürük	
<i>Kaan Özkaymak.....</i>	9
3. Fanus	
<i>Mehmet Edemen.....</i>	15
4. Vuslatın Beyaz Rengi	
<i>Ali Yalçın.....</i>	23
5. Aynaları Ters Çevirdim	
<i>İlknur Işık.....</i>	29
6. Uç Uç Kelebek	
<i>Murat Tapar.....</i>	41
7. Papatya	
<i>Mustafa Baysal.....</i>	49
8. Annelerin Vakti Var Mıdır Ölmeye?	
<i>Hayrettin Durmuş.....</i>	55
9. Düş	
<i>Semra Kandemir.....</i>	61
10. Bir Kavanoz Deniz Kabuğu	
<i>Rumeysa Önder.....</i>	69
11. Her Damla Biraz Umuttur	
<i>Ebru Gezer.....</i>	77
12. Yüzsüz Adam	
<i>Kezban Doğanoglu.....</i>	83
13. Senin Değilmiş Gibi Davran	
<i>Özlem Önal Erkurt.....</i>	91
14. Buğulu Camın Ardında	
<i>Yusuf Eker.....</i>	101
15. Kraliçe	
<i>Emrah Akkan.....</i>	105
16. Kırmızı Örümcek, Annem ve Ben	
<i>Nilüfer Perihan Kurtoglu.....</i>	109
17. Hayat İkramesi	
<i>Pınar Saka.....</i>	113

18. Sevimsiz Misafir	
<i>Hamdi Ülker</i>	121
19. Yarah Kuş	
<i>Binnur Tekinalp</i>	129
20. Aptallık Tanrısı	
<i>Murat Can Bayraktar</i>	133
21. Problemlı Olan	
<i>Faruk Özgökçe</i>	141
22. Bir Avuç Ömür	
<i>Fatma Bülbül</i>	149
23. Atlıkarıncalarda Buluşalım	
<i>Gizem Yılmaz</i>	155
24. Hayal Et, Şükret, Sev	
<i>Füsün Sunar</i>	159
25. Gün Gelir	
<i>Zehra Kahyaoğlu</i>	167
26. Kendi Gırdabım ve Onların Yağmuru	
<i>Cemre Belçım Gölbaşı</i>	171
27. Çilek ve Sapı	
<i>Mustafa Akgün</i>	177
28. Umut Kitabı	
<i>Bektaş Doğan</i>	185
29. Zeynep Ağlamasın	
<i>Sabri Çakır</i>	189
30. Zeynep Ağlamasın	
<i>Mehmet Uhri</i>	197
31. 2 Artı 1	
<i>Güner Yaylak</i>	203
32. İnci Yüzük	
<i>Yağmur Saçlıoğlu</i>	209
33. Unutma Sakın	
<i>Nurullah Özeltun</i>	217
34. Çocukluktan Kalan	
<i>Evşen Çerkeşli</i>	223
35. Bir Canı Paylaşmak	
<i>Nihan Karaduman</i>	227

PAMUK İPLİĞİNDEKİ HAYATLAR*

Oğuzhan Güngör

Oldukça uzun zaman oluyor kalemi sayfanın şakaklarında gezdirmeyeli. Hoş söylenecek ne kaldı geriye onu da bilmiyorum, bir tutam hüznün ve biraz kırgınlıktan başka. Çok direndim kelimeleri birbirine yaslanmış ürkek dudaklarımın ardında tutmak için ve maalesef ki başardım. Şimdi sır gibi saklayıp söylemediğim her şey yüreğimin yıpranmış süzgecinden geçip karışıyor sayfaların paklığına, tutamıyorum onları. Tıpkı seni tutamadığım gibi. Söz vermiştik oysa kıyamet gününde mahşerde el ele kalkmaya. Biliyorum kırgınsın bana. Şimdi diyeceksin ki ne vardı da bunları yazmaya başladın, ne geçecek eline? Her zaman olduğu gibi yine haklısın. Hiçlikten başka bir şey yok soğumaya yüz tutmuş avuçlarımda. Olmayacak da. Fakat her şeye rağmen yazdım, yazmasaydım çıldıracaktım.

Kasvetli semada beyaz birer alev misali yıldızlar yanıyor bu gece. Lekeli penceremden bıçak keskinliğindeki hilalin solgun ışıkları karışıyor yalnızlığın perçinlendiği saçlarıma. Ve ben ruhumu saran tüm ıstırapların ortasında bana en son gülümseyen yüzünün resmini yapmaya çalışıyorum kelimelerle. İnsanın bunca yıllık karısına dair hatırladığı son şeyin yorgun bir gülümseme olması ne acı. Yine de başım gözüm üstünedir senden gelen her gam, her keder. Nereden başlamam gerektiğini bilmeyerek yazıyorum tüm bunları sana. Yaşlanmaya başlayan bir adamın hatıraları fırtınalı bir deniz gibidir, rüzgârın ne getireceği hiç belli olmaz. O yüzden ne gelirse kalemimin namlusuna öylece iz bırakıp kurumasını istiyorum bu gece mürekkebin. Biliyorum

*Hayata Tutunma Öyküleri 2019 yarışma birincisi

bunları okurken o zümrüt rengindeki gözlerinden birkaç katre süzülecek titrek dudaklarına. Ama hiç değilse gözyaşlarımız buluşur belki de bir yerlerde.

Tam altı sene önceydi mutlu yaşantımızın kendini darağacında bulması. Alnında çıkan ufacık bir şişlikten dolayı ısrar kıyamet götürmüştüm seni hastaneye. Rastgele dizildiğine hiçbir zaman inanmadığım o upuzun kirpiklerini öfkeyle titreterek bakmış, ardından da boş yere evham yaptığımı düşünerek yol boyu söylenip durmuştun bana. Antiseptik ve ilaç kokuları ile bezenmiş hastane koridorları şahitlik etmişti kocasıyla girdiği her tartışmada haklı çıkan kadının ilk yanılışına. Elimizde tahlil sonuçları ile doktorun odasına girdiğimiz ilk anda anlamıştım bir şeylerin ters gittiğini. Doktorun vazifesinas bir şekilde “Ahmet Bey” diyerek elimi sıkması ve ardından beceriksizce seni karşısındaki iskemleye davet etmesi kötü bir tirada başlayacağını, dolayısıyla kendimizi hazırlamamız gerektiğini söylüyordu sanki. “Kıymet Hanım...” diye başlamıştı o can yakan sözler.

Bembeyaz duvağını kaldırıp gururla öptüğüm o alnında şimdi kötü huylu olduğu tahmin edilen bir tümör varmış. Doktorun eğer bir an önce tedaviye başlanmazsa hızlı bir şekilde beyin kanserine evirileceğini söylemesinin ardından çaresiz gözlerle bana bakışını unutamıyorum. Keşke hiç değmesiydi o anda yardım yalvaran gözler gözlerime. Keşke elimden bir şey gelseydi de düştüğün o umutsuzluk pençesinden çekip çıkartabilseydim seni ama olmadı. O konuşmanın ardından birer enkaz hâlinde eve dönerken yirmi yıllık evliliğimizde hiçbir sessizlik bu kadar can yakıcı olmamıştı. Tek bir kelime dahi çıkmadı solmuş dudaklarından. Hiç ağlamadın. İsyan etmedin. Bir kere bile “Neden ben diye?” sormadın. Büyük bir sükût içinde kabullenmiştin her şeyi. Neden böylesine bir ağırlığı aldın omuzlarına? Kemiklerine kadar işleyen ıstıraba nasıl oldu da bu kadar sabır

gösterebildin? Çok düşündüm ve ancak altı sene sonra şimdi bulabiliyorum aradığım cevapları. Benim için güçlü durdun sen o gün. Yalnızca sevgi ve aşkla yoğrulmuş bir kalbin gösterebileceği dirayeti göstermiştin o gün.

Uzun uzadıya anlatmıştı doktor, bundan sonra seni yani bizi nelerin beklediğini. Tümörü kanser denen illete dönüşmeden evvel parçalamaya çalışacak kimyasal ilaçları, cerrahi müdahaleleri, bedeninde oluşmaya başlayacak değişiklikleri ve hatırlamadığım daha birçok şeyi... O gece uyku tutmadı elbette. Kalktım ve şöyle bir baktım sessizliğin volta attığı caddelere. Düşündüm. Doktor oldukça umutlu görünüyordu ya da ben öyle olduğuna inanmak istiyordum. Puslu gecenin ciğer yakan havasını soludukça anlıyordum içten içe bir mucize olması gerektiğini. Sahi ben o güne kadar mucizelere inanmış mıydım ki? Ya da buna inanmak bir şeyi değiştirir miydi? Sahili döven devasa dalgalar gibi bir gidip bir gelen bu soruları bertaraf edip mucize denen şu şeyi de bir köşeye bıraktım. Sanırım yarınların ardından gelecek güzellikleri görebilmek için olağanüstü şeyler ummak yalnızca güçsüz bir yüreğin kabullenilişiydi. On dokuzuncu yaşımızı henüz bitirmiştik evlendiğimizde. Bizim gibi sevgimiz de küçücük bir çocuktü. Şimdi büyüdü, kocaman oldu. İşte ben de o sevgiye inanmayı seçtim. Belki kaybedeceğimiz bir savaşa hazırlanıyorduk ama olsun ölüm bile güzel olabilirdi senin yanında.

Haftalar ayları, aylar da yılları peşi sıra sürüklerken hiçbir tedavi sonuç vermedi ve beyin kanseri teşhisi koyuldu hastalığının adına. Daha fazla ilgilenmeye başladılar bizimle. Sen de biliyorsun ki bir hastanede doktorlar ve hemşireler sana ne kadar iyi davranırlarsa o kadar yolunda gitmeyen bir şeyler vardır. Sen her şeye rağmen tüm gücünle savaşımaya ve etrafındaki insanlara umut saçmaya devam ederken geceler benim kalbime bir zift gibi doluyordu. Biliyorum, çok kızacaksın bana ama suçlu his-

sediyordum işte kendimi. Sanki elimden daha fazla şey gelebilirmiş de ben yapamıyormuşum gibi hissetmek acılarımı daha da dayanılmaz kılıyordu. O teşhisten sonra ardı arkası kesilmeyen kemoterapiler, radyoterapiler, biyopsiler, ameliyatlar ve her gün avuç dolusu içilen ilaçlar yemyeşil gözlerindeki o parıltıyı geri getiremiyordu. Eskiden o gözlerle bana baktığında bir orman filizleniverirdi kalbimde ama şimdilerde çok boğuk bakıyorlar. Yorgunlar, titriyorlar ve ağlıyorlar içten içe. Tıpkı nehirler gibi geriye akmayan şu zamandan onlar da nasibini alıyorlar.

Havadan sudan konuşarak saatlerce sürdürdüğümüz pazar kahvaltılarımızın yerini senden önce kalkıp görünce üzülme diye yataktan topladığım avuç avuç saçların aldı. Aslında tam olarak burada itiraf etmem gereken bir şey var: Bunu sen görünce üzülme diye değil de üzölmüyormuş gibi davranma diye yapıyordum. Zaten naif bedenindeki maraz yetmezmiş gibi bir de benim için güçlü durmaya çalıştığını görmenin beni nasıl utandırdığını tahmin bile edemezsin. Öyle anlarda ölmek için nasıl dualar ettiğimi bilemezsin elbette. Dedim ya, benim de hatalarım çok. Korkutucu olan ölmek değil zaten, yaşayamamak. Biz yaşamalıydık. Ne olmuş yani her gördüğümde dokunup koklamak istediğim bukleli saçların dökölmüşse? Senin o çok sevdiğin kitapta yazdığını gibi: “Ruhları sevmeyi deneyin! Zira ölüm her şeyi yok edecek.” Sevmenin bana göre ne olduğunu sormuştun ya hani, o zaman cevap verememiştim ancak şimdi bir cevabım var: Yokuş aşağı koşan bir çocuğun durmak için gösterdiği nafiie çabadır sevmek. Ben de seni seviyorum, kanserli hücrelerini seviyorum. Şu insanoğlu ne kadar da tuhaf değil mi? “Asla alışamam!” dediğı her şeye kısa sürede alışıyor. Sanırım bu da bizim zayıf varlıklar olduğumuzu gösteriyor. Beyninin içinde sürekli büyüme eğiliminde olan kötü hücrelere bile alıştık zamanla. Dökölen saçlarına, ağzında çıkan yaralara, mide bu-

lantılarına... Ezelimizden beri bizimle birlikte yaşamışlar sanki. Lakin senin için her endişelendiğimde “Beni merak etme! İyiyim.” demene alışamıyordum. Değildin çünkü. Edinmeye başladığın kırıksıklıklar daha da derinleşiyor, içleri acıyla dolup taşıyordu. Kilo kaybediyordun. Önce o çok sevdiğim elmacık kemiklerin çöktü. Ardından omuzların düşüp köprücük kemiklerin iyice belirginleşti. Dişlerin sararmaya başladı. Boğazın yanmadan içebildiğin yarım bardak su için sevinçle doldurduk midemizi. Parmak uçlarında başlayan karıncalanmalar zamanla kaslarını da etkilemeye başladığı için destek alamadan hareket edemez oldun. Ve işimden ayrıldım. Tüm bunlar olup biterken beyaz önlüklü kahramanımızın yani doktorumuzun gözlerini daha dikkatle incelemeye başladım. O ise bakışlarını kaçırmaya çalışıyordu. Tedavimiz aşamasındaki tüm adımları tıbbi terimleri dahi atlamadan anlatıyordu. Bir şeylere artık kendimizi iyiden iyiye hazırlamamız gerektiğini belli ediyordu sanki sesindeki betimlenemez ton. Ben anlamak istemediğim için anlamıyordum. Sağır bir insana dünyanın en güzel şarkısını söylemek kadar anlamsızdı bu çabası. Ancak sen anlıyordun. İncecik ellerin ellerimi daha çok sarar oldu. Ellerin çok soğuktu ama hep soğuklardı zaten öyle değil mi? Yani yeni bir durum değil. Yoksa ben yine kendimi mi kandırmaya çalıştım? Kahretsin insan kendini hiç kandıramıyor, yalnızca öyle olduğuna inanıyor bir süre. Ben de öyle yaparak o bir sürenin tadını çıkarmaya çalıştım, ta ki o sabaha kadar.

Evimizde vakit geçirmeyi en çok sevdiğin yer bahçemizdi. Geniş, garip görünümlü ve âdeta kış gecelerini izlemek için hazırlanmış güzel bir yerdi. Ortasında ay ışığı ile yıkanan ufak bir havuz, etrafında da birkaç küçük meyve ağacı vardı. Ve olabildiğince çiçek. Kırmızı, sarı ve beyaz renkli çiçek tarhları ile süslediğin bu bahçe senin yeryüzündeki cennetindi. Bana söy-

lemiyordun ama ben biliyordum ne zaman canın bir şeye sıkıl-
sa oradaki çiçeklere konuştuğunu. Söylememekte de haklıydın.
Hiçbir vakit anlamamıştım bir insanın neden çiçeklerle konu-
şmak istediğini. O sabah şafak vaktinden hemen sonra güneşin
sırma saçları yatak odamızın duvarlarını okşarken beni uyan-
dırmış ve şöyle demiştin: “Su içmeme yardım eder misin? Her
yer çok karanlık.” İnsanın uyanıkken kâbus görebildiğini hiç
görmemiştim o ana dek. Yanılmıştım, kâbus değildi. Apar topar
kendimizi hastanede bulduğumuzda bir darbe daha yemiştik ön-
cekiler yetmezmiş gibi. Büyüyen tümöre bağlı kanserli hücreler
optik sinirlerine baskı yapmaya başladığı için görme yetini kay-
betmiştin.

Dünyanın renklerini kaybettin. Artık o çok sevdiğin renk-
li çiçekleri göremeyecektin ama sen bunu da sorun yapmadın.
Kanserle giriştiğin hayata tutunma mücadelende dudaklarından
dökülen şu cümlemin ardından ilk kez bir damla gözyaşı akıttın:
“Artık bana gülümseyen yüzünü göremeyeceğim.” Akan o bir
damla gözyaşını acıyla büktüğüm dudaklarımla yakaladım. O
kadar değerliydi ki, yere düşmesini istemedim. Ama senin bunca
zamandır başardığın gibi ben senin için güçlü duramadım. Ko-
şarak hastanenin dışına çıktım ve avazım çıktığı kadar ağladım.
Yumruk attım duvarlara, saçlarımı yoldum. Görenler ne der diye
hiç düşünmedim. İnsanoğlunun sınanmadığı bir imtihan hakkın-
da konuşması her zaman pervasızca olmuştur.

Gücünüzün son kırıntılarını da içtiğiniz vakit hâlâ bir şey-
ler değişmemişse geriye yalnızca kabullenmek kalır. Sevdiği-
niz insanın yüzünde solan tebessümleri geri getiremediğinizde
tüm umutlarınız gayba karışır. Yaşam ağacınız bir bir teslim
eder yapraklarını, savruk rüzgârlara. Böylesine hüznü bir
hengâmenin ortasında ne yapacağımı bilmez bir hâlde dolaşır-
ken sana rastladım bir gece vakti. Uyuyordun. Sadece on üç

gün geçmişti karanlığın içine hapsolalı ama sanki bin yıl geçmiş gibiydi. Sessizce sana baktım. Tenin iyiden iyiye beyazlamış, incecik kalmıştı. Sanki ölüm denen meretin soğuk nefesi esip üşütüyordu seni. Ruhun topraktan yaratılmış bedeninin içinden her an sıyrılacakmış gibiydi. Yaşam ile ölüm arasındaki o meçhul topraklara aittin artık. İşte o gecenin sabahında gittin. Sessiz, sakın ve kırgındı gidişin. Akşam benim yattığım tarafa yüzünü çevirmiş ve beni hâlâ görebildiğini belirtmek ister gibi iyi geceler dilemiştin, bunun son uykun olduğunu bilmeden. Bir sevgiyi görebilmek için gözler en son ihtiyacımız olan şey zaten. Alnına dokundurdum dudaklarımı, hâlâ sıcaktı. Yarısı dökülmüş kırpiklerin her an kıpırdayacakmış gibi duruyordu. Bazen uyurken seni izlediğimi bildiğinden uyuyormuş gibi yapardın. Yine öyle yaptığına inanmak istedim birkaç dakika boyunca. Olmadı. Bu sefer de kandıramadım kendimi. Soğumaya başladı yatağın sol tarafı. Ve aldılar seni benden. Yıkadılar. Birkaç arşınlık beyaz bir bez parçasına sardılar. Beyaz en sevdiğimiz renkti, değil mi? İçinde her renkten bir tutam barındıran ancak hiçbirisi olmayan. Artık nefret ediyorum ben o renkten. İşte seni son kez kucağıma o zaman aldım. Her şeyin anlamını yitirdiği, sonsuzluğa uzanan o soğuk topraklara emanet ettim seni. Evlendiğimiz ilk gün sarılıp yattığımız yorganımızı da üzerine örttüm üşüme diye. Sonra evimize döndüm ama bu sefer yalnızca bir ekmek aldım. İşte o zaman çöktü sensizliğin sancısı.

Ölüm de yaşamın bir parçası dedim kendime ancak nafile. Dinmedi acım. Sustum. Ağlayamadım. Ah, bir ağlayabilseydim! Yalnızca sustum. Bahçeye çıkarken giydiğin o siyah hırkan ilişti gözüme. En son bıraktığın yerdeydi. Yüreğime oturdu yokluğun. Senden bir parça taşıyordu sanki. Beraber boyadığımız duvarlara şimdi yalnız bir adamın anlamsız silueti yansıyor. Bisikletine dokundum, selesine doldurduğun kır papatyaları solmuştu.

Dudaklarının izini taşıyan bardağına sarıldım da yattım yatağı-mıza. Terliklerin aynı yerde duruyordu. İkimiz de kaybettik bu savaşta. Kanseri denen bu hastalık yalnızca iliştiği insandan değil etrafındakilerden de bir şeyler söküp gidiyormuş meğerse. Artık acı çekmediğini biliyorum. Bu da benim geriye kalan son tesellim. Sımsıkı sarılmalıyım ona.

Çiçeklerini ben suluyorum gittiğinden beri. Topraklarını de-ğiştiriyor, zararlı böcekleri ayıklıyor ve konuşuyorum onlarla. Sık sık da senden söz açıyoruz. Özlemişler seni belli, ancak benim kadar değil. Sakın umutsuzluğa sarılma. Ölüm bir son değil, dünyalık hayatımızda yaşadığımız ufak bir ayrılık olarak kalacak yalnızca. Ve şunu sakın unutma: Nereye gidersen git bulacağım seni. Hem de çok yakında...

KIRMIZI ÖKSÜRÜK*

Kaan Özkaymak

İstanbul'un büyük caddelerinin birinde kırmızı ışıktaki bekliyoruz. Trafik yoğunluğu akşamüzeri yine kulak memesi kıvamında, aylardan soğuk... Sokak lambalarının ölgün ışıkları altından geçen kar taneleri şehrin asırlık kaldırımlarını beyaza boyuyor. Radyodaki sunucu dışarıdaki havaya uygun özenli bir liste ile bu akşam bizlere eşlik edeceğini söylüyor. “Ve sıradaki parça...” derken, derinlerden yükselen tanıdık melodilerle doluyor arabanın içi. “Her yerde kar var, kalbim senin bu gece...” O sıra Selma'ya bakıyorum. Her yerde kar var, kalbim onun bu gece. Aramızda bir cümle mesafe var. Bu mesafeden çok güzel görünen, ancak dokununca yaprak dökcek bir güle benziyor. Üşümesin diye kaloriferin ayarını bir kademe daha yükseltiyorum. Camda eriyen kar taneleri, üzerlerine düşen ay ışığı ile inci tanelerine dönüşüyor. Silecekler âdeta sonsuz bir düzlem üzerinde hiç bitmeyen bir kış şarkısı çalıyor. Selma gür dalgalı saçlarının gizlediği yüzünü çevirmeden konuşuyor. “Biliyor musun, aslında milletvekillerinin yerine küçük torunlarıyla gezintiye çıkan dedelere dokunulmazlık verilmeli.” “Nasıl yani?” diyorum. Gözlerindeki pırıltıyı bana çeviriyor, kısa bakışıyoruz, ardından dışarıyı işaret ediyor. “İşte, şu yaşlı adamla elinden tuttuğu küçük kız çocuğu gibi. Çok güzel değiller mi? Kimse dokunmasın onlara.” Kar taneleri altından geçen o iki muazzam hayata değişiyor bakışlarım. Soğuk havanın içerisinde büyüyen sınırsız duygular... Titreyen yıldızların aydınlatdığı geceye karışan katıksız, mutlak bir sevgi onlarınki. Tıpkı benim Selma'ya duyduğum

*Hayata Tutunma Öyküleri 2019 yarışma ikincisi

türden bir sevgi. Yüzüme yayılan sıcak tebessümle kafamı aşağı yukarı sallayıp haklı olduğunu söylüyorum. O esnada arkadan gelen korna sesleri artık yeşil yandığını ve geçmem gerektiğini küfre benzer tonlarda anlatmaya çalışıyor. Aldırış etmeden yavaşça hızlanıyorum.

Barbaros Bulvarı'nın denize dökülen asfaltından aşağı doğru usulca iniyoruz. İnsanlar montlara, berelere, kaşkollara ve birbirlerine sarmalanmış yürüyorlar. Yan koltuğa kısa bir bakış atıyorum, camdan Selma'nın hüznü yansıyor bir an. Endişe ile büyüyor göz bebeklerim. "Selma!" diyorum ufak bir telaşla. "Bir şey mi oldu, neyin var?" Camdan bakmaya devam ediyor. "Ben kış çok seviyorum." diyor. Neden böyle söylediğine anlam vermeye çalışırken kulaklarım radyoda çalan şarkıya takılıyor yine. "Her yerde kar var, kalbim senin bu gece..." Şarkının sonuna gelirken melodi kendiliğinden alçalıyor. Alçalın melodiye eşlik edercesine radyonun sesini kısıyorum ben de. "Ne güzel!" diyorum ardından. "Mutlu olman gerekmiyor mu? Bak her yerde kar var." "Biliyorum." diyor. Sesinde öyle naif bir tını var ki, bakışları bana dönüyor. Uzun dalgalı saçlarının kapattığı sağ gözünü ortaya çıkarmak için saçlarını nazikçe kenara sıyrıyorum, kısa bir süre bakışıyoruz. Trafik kımıldamıyor, biz kımıldamıyoruz, gözlerindeki ışıltı gözlerime değişiyor. İlahî bir güzellik ile aydınlanıyor âdeta yüzü, küçük bir tebessüm açıyor orada. Yüzünde hiç eskimeyen bir gülüş. Arabanın ön camından geleceğimiz yansıyor. Fakat neredeyse her şeyin kusursuz olduğu o anda Türkçeye pek uygun olmayan heceler dökülüyor dudaklarından. Kifayetsiz vurgular savurarak arabanın içerisinde kırmızı bir öksürük nöbetine tutuluyor, elim ayağıma dolaşıyor. Su arıyorum telaşla arabanın içinde. Bir elini havaya kaldırıyor, duruyorum ister istemez. Yaklaşık otuz saniye sürüyor. Saymıyorum ama otuz saniyeden az olmadığını biliyorum hiçbir nöbe-

tinin. Öksürük nöbeti hafifleyince “Bir daha kışı görememekten korkuyorum.” diyor. Hepsi bu, başka bir şey söylemiyor. Elindeki kırmızılığa bakıyor ardından, yüzünü yüzüme çeviriyorum usulca. “Kırmızı öksürüğün çaresi var.” diyorum. Kısa bir süre yüzüme bakıyor. Kafasını aşağı yukarı sallıyor ardından. Çantasından çıkardığı mendille elinde biriken kırmızılığı siliyor. Kafasını yeniden cama yaslıyor. Dönüp bir şey söylemek istiyorum ama konuşamıyorum.

Altı ay önce başlamıştı ilk belirtiler. Onca zaman Selma’nın içinde kendini fark ettirmeden gizlenmiş bir canavardı bu hastalık. Düşündüğümüzden hızlı ilerliyordu. Selma akciğer kanseri lafını da bu iğreti kelimenin onda çağrıştırdığı duyguları da sevmeyi için hastalığına “kırmızı öksürük” ismini takmıştı birkaç ay evvel. İsmi ben bulmuştum, önce biraz komiğine gitmiş olsa da sonradan bayağı alışmıştı bu ifadeye.

Barbaros’tan çarşı tarafına dönüyoruz şimdi. Trafik açılıyor, hızımız artıyor. İkimiz de konuşmuyoruz. Selma bakışlarını camdan ayırmıyor. Ben her ne kadar yola dikkat kesilmiş görünsem de onu düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum. Bir süre böyle yol alıyoruz. Dalganın içindeyken darbesini yeteri kadar hissedememek gibiydi içinde bulunduğumuz durum. Bu yüzden onu neşelendirecek bir şey bulamazsam daha sonra eve döndüğümde bu anın pişmanlığını yaşayacağımı biliyorum. Ona dönüyorum tekrar. Kalbi kâğıt gibi yırtılmış, içinde üç bina yıkılmış ve sayısız bahçe yakmış gibi bir hâli var. Yüzü camdan yansıyor yeniden, cam da üzgün. Dışarıdaki vakur ayaz üzüntüsünü soğutmaya yetmiyor. Çaresizlik ölgün düşüncelerime sızıyor. Tam o esnada etraf dönmeye başlıyor birden. Karlar, binalar, sokak lambaları... Her şey birbirine karışıyor. İstemsizce sağ elimi Selma’nın omuz hizasından göğsüne bastırıyorum, ayağım frenin üzerinde örs gibi ağır. Zemin âdeta altımızdan kayıp gidiyor. Asfalttan

bir nehrin içinde, akıntıda pervasızca sürükleniyoruz. Ön camın patlamasıyla aynı anda benim “Selma!” diye bağırمام dışında fazla bir şey kalmıyor geriye. Ardından kuvvetli bir çarpışma sesi. İki saat önce radyoda geçen bir uyarı kulağımda çınlıyor: “Gizli buzlanmaya dikkat!”

Gözlerimi aralamaya çalışıyorum. Selma geliyor aklıma. Başımı usulca yana çeviriyorum, Selma yerinde yok. Ne olup bittiğini düşünmememe fırsat vermeyen kulağımdaki çınlama geçmek bilmiyor. Bakışlarım camdan göğe uzanıyor. Yıldızlar karanlığa yenilmişler. Hava kapalı ve oldukça serin. Ön camdan sızan ayaz yüzüme yayılıyor. Selma’nın yüzü geliyor gözümün önüne. İlk tanıştığımız günü hatırlıyorum. Yine tıpkı bugünkü gibi yıldızların karanlığa yenildiği bir akşam Ankara’da tanışmıştık. Henüz ikimiz de öğrenciydik. Bir sabah derse geç kalmış, okulun uzun ince koridoru boyunca koşturuyordum. Selma cam kenarındaki peteğe yaslanmış, montunun içerisine gizlediği yavru bir kedinin başını okşuyordu. Hava tıpkı bugünkü gibiydi, her yerde kar vardı. Okula hayvan getirilmesinin yasak olduğunu bildiği için kabahat işlemiş gibi bana baktı ve ardından işaret parmağını öne uzattığı dudaklarına dayayıp “sus” işareti yaptı. Yanından geçerken yalnızca gülmekle yetindim. İlerleyen günlerde Selma’yı bir daha ne o koridorda ne de okulun başka bir yerinde gördüm. O günden beri o koridor daha ışıksız, daha kasvetli ve daha uçsuzdu sanki. Aylar sonra yıldızlar geri geldiğinde Selma da gelmişti. Akşamüzeri bahçede arkadaşlarıyla çimlerin üzerinde otururken gördüm onu. Bana yine aynı muzip tavırla “sus” işareti yaptı. Hatırlamıştı beni. Ben de bu kez öylece çekip gitmemeye karar verdim ve yanına gidip çimlerin üzerine oturdum. Ankara’da çimlerin daha yeşil olduğu başka bir gün daha hatırlamıyorum.

Kulağımdaki çınlamanın arasından sıyrılan kalabalık sesler Selma’nın hayalini kara bir duman gibi dağıtıyor. Dışarıda bir

hareketlilik var, doğrulmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Sanki üzerimde henüz yaşamadığım kırk yılın yorgunluğu birikmiş, ağzımda kan tadı... Dilimle yokluyorum, iki azı dişim eksik. Tuhaf şekilde acı hissetmiyorum. Derken kapı açılıyor. Beni dışarı çekiyorlar. Kalabalık ne yapacağını bilmeden yaklaşık birkaç dakika boyunca bekliyor. Gözlerimin bulanıklığı ardından uzun dalgalı saçlarıyla Selma görünüyor. İyi olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor. Bir şeyler mırıldanıyor ama duyamıyorum. Sırtüstü yatırıyorlar beni. Birkaç saniye sonra boğazıma dolan kanla birlikte istemsizce kırmızı bir öksürük nöbetine tutuluyorum ben de. Uzun sürüyor. Böyle bir duygu muydu acaba kırmızı öksürmek diye düşünüyorum. Selma elini yanağıma koyuyor o sıra. Bu defa duyuyorum onu: “Endişelenme sakın, iyi olacaksın.” diyor. Sesi, açılan yaralarımı iyi geliyor. Olup bitenin ne olduğunu anlamak güçleşiyor. Başım yana düşüyor. Bilincim ağırca kapanıp kendimden geçmeden önce son gördüğüm şey, üzeri ışıklarla süslenmiş birkaç çam ağacını içine alan bir manzara oluyor. Ağaçların üzerindeki ışıklar sanki başarabilmişim gibi hissetmemi sağlıyor. Hatta tüm bunlar bittiğinde, evime döndüğümde camdan dışarı bakacağım ve üzerine ışık düşen ağaçlara dalarken geride kalan her hatırayı onun eşsiz güzelliği ile yeniden hatırlayacağım.

FANUS*

Mehmet Edemen

“Kapağı tutup yukarı çek!” dedi Murat. “Şimdi?” dedi soran gözlerle Hatice. Parmağıyla plastik aparatı gösterdi. “O beyaz parçayı şu yuvaya tak.” “Oldu mu?” diye fısıldadı Hatice. “Tamam. Şimdi yerine oturt.” Söyleneni yaptıktan sonra yüzünde derin bir kederle baktı kocasına Hatice. “İşte oldu.” dedi Murat, gülümsemeye çalıştı ama bakışlarındaki endişe yüzünde bir gölgeye dönüştü. Bütün dikkatini kocasına verdiği hâlde bir dahaki sefere sifon takılırsa ne yapacağını anlamadığını düşünüyordu Hatice. “Anladın mı hayatım?” dedi Murat. Gözlerini indirdi Hatice. Dudakları titriyordu. İnce uzun parmaklarını kocasının ellerinin üstüne koydu. Ne söyleyeceğini bilemedi. Bir anda değişen dünyalarında hiçbir sözcük gerçek anlamında değildi artık. Hayatlarının her rengi bir endişenin gölgesindeydi. Bakışlarını kaldırdı. “Bir dahakine de sen düzeltirsin.” dedi. “Sen varsın ya!”

On yıllık evlilikleri boyunca ilk defa evde yaptığı küçük tamir işlerini karsına öğretmek için çabalıyordu. Lamba değiştirmek, dolap kapaklarını takmak, küvetin açılan yan tarafını yerine oturtmak, takılan sifonu düzeltmek... Her birini öğretmek için acele ediyordu. İçinde bir telaş vardı, kalkan trene yetişmeye çalışan bir yolcunun telaşına benzeyen. Bu telaş her yerdedi. Kızını severken de vardı, Hatice’ye bir şeyler anlatırken de... Gözlerinden uykuyu söküp alan da aynı telaştı. Geceler boyu ellerini arkasında bağlayıp koridorda yürürken “Kolumdaki tümör ne kadar önemli olabilir ki, kolumu kesip atsalar ne

* Hayata Tutunma Öyküleri 2019 yarışma ikincisi

olacak? Sadece kol. Sakin ol!” diyerek kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Anladın mı?” diye üsteledi. Daha önceleri “Şu sifona bak!” diyen Hatice şimdi büyük bir dikkatle kocasını dinliyordu. Çaresizlik içinde kocasını dinledikçe içinde büyüyen sıkıntı, zerre-sine kadar parçalayacaktı sanki bedenini. İnce elleriyle kapağa dokundu. Canlı bir varlıkmiş ve bir hayat belirtisi hissedecekmiş gibi gezdirdi elini kapağın üstünde. “Anladım.” diye mırıldandı. Murat’ın çaresizliği Hatice’nin gözlerine bakınca derinleşip bir girdaba dönüşüyordu. Panikle etrafına bakındı. Duvarlar üstüne geliyordu sanki. Yavaş yavaş havası biten bir fanusta boğuluyor hissi yükselmmişti yine içinde. Bu anlarda anlamsız bir boşluk etrafını kuşatan fanusun havası tükenirken soluk soluğa kalı-yordu. Avuçlarının terini kıyafetlerine siliyor, bir saldırıya uğ-rayacakmış gibi korku dolu gözlerle etrafına bakıyordu. “Çıkıp yürüyelim mi!” dedi. “Tamam hayatım.” dedi Hatice. Bir yere yetişmeye çalışır gibiydi adımları. Peşinden gelen bir hayaletten kurtulmaya çalışıyormuş gibi koşar adım yürüyordu parka doğ-ru. Daha hızlı yürüse fanusun bittiği bir yere varacakmış gibi heyecanla koşturuyordu. “İyi misin?” dedi adımlarına yetişme-ye çalışırken Hatice. “İyiyim, iyiyim!” diye cevapladı. “İyiyim, iyiyimlere geri döndük!” dedi Hatice sıkıntıyla. “İyi olacaksın hayatım, merak etme.” Bir an durdu, Hatice’ye yalvaran göz-lerle baktı. “Buna gerçekten inanıyor musun?” dedi. Sanki Hatice’nin inanması o an bir mucizeye dönüşecek ve kolundaki tümörü yok edecekmiş gibi heyecanla baktı yüzüne. Gözlerini Murat’ın gözlerine dikti Hatice. Yıllarını paylaştığı, hayatı hiç ciddiye almayan adamın yüzüne son bir haftadır çöken korkuya dokunmak istercesine “Evet hayatım, iyi olacaksın. Merak etme. Bak PET’te bir şey çıkmadı. Sadece kolundaymış. Bir tarafa ya-yılmamış. İnsanlar neler yaşıyor. Dünkü kadını duymadın mı,

yirmi yedi kür kemoterapi almış arkadaşı, yıllardır sapasağlam yaşıyormuş. Üstelik...” dedi.

Artık duymuyordu karısının söylediklerini. Fanusa çarpan cümleler içindeki paniğe engel olamıyordu. Avuçları terliyor, nefesi sıkışıyor, midesinden yükselen baskı kalbini sıkıştırıyordu. Bu fanustan kurtaracak bir mucize arar gibi etrafına bakındı. Kendisi dışında tüm kâinat günlük telaşındaydı. Kimsenin etrafındaki o fanustan haberi yoktu. Kendini günlerdir sokaklara atıyordu. Uzun ve yorucu yürüyüşlerin ardından nefes nefese eve girdiğinde fanusun havası daha da azalıyordu. Karanlık çökünce lambanın aydınlığına sığınınıyordu. Hatice elinden tutup devam etti. “Evet, gerçekten inanıyorum. Kolunda küçücük bir şeymiş.” “Değil mi? Kolumda... Ne kadar tehlikeli olabilir ki kesip atsalar bile...”

Devamını getirmede cümlelerin. Bakışları karşıdan gelen adamın elindeki boyozla takıldı. Parmaklarını yalayarak iştahla yiyeşine imrendi. Günlerdir yemek için masaya oturmak bile bir azaptı. Güçlkle ve yemesi gerektiği için ağzına attığı birkaç lokmadan sonra koridorda ileri geri yürüyor, kendi kendisiyle konuşuyor, balkona çıkıp şehrin gürültüsüne bakarken “Kolum! Sadece kol! Ne olabilir ki!” diyerek sofraya geri dönüyordu. Teşhis konulduğundan beri ıslak bir gömlek gibi bedenine yapışan bu his günlük hayatın en basit ayrıntısını bile örten bir karanlığa dönüşüyordu. Karşıdaki ağacın yeşilinde, kızının gülüşünde, karısının teselli veren bakışlarında da hep aynı karanlık vardı. Ağaç altındaki bankı göstererek “Oturalım mı?” dedi Hatice. Kuşlar daldan dala uçuşuyordu. Oyun parkında kadınlar koşturuyordu çocukların peşinden. Bir liraya balonlar satılıyordu. Genç bir çift etrafa aldırmıyordu, yan bankta ve daha ötede günü parkta geçiren yaşlı adamların yüzünde eskiyen zaman, hayata sıkı sıkı bağlı duruyordu. Geçip gidenlerin yüzlerinde derin, anlamsız ve

dalgın bir bakış yoktu. Ah ne güzelmiş hayatın günlük akışındaki endişeler, diye düşündü. Evin taksiti, arabanın sigortası veya ağız dolusu bir kavga... Ama bu güzel güneşli günün üstünde bile aynı karanlık asılıydı. Sıkıntıyla gerinip Hatice'ye döndü. "Sence üstesinden gelir miyim?" dedi. Hatice defalarca söylediği şeyleri sabırla tekrar etti ama Murat'ın bakışlarındaki karanlık ona da bulaşmıştı. Aklının bir köşesi evdeki küçük işleri öğrenmekle meşguldü. Bir tarafı bulutlar kararınca şemsiyesini kapının yanına koyanlarınkine benzer bir duyguyla hazırlıyordu kendini. Yine de "Elbette." dedi. Başını omzuna koydu kocasının. Yerdeki rengârenk yapraklar sonbaharın hüznünü savuruyordu. Hatice uzanıp bir yaprak aldı, avucunda tuttu. "Ne güzel renkleri var değil mi?" dedi. Murat bir şey demeden baktı. Bakışlarında aynı gölge vardı, hayatın tüm renklerini karartan gölge... Üstüne bir ordu hızla yaklaşıyormuş gibi korkuyla bakınıyordu. "Ne oldu hayatım, yürüyelim mi?" dedi Hatice. Cevap vermeden kalktı Murat. Kafasının içinden cızırtılar yankılanıyordu. Bir savaş meydanında yenilgiye uğramış can çekişen bir orduydum bedeni. Birden durdu. "Biliyor musun?" dedi. "'PET' çektirirken bir an sanki şaka gibi geldi her şey. Bir tüneli andıran ve sürekli çılgılık atan makinenin içinde milim milim ilerliyordum. Kulaklarımda yankılanıyordu sesler. O an sonuç ne çıkacak diye düşünmüyordum. Sadece içimde korkunç bir yorgunluk belirdi, uyumak istedim, ardından gülme tuttu annemi hatırlayınca. 'Kolumdan beze aldırıştım ya, iyileşmeden denize girdiğim için iltihap kaptı, bir süre tedavi olmam gerek.' dediğimde 'İyi bak oğlum kendine. Yara iyileşmeden denize girilir mi hiç?' diye kızmıştı. Makinenin cızırtısını bastıran bir sesle 'Denize girdim ya anne, kanser oldum.' diyerek güldüm. Sesim makinenin içinde bir uğultuya dönüştü." "'PET' iyi çıktı hayatım, bence çok iyi bir yerdeyiz. Ameliyat olursun. Sonra belki tedaviye bile gerek kalmayacak."

Genel cerrah, patoloji sonucuna bakıp kolundan beze diye aldığı parçanın tümör olduğunu söylediği an boğulduğunu hissetmişti Murat. “Kızım çok küçük!” diye mırıldandı gayriihtiyari. Hatice’ye haberi nasıl vereceğini uzun uzun düşündü. Babasını hatırladı. Doktoru “Acilen ameliyat olmalısınız, yaşıınız çok genç...” dediğinde acaba o nasıl hissetti diye düşünmüştü. Bir daha can çekişti içinde babası. İlaçların seyrelttiği saçlarını, zayıfladıkça çukurlaşan gözlerini, son ana kadar devam eden yaşama umudunu düşündü kederle. Sonra ağabeyinin aylarca hasta yatarken tavana dikilen ölüm dolu gözleri, başındaki iğnelenmeyle birlikte yıllardır saklı kaldıkları zihninin dehlizlerinden bir anda gün yüzüne çıktı. Sanki ikisi de o an yanındaydı. İkisi de ona “Sıra sende, gel artık!” diyordu. “Sıra bende!” diye mırıldanmıştı elinde patoloji raporuyla inerken merdivenleri.

Patoloji sonucuna gözlüğünü burnuna indirerek bakan ortopedi profesörü, “Ameliyat olmanız şart.” dedi. Murat’ın kolunu kaldırıp parmağıyla bir oyuk çizerek “Şurayı alacağız. Kolunuz biraz inceleyecek. Belki hiç radyoterapiye bile gerek kalmaz. Ona onkologlar karar verir.” dediğinde on gündür hapsediği fanusun içine kısa süreliğine de olsa ilk defa temiz havanın sızdığını hissetmişti.

Güneş, halının üstüne ışıktan desenler çiziyordu. Hemen karşı kaldırımdaki ağacın dallarında ötüşen kuşların sesi odaya kadar geliyordu. Yoldan geçen arabaların gürültüsü kuş seslerini bastırıyordu kimi zaman. Yatağında uzanmış, telefonundan haberlere bakıyordu Murat. Kulağı yan odada uyuyan kızındaydı, az sonra kolundan tuttuğu kuzucuğunu sürükleyerek uykulu gözlerle gelecekti. Babasının yatağına çıkmadan önce mutlaka “Acıyan kolun hangisi baba?” diye soracaktı. Yüzünde bir telaş, bakışlarında bir boşluk olmadan sol kolunu işaret edecekti Murat. Küçük kız gülümseyerek yatağın sağına koşturacak ve

babasına sarılıp bir süre daha uyuyacaktı. Kızı uykusunda mırıldanırken Murat bir mucize beklemekten vazgeçtiğini düşündü. En baştan beri her adımda bir mucize beklemişti.

Genel cerrahın eline tutuşturduğu notla gittiği ortopedi profesörü burnuna indirdiği gözlüğün ardından patoloji raporunu uzun uzun inceledikten sonra, “Bu tür yüksek seviyeli tümörlerde pek yanlışlık olmaz ama kaslarınızı alacağız, geri dönüşü olmayan bir iş. O yüzden bir de üniversiteden patoloji isteyelim, öyle ameliyat edelim sizi.” deyince doktorun yüz ifadesinden anlamıştı patoloji raporunun yanlış olduğunu. Koca profesör kuşkulandı rapordan. Gelecek olan yeni patoloji raporu birinciye yalanlayacaktı. Günlerce internetten bulduğu patoloji raporlarındaki yanlışlıklar ile ilgili haberleri gösterirken Hatice tükenmez bir sabırla “İnşallah haklısın hayatım.” diye cevapladı. Bir taraftan da Murat’ın gözlerindeki umudun peşine takılmadan edemiyordu. Gece boyunca salonda dolanırken defalarca “Ya gerçekten tümör değilse?” diye soran kocasına kıvrıldığı battaniyenin altından heyecan dolu bir sesle “İnşallah!” diye cevap verdi. Aklının bir tarafı sürekli olarak bir mucize peşindeydi Murat’ın. Gözlüğünü burnunun ucuna oturtan profesör aynı sakın tavrıyla başını kaldırıp “Patoloji sonucu öncekiyle aynı, ameliyat olmanız şart. Sonrasına onkologlar karar verir.” diyinceye kadar patoloji raporunun yanlışlığından emindi neredeyse.

Belki, bir sabah gözlerini açtığında kocaman puntolarla twitter sallanacaktı. Nihayet dahi bir doktor kanserin tedavisini bulmuş olacaktı. Sadece bir minik ilaç içince bozuk dokular kendiliğinden düzelecekti. Koşarak radyoloji doktoru Meltem Hanım’a soracaktı doğru mu bu diye... Çocukça bir heyecanla bu hayale kapılırken kolunu sıvazlayıp alınan kasları için üzülürken buluyordu kendini.

Belki de ışın alırken gerçekleşecekti o mucize. O ana kadar

hiçbir hastanın göstermediği tepkiyi gösterecekti. Kolundaki yara geçecek ve çekilen MR sonunda bitti gitti diyeceklerdi. Hastane koridorunu dolduran onlarca hasta arasında beklerken kolunda oluşan radyoterapi yanığının acısı o çocukça umudu söndürüyordu her defasında. Gerinerek uyandı küçük kız. “Baba tuvaletim var.” dedi. “Git kızım, bitince anneni çağır.”

Küçük kız kuzucuğunu kucaklayıp odadan çıktı. Kızının ardından baktı, artık o fanusun içinde olmadığını hisseti. Islak bir karanlık örtmüyordu düşüncelerini. Tüm bu tedavi süresince bir mucizenin içinde olduğunu ilk defa fark etti. Kızının gülüşü, profesörün burnunun üstündeki gözlüğü, ameliyata giderken “Gergin misiniz?” diyen hemşirenin merhamet dolu bakışları, radyoloji doktorunun gülümseyen yüzü, radyoterapi cihazının cızırtısı, arkadaşlarının insanüstü çabaları, karısının hiç bitmeyen sabrı... Her biri bu mucizenin bir parçasıydı. Ellerini başının altında kavuşturdu. Derin bir nefes alarak gerindi. Hatice’nin sesi çekip sıyırdı onu düşüncelerinden. “Murat! Şu sifona bak! Takılmış yine!” Gülümseyerek doğruldu yataktan Murat.

VUSLATIN BEYAZ RENGİ*

Ali Yalçın

Diyarbakır Tıp Fakültesinde kalıyorum bir süredir. Kanser koğuşunda dört kişiyiz. Ben, Celil amca, Abuzer dede ve Abdurrahman. Abdurrahman en gencimiz. Diğerlerinin hastalığı belli de benimki şüpheli. Koğuş arkadaşlarıma kalsa benimki de kesin! Abuzer dede, Allah'ın takdirine teslim olmuş. Ona kalsa doktorların çabası boşuna bir eziyet. Yatağında namaz kılmakla meşgul. Doksanlık tespihin sesini duyarız geceleri. Celil amca, “Ne yaptık da bu musibet gelip bizi buldu?” sorusuna henüz bir cevap bulamamış, kadere de pek aldırdığı yok. “Hocam, burada çare yoksa Ankara’ya gönder!” “Amca, dünyanın her yerinde tedavi aynı. Bize güven ve azıcık sabret!” Abuzer dede, bu cevabı hiç sevmiyor. “Bize güven! Bize güven! Göreceğiz bakalım!”

Abdurrahman kırk bir yaşında. Benden on iki yaş küçük. Demiryollarında makasçı. “Hocam demirin tozu kanımıza işlemiş. Kanser olmuşuz, şaşırmadım.” Abuzer dede kızmasın diye de ekliyor: “Allah kerim!” Abdurrahman türkü söylüyor, Abuzer dededen izin alarak. Yanık sesi huzur verici. Ziyaret saati gelince bir ağlamadır tutuyor beni. Koğuş arkadaşlarım üzülyüyorlar soranım yok diye. Ziyaret saati dolunca herkes kendi hâlince bana teselli veriyor. En çok da bu teselli sırasında ağlıyorum. Elimde değil. Abdurrahman türkü söyleyince sakinleşiyorum. Türkü faslı uzayınca Abuzer dededen müdahale gecikmiyor: “Azıcık da Kur’an belleyeysin!” Doktorlar bizim koğuşla fazlasıyla ilgililer. Bir benim teşhisim belli değil.

Öğretmenim. Erzincan’da, mütevazı bir ortaokulda tarih an-

*Hayata Tutunma Öyküleri 2019 yarışma üçüncüsü

latıyorum öğrencilere. Bu yıl emekli olacaktım. Üç yıl önce hanımım vefat ettiğinde anladım daha fazla devam edemeyeceğimi. Bu hayat bana artık ağır. Derken bir şey oldu. Başımдан bir hikâye geçti. Hâlen de geçmekte olan bir hikâye. Daha doğrusu geçmeyen, ağır geçen! Doktor sorular sorar, benim cevaplarım başka dünyalardan... “Doktor Bey, hani Hazreti Bilal’in göğsüne taş koyup çöle yatırır ya o kâfir! İşte o taş şimdi benim göğsümde!” “Nefesin mi daralıyor?” “Nefessiz bırakıyor beni!” “Anladım.” der doktor, lakin belli ki anlamamış. “Kâfir diyorum, kâfir!” Doktorun dediklerinin hepsi var bende. Hâlsizlik, yorgunluk, gece basan ter, oramda buramda morluklar... İştahsızlık, kansızlık, kilo kaybı, ağız içinde yaralar, karın ağrısı, kemik ağrıları, baş ağrısı, kusma, görmede azalma... “Geçenlerde burnum kanadı.” Doktor bütün belirtileri biliyor. Başıyla tasdik etti. “Mustafa Bey, her şeyin farkındayım.” “Asıl göğsümdeki taş bitirir beni!” Bomboş bakiştık doktorla. Ayak ucumdaki masanın üzerinde kâğıtlar artmakta. Kâğıtlardan başımı kaldırıp baksa beni görecektir ya... Yıkıldım yıkılacağım. Yeniden anlatmam mı hikâyemi? Eşimin vefatından sonra bir türlü toparlanamadım, sigara içtim üst üste, şiir okudum bitesiye. Her şeyden bahsettim ama şiir okuduğumu söylemedim. Şiirden bahsetmem hikâyemde bir eksikliğe sebep olur mu? Vazgeçtim. Şiir hariç, her şeyi anlatmışım defalarca. Abdurrahman’a müjdeyi benim doktor verdi: “Durumunda düzelme var!”

Abdurrahman sevinçten göklere uçuyor. Hepimize neşe kaynağı... İlk defa türküy söylemeye çalıştım. Abuzer dede ilahi okudu. Sesi nasıl da güzel! Doktorum bana da güzel haberi verecek: “Gözün aydın!” Yok, belli ki kötü haberler verecek! Sorularımdan bıkmış olmalı. Cevaplarından da ben... İyi ki bir üstümüz var: “Hocaya soralım.” Ultrason, EMAR, kan tetkikleri, akciğer filmleri... Eğer bir şey sürekli kötüye gidiyorsa hoca bir

umut yine de... İşime geliyor hocaya sorulması. Hocalar daha tecrübeli güler yüz konusunda. Önlüklerinin beyaz rengi, insan hayatında açılan yeni sayfaları haber verdiği için tarifsiz güven veriyor. Hangi durumda gelirse gelsin amacı hastasını hayata döndürmektir. Hastası ümitsizliğin en karanlık çaresizliğindeyken ona umut aşılamaktır. Baktı ki amansız bir mücadeledir kendilerini bekleyen, derhal en öne çıkar ve âdeta haykırır: “Birlikte başaracağız!” Doktorun kötü haber verenini sevmem. “Acaba nasıl söylesem? Alıştırarak mı, aniden mi? Hangisi daha doğru veya hangisi daha etik? Doğrudan kendisine mi söylemeliyim, bir yakınına mı?” Bir yakınım olmadığına göre?

Abuzer dede haklı çıktı. Kanserim! Kan kanseri olmuşum. Kanımda beyaz hücreler varmış. Başboş çoğalıyorlarmış. Durdurmak lazımmiş onların çoğalmasını. Lakin bu da öyle kolay değilmiş. Ağladım. Beyazlara küstüm. Doktorun beyaz önlüğüne, saçımdaki beyazlara, kanımdaki beyazlara... Tedaviler canımı yakmaktan başka işe yaramıyor. Doktor kaçırıyor gözlerini gözlerimden. Belli ki işler yolunda gitmemiş. Doktor öne çıkma-yı başaramamış. Mücadeleden bahsedememiş. Dili başka söyler, gözleri başka söyler olmuş... Bilmez ki hasta da kötü haber bahsinde tecrübelidir. Yüzüne bakar bakmaz anlar hakikati... Anlar önündeki çöldür, uçsuz bucaksız... Şiirlere sarılıyorum. Hayatımın darası alınmış, sufice haykırasım var! Narin umutlarıma çiğ düştü. Kanserden kamçılar acıtmaz tenimi. Abdurrahman'ın yanık sesi Neşet çalar yarama. Nazım direngen bir ruhtur, Necip Fazıl tevekkül, Ahmet Afif umuttur... Abdurrahman benim için de türküler söyler... Lakin derman yok derdime. Kamçılar kanımda şaklarken Abuzer dedenin duaları yetişiyor imdadıma. Doktor, ah doktor! O olabildiğince bilgili, bense bir o kadar cahil ve bedevi... Hem de çölün ortasındaki bedevi! Doktor, düşünme zamanı değil, eylem zamanı!

Çöl rüzgârlarında zihnim terliyor! Düşler yağmıyor sarı kum tanelerime! Ay gecemi aydınlatmıyor! Doktor çölden habersiz... Artık benim için vakit hepten gece... Yıldızların gölgeleri doktorun yüzündeki gelgitlerde... Ben çöldeyim, doktor ise bir deryanın tam ortasında. Haykırışım var: “Doktor, birlikte başaracağız!” Hikâyeler okuyorum, kanseri yenenlerin hikâyelerini... Onların kavgalarını... Abdurrahman başardı! Onlar başarmışsa ben de başarırım! Çırpınıyorum... Doktor da anladı bendeki umuda hasreti.

İlaç... İlaç... Fayda vermesi beklenen ama bir türlü sonuç vermeyen ilaçlar... Çölüm sahraya döndü. Doktorlar da üzgün. Doktorum çok üzgün... Keşke görmesem ondaki çaresizliği! Ben, seraplardan kana kana su içerken doktor, suda boğuldu boğulacak... O olmadan ben başaramam!.. Bir kumru konacak doktorun yorgun omuzlarına, kulağına ebruli bir umut bırakacak usulca... Doktor, deryadan sağ salım çıkacak! Birlikte başaracağız dedim ya! Doktor deryadan çıktı, şükür! Sorularıma, “Hocaya soralım” da yok artık... Yalnızlığım ürkütüyor beni...

Kanseri kabullendim. Ömrüm ve sevdiklerim geçti gözlerimin önünden. İstiyorum ki yanı başımda bir gül dikeyim, bir de sabır. Her sabah gözyaşlarımı dökeyim suya muhtaç toprağına. Gül çölde büyüsün, sabır yüreğimde. Gül bana ağlamayı öğretecek, umut etmeyi, yalvarmayı... Güneşte kavruluyorum, ayazda donuyor umutlarım. Bilal, hastanedeki odama misafir: “Ahad! Ahad!” Boşuna bekliyorum. Beni azat etmek kimin haddine! Kimin serveti yeter özgürlüğüme! Abdurrahman taburcu olacak yakında. Onun için sevinçliyim, kendim için sakin. Kanser ehlileştirilmiş beni. Televizyondaki siyasi tartışmalara kızmıyorum eskisi gibi. Kanser tedavisinin son seansları deneniyor üzerimde. Doktorlar iyi insanlar. Kan sonuçlarıma bakıp da asmasalar suratını. “Birlikte başaracağız!” Doktor sıyrılıyor düşüncelerinin

den. “Neyi?” Anlıyorum ki doktor kavgamda benden yorgun. Ben hangi mücadelenin adamıyım? Bomboş bakışmak da bir şey! Ve gitti doktor. Küsmek yok, darılmak yok. Çaresizliğe ağlamak hariç... İyi şeylerin uzağına düşmek acı verici. Kalbim, hiçbir iynin kendi küllerinden dirilemeyeceğine kani... “Akıntıya karşı kürek çekmenin anlamı yok!” Abuzer dede bu olmadı işte! Abdurrahman bir türkü söyle!

Sabahın köründe kapısına varsam doktorun, hikâyemi anlat-sam... Körpe beyinlere tarih anlattığımı söylesem. Tarih önem-lidir desem... Tarihte bir çağ kapanır, bir çağ açılır... Bunda anlaşılmayacak ne var? İnsan tamamen çaresiz kalınca ne yap-malı, ne yapmalı, ne yapmalı? Arşimet’in hikâyesi hepten ya-lan! “Buldum! Buldum!” Yok, bulamadım ne yapacağımı... Düş kurmalı. Tek bulduğum bu. Güzel günler gelmeli aklına insanın, düş gibi... Eşimle geçirdiğim güzel günleri düşlemek ne güzel! Aşk düşlemek!

Yatağımdan nasıl çıktım, doktorumun kapısına nasıl dayan-dım, bilemiyorum. Belli ki izinsiz girmişim içeriye. Doktor belli ki çok anlayışlı. Kelimeler, kanser hücrelerim gibi çoğaldıkça çoğalıyor. “Aşk düşlemek lazım! Aşk, yanmaktır bir gülün beyazında, türküler yakmaktır sevgiliye. Seherde bir bülbülün yanık nağmelerinde gül hasreti çekmektir...” “Mustafa Bey!” “Büyüsü bozulmuş zamanlarda aşkın peşine düşmektir...” “Mustafa Bey, sen odana geç, ben birazdan geleceğim” “Bit-meyen özlemler büyütüyoruz yüreklerimizde. Tutkulara takı-lıp kaldık. Yüreklerimize işleyemedik aşkla hayata tutunmayı. Gönül toprağıımıza atamadık sevginin tohumlarını. Günübirlük yaşadık ve bu hâle geldik. Ateşböceklerini yıldız sandık. Boşa geçirdik hayatlarımızı, pişman olduk. Seherlerimizin ceylanları artık yok. Geceleri yıldızlarla söyleşip onlara elveda diyeme-dik!” “Mustafa Bey! Yeter!”

Galiba birkaç güçlü el beni doktorun odasından çıkartıyor. Ama bitmedi diyeceklerim. “Seherlerimizi uykulara feda ettik. Yalvaramadık, yakaramadık. Ezeli pişmanlıklarımız var, günü-birlik sancılara gözyaşların akmasın doktor!” Ellerinde serumlarıyla hemşireler ve başka adamlar... Ellerimden ve ayaklarımdan yatağıma bağlanıyorum. İstemiyorum, ilaç istemiyorum! “İlaç istemiyorum!” Ben çırpınca serum koluma takılamadı. Kalçamdan iğneler yapıldı. Uykum geliyor. Güneşin ısıldayan çehresinde hanımımın gamzeli tebessümünü görüyorum. Bir yerdeyim. Çöle benziyor. Bir ben varım, bir de Bilal. Bilal’in göğsünde o ağır taş. Benden başkası yardım edemez Bilal’e. Taşı oynatıyorum. Taş ağır... Sanırım uyandım. Uyandım ama neredeyim? Odamdayım! Abuzer dede gözyaşları içinde dua okuyor. Abdurrahman gitmiş, etrafıma baktım. Güle değdi gözlerim. Zarif boynu, incecik yapraklarıyla ne hoş bir şeydi bu. Kokusuna büründü gönül, binbir rayihadan geçip beyazı seçtim en çok, kırmızılarının arasından. Beyazı sevdim. Aklığa, saflığa özlemim var. Beyaz, renklerin sultanı, bağrında nice gökkuşakları saklı. Sanki bir kuş kondu pencereme. Onu sevdim. Kanatlanıverdi alabildiğine, kucak açtı masmavi göklere. Uçtu, uçtu, uçtu sonsuz ufuklara. Gökler hiç kimsenin görmediği kadar onundu. Bir düş gördü gönlüm kuşun kanadında. Apak bulutlar, uçuşan kar taneleri düşüme renkler kattı. Gönlüm düşüme sevdalandı. Abdurrahman’ın yanık sesi kulaklarımdan uzaklaşıyor.

AYNALARİ TERS ÇEVİRDİM*

İlknur Işık

Kendimi bildim bileli sabredip beklemem gerekti. Yemek yemek için, dinlenmek için, anne olmak için... Beklemelerin karşılığında bazen küçük mutluluklar aldım ama kendim olabilme ayrıcalığını hiç yaşayamadım. Her şey için beklemeyi olağan karşılayabilirdim ama hastalığımı yaşamak için bekleyeceğim hiç aklıma gelmezdi.

Eşim KOAH hastasıydı, ömrünün son iki yılı onu gittikçe artan sıkıntılarla imtihan ederken beni de sabretmesi zor çıkmazlara sokmuştu. Gündüz vakitleri bitmez tükenmez ev işleri, eşimin banyosu, yemek saatleri, bitki çayları, başışıklığı kuvvetlensin diye hazırladığım aktar tavsiyeli karışımlar ve Allah eksik etmesin, ona biraz neşe, bana bolca hizmet yükleyen ziyaretçilerle geçiyordu. Geceleri yorgunluğumu yaşamak bile lüks olmuştu bazen, eşimin bitmek tükenmek bilmeyen öksürük nöbetleriyle yarenlik etmek zorunda kalıyordum. Hâlsizliğimden, iştahsızlığımdan şikâyet edecek olsam asker emeklisi kocamın “Sırası mı şimdi nazlanmanın? Yük mü görüyorsun beni, kimin parasını yiyorsun kadın?” sözleri ruhuma zehir zemberek çökerdi. Evet, yorgundum, bu nedenle hâlsiz olabilirdim ama ayakta uyuyakalacak kadar içimin çekilmesi hayra alamet değil gibiydi, şüphelenmeye başlamıştım.

Tek katlı evimi güzelleştiren bahçemin güzide çiçeklerinin bakımı için uyanamadığım sabah iyice emin oldum şüphelerimden. Yıllardır sırdaşlığımı yapan güllerim, kasımpatılarım, sarmaşıklarım ruhuma o sabah hayat enerjisi üfleyememişti.

*Hayata Tutunma Öyküleri 2019 yarışma üçüncüsü

Onların mis kokuları arasında içtiğim sabah kahveleri de damagımda o bilindik tadı bırakamıyordu artık. Gözlerim öyle fersiz ve yüzüm öyle solgundu ki bakıp moralim bozulmasın diye evdeki aynaları ters çevirdim. Konuşmasam, yemesem, hep yatıp uyusam istiyordum ama ne mümkün... Evdeki koşturmaca hadi neyse, bir de kocamın son krizi 112 ambulansının yetişmesiyle evimize yakın Yunus Emre Devlet Hastanesinde sonuçlanınca, onca hizmeti şimdi de sandalye tepesinde, bitmeyen hastane telaşı içinde yapmak zorunda kalmıştım.

Kocamı 2009 yılının sonbaharında kaybettim. Daha doğrusu önce kaybettiğimi sandım, sonra gerçekten kaybettim. Göğüs servisinde yatarken solunumu durmuş, sonrasında nakledildiği yoğun bakımda bilinci kapalı on beş gün kadar kaldı. “Allah’tan ümit kesilmez.” demişti doktoru. “Elimizden geleni yaptık, bekleyeceğiz. Her duruma hazırlıklı olmalısınız.” Cenaze hazırlıklarına başladık ama onun son şakasını yapacağını tahmin edemedik. Birdenbire bilinci yerine geldi ve taburcu oldu kocam. Ebedî huzura kavuşması ve benim hastalığımı yaşayabilmem için iki ay daha sabretmem gerekti.

Vefatı sonrası kırk mevlidi okuttuğumuz günün akşamı koltuğa oturduğumda kötü oldum. Çocuklarım “Anne yarın seni doktora götürelim.” dediler. Hâlsizliğimin yanı sıra bütün kemiklerim ağrıyordu. Çene kemiğim, ayak başparmağım, kulak dibim gibi anlamsız birçok kemiğim canımı yakmak için yarıyordu âdeta. “Fizik tedavi polikliniğine gidelim bari.” dedim. Ertesi gün Zübeyde Hanım Hastanesine gittik. Şansıma fakülteden yeni mezun olmuş bir doktor çıkmıştı karşıma. Muayene etti beni. “Bir kan tahlili yapalım teyzem.” dedi. İki saate çıktı tahlillerim. Doktorun yüzünü hiç unutamam, kireç gibiydi. Öksürdü, yutkundu, ellerini kontrol edemediğini fark ettim. “Ne oldu evladım, kötü bir şey mi var?” dedim. “Yok da teyzem,

emin olmak için sizi başka bir hastaneye göndermek istiyorum. Orada bir hocam var, hematolog kendisi.” Oğlum Harun vardı yanımda. Hemen gidip doktoru bulduk. Muayene etti ve “Yarın 13.30’ da gelin” dedi. Aylardan sonra evden çıkmak iyi gelmişti. İşin gırgırındaydım ben. “Bulvarda bir kahve içmeden dönmem.” dedim oğluma.

O gece ateşler içinde uyandım, geceliğim sıırsıklam olmuştu. Bursa’daki ilk evimizi görmüştüm rüyamda, bekârlık eviydi kocamın. Yaşlı ev sahibemiz askerlere hayrandı. İlk günden itibaren beni kuma olarak görmüş, sonrasında ise toyluğumdan, masumiyetimden istifade ederek hayran olduğu adamla evliliğimizin intikamını acımasızca almıştı. Günlerce eve gelmeyen kocamın ikinci adresi olmuştu iki sokak ötedeki ev sahibimin evi. Erzurumlu komşu teyze de vardı rüyamda; aç kaldığımı fark edip çorba getirmişti. “Kızım giyin, seni hocaya götüreceğim.” diyordu. “Param yok.” diyordum. Yıldırım’da bir eve gidiyoruz, kara örtmeli minnacık bir kadın hoca, okuyup üflüyor beni. “Kocan yaşlı bir kadının yanında ama anası değil, gözü de göz değil kadının dikkat et!” diyor. Muskalar görüyorum, kara kara elleri var muskaların, boğazımı sıkıyorlar. İş çıkışında sokağa dizilen kadınlar vardı Bursa’da, onları görüyorum. Biri “Kocandan oğlum var.” diyor eteklerini çekiştirerek. Sonra muhacir teyzenin sesi duyuluyor, “Edepsiz kızım onlar, inanma!” diyor. Sayıklarak uyanıyorum, üstümü değiştirip tekrar yatıyorum. Çok geçmeden yeni bir kâbusa dalıyorum.

Ertesi gün yürüyecek hâlim yok. Kızım Sultan, taksi çağırıyor. Onunla gidiyoruz hastaneye. Hâlâ ateşim var. Doktor bir güzel muayene ediyor, boynumun iki tarafını fazlaca bastırınca biraz canım yanıyor. Sonra koluma bakıp “Bu morluklar ne zamandır var?” diye soruyor. Ne cevap vereceğimi bilemediğimden susuyorum. Vücudumdan morluklar eksilmedi ki geç-

meyince şüpheleneyim. Kıskançlığından evimin perdelerini raptiyeleyen kocamın dayakları için sebep bulması zor değildi; yemek soğuk, çay sıcak, perdenin kenarı kalkmış... Hatta içince küfredip dövmekle kalmaz, masa kurdurup sabaha kadar hepimize hizmet ettirirdi. Zavallı evlatlarım çok uykusuz gitmişti mektebe. Kayınvalidemden yediğim dayak geliyor aklıma. Muradiye'deki evimize gelmişti. Dikiş makinem vardı o zamanlar. Kayınvalidem hep gelini olacağımı düşünüp çocukluğumdan beri kızı gibi yetiştirmişti beni, bildiğim tüm ev işleri gibi dikiş dikmeyi de ondan öğrenmiştim. O gün gömlek dikmişim kocama. Akşam yılbaşıydı, arkadaşlarını ailece bize davet etmişti. Tüm akşam dört gömlek değiştirdi huysuz. Kirlenir kirlenmez elde yıkayıp kolalardım gömleklerini. Beşinci gömleği istediğinde “Kirli bey!” dedim ürkekçe. Sinirden üzerindeki gömleğin düğmelerini kopardı. O anda kocamdan hamle beklerken sedirden üzerime atladı kayınvalidem ve onca insanın arasında beni pataklamakla yetinmeyip sabaha kadar hizmet ettirdi. Kâbus gibi geçen gecenin ertesinde öğleye doğru salonu süpürdüm. Kayınvalidem sedirde gözlüğünü takmış dantel örüyordu. Tozu küreğe topladım, bileklerim çok zayıftı, kürek düşüp merdivenden yuvarlandı. Akşam olunca “Karın kafama kürekle vurdu.” dedi oğluna, ben yine feci bir dayak yedim gıkım bile çıkmadan. Haftalarca kurtulamadım çürüklerden. Hızlı iş yapsam suç, ağır-dan alsam suç. “Atlı mı kovalıycan, karıncaları mı ezicen!” diye başlayan her cümlesi vücudumda yeni mor dövmeler ile sonuçlandı. Bu kadar morlukla yaşamışken ömrüm boyunca nereden bilebilirim ki morlukların yeni mi eski mi olduğunu doktor bey?

Muayene bitince biyopsi yapacağını söyleyip yüzüstü yatırıyor doktor beni. “Korkma, hemen bitecek.” diyor. Elinde kocaman uçlu bir şırınga var. Konuşa konuşa kemik iliğimden örnek alıyor. Elinin hafif olduğunu sonraki işlemlerde fark edebiliyo-

rum. Lokal anestezi yaptığı için ağrı duymuyorum ancak garip şekilde oradan bir şey çekildiğini hissediyorum, içim tuhaf oluyor. Aldığı ilik örneğini fakülteye götürmemizi istiyor. Meltem Hanım'ı bulmamızı söylüyor. O da Ermeni uyruklu bir hekime yönlendiriyor bizi. Şansıma hep iyi insanlar çıkıyor karşıma. Önce Allah'a, sonra onlara güveniyorum.

Bekleme salonunda aynı kaderi paylaşan hastalar arasında sanki güçlü bir bağ var. Tecrübelerini paylaşıyorlar bizimle ve Hacettepe'ye gitmemizi öneriyorlar. Biyopsi sonucu KLL (Kronik Lenfositik Lösemi) çıkıyor. Ne olduğunu idrak edemeden hemen Hacettepe'ye gidiyoruz. Orada ilk olarak ayaktan endoskopi ve kolonoskopi yapıyorlar. Sonrasında uyanamadığım için geceyi yoğun bakımda geçiriyorum. Hatırladığım tek şey çok üşüdüğüm. “Hamama gideceğim!” diye sayıklıyorum bütün gece.

Kırık kaburgalarıyla harp sonrası düzgün bir iş bulamayan babam zatürre olunca havası iyi gelir diye Bademlik'teki evimizi köye taşımış, çok geçmeden de vefat etmiş. En küçüğümüz daha süt bebesi o zaman. Anam cahil, iş bilmez, namahremden çekinir. Buzağılara çobanlık yapar bir süre. Karşılığında yoğurt, yumurta, süt, çökelek, tarhana verirler. Doyacak kadar değil, ölmeyecek kadardır verdikleri. Ben kardeşimle dikenli çalı dibinde onu beklermişim. Kurt kapar diye korkarmış anam. Genç kızlık arkadaşı varmış Eskişehir'de, ona mektup yazdırmış. “Gel bacım, seni hamama aldırayım, hem de sigorta yaparlar.” yazmış arkadaşı cevaben. “Bebeni getirme ama.” diye tembihlemiş. Kardeşimi köydeki teyzeme vermiş anam, bebeleri olmamış onların. Eskişehir'e gelmişiz, önce bahçelere pırasa sökmeye gitmiş çilekeş anacığım. Şimdiki Odun Pazarı SGK'nin arkasından Yediler'e kadar sıcak ve soğuk su akarmış o zamanlar. Orada üç beş kuruşa çamaşır yıkamış zavallı anam. Sonra kayıinvalidem

yanına hamama aldırması anacığımı, keşke aldrmasayımı; karderlerimiz umutsuzca iç içe geçip hiç ayrılmamış ondan sonra.

Hacettepe’de tedavi olabilmem için sıra almamı söylediler ama benim sabredecek hâlim yoktu. Çaresizce Eskişehir’e dönüp fakülteye başvurduk. Deniz Hanım’ın hastasıydım. “Tedavi kişiye özeldir, birlikte savaşıp size en uygun tedaviyi bulacağız.” demişti. Diğer detayları oğluma anlattı, ben dinlemek istemedim. Kemoterapinin ilk üç günü tedbir olarak hastanede yattım. Vücudum farklı tepkiler verebilirmiş. Önce kardiyolog muayene etti beni, “Maşallahın var annem.” dedi. Tüm çalışanlardan Allah razı olsun, işlerini titizlikle yapıyorlardı. İdrar torbamı korumak için bir ilaç verdiler önce, sonra midemi korumak için başka bir ilaç... Onlar bitince asıl kemoterapi ilacını gönderdiler. Ardından normal serum verdiler, damarı yıkamak amaçlıymış, o yüzden çok hızlı gidecek şekilde açtılar klipsini. Garip şekilde mide bulantıma ishal eklenince sıradan kokular hoş olmayan bir alan yarattı beynimde. Sol omzuma bir ağrı takıldı üçüncü gün, doktorum çok endişelendi. Bir sürü cihaza girmek zorunda kaldım. Arkadaşlarına muayene ettirdi beni. “Kuzum, ben sağma yatıp uyuyup kalmışım. Hâlsizlikten dönememişim. Sıcak su torbası koyarım azıcık, Sultan’a ovdururum geçer.” dedimse de dinletemedim. Meğer ilacın kötü etkisinden korkmuş, tahlillerim temiz çıkınca Harun’a söylemiş, ben yeni öğreniyorum.

Her şey normale dönünce tedavime ayaktan devam ettiler. Altı kür kemoterapi aldım bir yıl içinde ama aralıkları hep farklı oldu. Her kür öncesinde tahlillerim yapıldı. Bazen normal kan, bazen de trombosit solüsyonu verdiler. Kan değerlerim düzeline kürü başlattılar. Bu arada tekrar biyopsi yapıldı. İki genç doktor çok uğraştılar. Canım yandı ve kanamamı zor durdurdular. Biyopsi sonrası da kan taktılar. Günlerce gözümü açamadım, yemek yiyemedim. Mama vermeye çalıştılar, kabul etmedim.

“Bebek miyim ben canım, mama da neymiş... Zaten ağzımın içi yara dolu.” deyip ters çevirdim her defasında.

Bir sabah vizite sonrası kapımın önünde birilerinin “Hasta ex olacak.” dediklerini duydum. “Ben niye AIDS olayım?” diye haykırdım, daha doğrusu haykırdığımı sandım. Sesim çıkmamış. Söylenenleri yanlış anlamışım. Kızım Sultan doğru anlamış ama. Gözleri bir anda kan çanağına döndü. “Niye ağlıyorsun kızım, ben niye AIDS olayım? Karıştırdılar herhâlde.” dedim. Gözyaşlarına hıçkırıklar eşlik edince daha kötü bir şey söylediklerini anladım. Ama ölüm aklıma gelmedi. Gelemezdi de zaten. Gazi Kemal Ali’nin kızıydim ben, ölümden korkmak yakışmazdı bana...

Babam daha on altı yaşındayken kuşatılmış Eskişehir. İlk eşini ve yeni doğmuş oğlunu vereme kurban vermiş, üstüne köyünü Yunan’a vermeye hiç niyeti yokmuş. Toy gördüğü bir Yunan askerinin silahını satın almış. Ertesi sabah köyün en yüksek mevkisindeki ağaca çıkıp dokuz on gâvuru yere sermiş, sonra saklanmış. İki güne kalmadan Yunan askeri yakalamış babamı. Önce Muttalip’e kadar sürükleyerek götürmüş, söğüt ağacına germişler. Gelen giden tekmelemiş. Ertesi gün Atina’ya sürgüne göndermişler. Kaburgaları kırık olduğu için yol boyunca inlemiş. Kemiklerinin sürtünme seslerini yanında yürüyenler duyuyormuş. Çileli bir yolculuk sonrası Atina’ya vardıklarında atıldığı koğuştaki iki paşa ve bir yaşlı kadın varmış. Yaşlı kadının Söğüt’teki evini hastane ve yatakhane olarak işgal etmişler. O da bir bidon gazla cayır cayır yakmış; erine, torununa mezar olan evi. Yunan’a yâr etmemiş. Halil Paşa ise tüm birliği şehit olmasına rağmen tek başına onlarca düşmanın leşini yere serdiği için sürülmüş. Diğer paşanın dili kesikmiş, konuşamıyormuş.

Babam, Kemal Paşa’ya mektuplar yazıp göndermiş sürgünden ve Paşa’nın gönderdiği gemiyle dönüp annemle evlenmiş.

Annem 14 yaşındaymış o zaman. Üst üste iki ağabeyim doğmuş. Bir gün asker kaçağı diye yakalayıp askere götürmüşler babamı. Yalvarmış, “Kış geliyor, evimin damı akıyor, bebelerim var, üşürler, onarıp geleyim.” diye ama kimseye dinletememiş. Bir yolunu bulup kaçmış, köye gelip çatıyı onarmış. Annem bana hamileymiş. İş bitince incir taşıyan bir kamyonetin kasasında birliğine dönmüş. Çıkınına incir sarmış ve komutana götürüp durumu anlatmış. Affettiler sanmış babam ama mahkemeye çıkarmışlar. “Vatan haini” ilan edilip idam cezasına çarptırılmış. Tesadüf bu ya, karar heyetinde Halil Paşa’yı görmüş babam. “Paşam!” diye öyle bir bağırmış ki, Halil Paşa sesini hatırlayıp vatana sarılır gibi sarılmış babama. Sultan’ım hiç heveslenme, babanın maaşını yedirtmem sana, Azrail de heveslenmesin, işine baksın...

İlk dozlar bitip biraz alıştığım da, doktorum Yunus Emre Devlet Hastanesine tayin oldu, ben de hasta dosyamdaki evrakların ve tetkiklerin fotokopisini, görüntülemelerin CD kopyalarını alıp ardından gittim. Hastanenin onkoloji servisi ikinci evim oldu, çalışanlar da evladım. Çocuklarım, gelinim, torunlarım beni el üstünde tuttular. Altı yıl çocuğum olmadığımı biliyor musunuz? Beni özene bezene gelini yapan kayıinvalidemden işitmediğim hakaret kalmadı bu yüzden. Bir sürü kocakarı ilacı denetti, az kalsın ölecektim. Muhacir bir teyze vardı Bursa’da, analık yaptı bana, doktora götürdü beni. Bir şeyciğim yokmuş. Çok küçük-müşüm, organlarım olgunlaşmamış. “Beyin gelsin.” dedi doktor. Önceleri kızsın da gitti doktora sonradan. “Karının bir şeyi yok, okumuş adamsın, kendine baktır.” dedi doktor. Kocam bir hafta dövdü beni. Muhacir teyze kocasından duymuş, meğer gizlice tedavi olmuş benimki. Göbeğinde iğne izleri gördüm sonraları.

Adını söylemek istemediğim yere batasınca hastalığın tedavi sürecinde evlatlarım iş bölümü yaptı. Doktorlarla sadece oğlum

görüştü mesela. Tüm sevimsiz haberleri önce o öğrenip yumuşatarak kızlarıma söyledi. Büyük kızım Şükriye öğretmendir, yanımda çok olamasa da internette sürekli araştırma yapıp bizi yönlendirdi. Büyük oğlum rahatsız olduğu için onu mümkün olduğunca olayların dışında tuttuk. Bünyemi güçlendirecek ne varsa yedirip içirdiler bana. Tedavime ve doktorumun tavsiyelerine harfiyen uydum. Duanın yeri ayrı, bitkiler şifalı olabilir ama yaradan akıl vermiş bize. Cahil olsam da bilimin kıymetini bilirim. Sağlıkçıları yetiştiren anaları görsem yaşlarına bakmam, ellerinden öperim.

Kemoterapi seansları sonrası başka bir kadın olarak girerdim evime. Hâlsizliğime değil de bahçedeki çiçeklerime bakamadığıma yanardım. Çocuklar karar alıp merkezi sistemle ısınan iki artı bir daire tutmuşlardı bana, oraya taşındım. İtiraz etmedim, hayat bana akıntıya ters kürek çekilmeyeceğini çoktan öğretmişti. Akışına bıraktım her şeyi. Bahçemi evime taşıdılar, odam çiçek bahçesi gibi. Konuşup dertleşirim çiçeklerimle, gönlüm bahara kavuşur. Balkonda nanem, dereotum, maydanozum bile var. Tazecik doğrarım salatama.

Zorunlu yatak istirahatim sırasında hedefler belirledim. Köye ev yaptıracaktım, gerçi başaramadım ama olsun. Önce babadan kalma arsama çadır kurdum. Köyün sakinliği, temiz havası, muhabbet eşliğinde içilen çaylar ve organik besinler iyi geldi. Sonra küçük bir köy evi kiraladım, evlatlık verilen kardeşime yakın. İki mutlu yaz geçirdim köy evimde. Torunumu büyütecektim, büyütüyorum da. Kemoterapi sonrası torun sevgisi ilaç gibi geldi, derdimi unutturdu. Kur'an okumayı bilmiyordum, hiç vaktim olmamıştı öğrenmeye. Komşumdan rica ettim, her gün eve gelip öğretti. Dualara sarıldım. Terapi gibidir dualar, bana da çok iyi geldi. Ruhuma sakinlik, bedenime güç verdi. "Önce umreye gidip hacca gitmek için dua edeceğim." dedim. Hiç param yokken

gittim. Nasıl mı? Ben tutumluyumdur. Çocuklarım sıkışınca dayanamayıp ev alma hayaliyle biriktirdiğim paraları hemencecik kızım Şükriye'ye vermiştim. Kızım ona verdiğim her kuruşu bir deftere yazıp hesaplamış, geçen yıl emekli olunca yüklüce bir para verdi bana. Sevinçten ne yapacağımı bilemedim. Hemen hazırlık yapıp Sultan'la umreye gittik ve orada hacca gelebilmek için dua ettim. Aralıkta hac kaydımı yaptırdım, Allah Kerim...

Ben kötü olasılıkları kafama takmam. Bir şey olmadan üzülme ahlaklık zaten; hayat kısa, ömür sayılı, ölüm yazılı. Morali bozmadım tedavi sürecimde, elimden geldiğince de hastalara moral verdim. Canımın istediği ne varsa yedim, istemediğimi yemedim. Doktorumun ve Şükriye'nin tavsiyeleri hariç ama... Sevmeden yenilen şeyler şifa olmaz vücuda. Gıdaların da ruhu var; severek pişirmek, severek yemek gerek. Gençlerin huysuzluğu, bunalımları dışarıda yiyip içmekten bence. Ruhsuz gıdalarla beslendiklerini zannedip zehirleniyorlar.

Birlikte tedavi gördüğüm kader arkadaşlarımın etrafında pervane olan çok akrabaları var. "Çocuklarından başka kimsen yok mu?" diye soruyorlar. Olmaz mı, ağabeylerim var. Bursa'da aç kaldığım bir dönemde boş bir kâğıdın ucunu yakıp ağabeyime göndermiştim. "Bacımın içini yakan bir derdi var." diyerek koşup gelmişti. Para vermişti bana, erzak almıştım. Hastalığımı bilse yine koşar gelir İzmir'den. Açlık, yokluk günleri geçti ama bu hastalık geldi beni buldu. Onlarca poşet kan takıldı bana, iyi insanların kanı olmalı, iyi geldi şükür. Avuç avuç ilaç içtim ama en iyi ne geldi biliyor musunuz? Sevmek... Hastanede yatarken doktorumun "Genç kızlar! On altılıklar!" diye seslenmesiyle uyanmak ve bana bir telefon kadar yakın olduğunu bilmek çok iyi geldi bana.

Aynaları düz çevirdim biraz iyileşince, bakıp da şükredek çok şey görüyorum şimdi. Kemoterapide dökülen saçım ve ka-

şım da eskisinden farklı çıktı. Bakmak hoşuma gidiyor, yürek dolusu gülümsüyorum. Kocamı affetmeye çalışıyorum bu süreçte. Asabiydi biraz. Melahat'ı seviyormuş, ondan olabilir. Kâmil iyi adamdı, evet iyiydi. Bana evlendiğimiz ilk yıl okumayı o öğretmemiş miydi? İyi olmasa niye uğraşsın. Belki birazcık sevmiştir de beni, ya da en azından acımıştır sevgisizliğime... Ben istemedim ki evlenmeyi, hastalanmayı istemediğim gibi...

UÇ UÇ KELEBEK

Murat Tapar

*Uç uç böceğim, yarın düğün olacak.
Annem sana terlik, pabuç alacak.*

Hayat, içerisinde ne olduğunu bilmediğimiz büyü bir bahçe ise çocukluk o bahçenin kapısından girerken gözümüze takılan bir gözlüktür. Ne göreceğinizi, neyle karışılacağınızı bilmeden yol alırken size takılan gözlük siyahsa gördüğünüz hiçbir şeyin renginin önemi yoktur. Çünkü daha ilk başta tüm beyazlarınız kirlenmiş, tüm pembelerin tozu kaçmıştır. Bana da bir gözlük takıldı. Lakin bir gariplik vardı benim gözlüğümde; nereye baksam kırmızı benekli mavi bir kelebek görüyordum. Ağaçların üzerinde dolaşan atlas bir hastane çarşafının çıkardığı ipeksi bir hışırtı, ormanın kendine ait sesleri arasında kendini duyurmaya çalışıyordu ve uzaklardan kulağıma bir şarkı çalınıyordu:

Bir sabah elimde buldum seni.

Kırmızı kanatları ve mavi benekleri.

Şans getirdi bana, oynadık doya doya.

Zamanımız çoktan dolmuştu.

Uçtuk, havalandık, gezdik, yorulmadık.

Hava kararmıştı. İleride beyaz taşlardan döşenmiş patika yolun sonunda, durgun akan yosunlu derenin üstündeki tahta köprüünün bitişiğinde tek katlı bir evin ışığı yanıyordu. Pencereden bir kadın yüzü görüldü. Sevimli ve sıcaktı. Gülümsedi. O gülümseyince pencerenin önünde şirin bir eleğimsağma çıktı. Elini salladı. O el sallayınca yüreğim kıpırdadı. Boğazım dü-

ğümlendi. Ne oluyordu bana, nefesim kesiliyor, vücuduma güneşe yaklaşmışım gibi sıcak basıyordu. Ben boğuluyazıyordum ama o hâlâ gültümseyerek elini sallıyordu. Karşılık vermeliydim ama ne oluyordu bana. Sanki koluma ağırlık bağlanmıştı, kalkmıyordu yerinden. Baktım koluma. Mavi bir kelebek öylece duruyordu. Kolumu kaldırmadan yürüdüm köprüye doğru. Ben yürüdükçe kadının sesini daha net duymaya başladım. İyice yaklaşmış, göz göze gelmiştik. Ona yaklaştıkça rahatladım ve nefes almanın hazzını yaşadım. Hayatın damarlarımda dolaşmasının keyfini hiç bu kadar duyumsamamıştım. Madem el sallayamıyorum, ben de katıldım şarkıya.

Bir sabah elimde buldum seni.

O güzellik mutlu etti beni.

Uç uç böceğim, sen nerelerde geziyorsun?

Kelebeğim sen beni terk ediyorsun.

Böyle başladım ajandama yazmaya, madem bu hayat benimdi hikâyemi istediğim gibi yazma özgürlüğüm vardı. Belki ilgiye ihtiyacım vardı, kim bilir? Sonuçta bu hikâyenin kahramanı bendim ve diğer hikâyeye ya da masal kahramanları gibi uçan sihirli bir halım, gölgelerin gücü adına konuşan bir kaplanım yoktu ama gayet orijinal ve benimle bütünleşmeye çalışan, beni terk etmeyen suskun mavi bir kelebeğim vardı. Hemen ön yargı ile yaklaşmamak lazım. Bana çok şey öğretti. Mesela bir oda dolu su oyuncağın veremediği zevki direksiyon niyetine kullandığım el kadar odun parçasından almayı. Barbie bebeklerinin veremediği sıcaklığı ağzı sarı iplikle belirtilmiş bez bir bebekten almayı öğrendim onun sayesinde. Nihayetinde bu üzümün çöpü çokmuş yerine sevinçle ve umutla “Aaa! Bu çöpün ne kadar güzel üzümleri varmış. Kara kara, tıpkı sevgilimin gözleri gibi.” diyebilmiş hayat bahçesinde yere düşmeden gitmek. Demeliydim de! Bana verilen hastalık seçimim olmasa da yaşamak için

gerekli çabayı göstermek benim seçimim olabilirdi. Önemli olan yaşamak ve inanmak... Neye peki? Kelebeğin rüyasına. Öyle ya, onun rüyası bittiğinde benim gerçeğim uyanacaktı bir gün ve ben o gerçeği güzelleştirmek için hayallerle süslüyordum, başka çıkar yolum yoktu. Maziden kalmış her gün kendini yenileyen yaşamdan canlı bir tuvaldir. Yüzler, bahaneler, renkler değişir ama benim için o mavi kelebek değişmez. Varlığını hep hissedirim izinde. Kolumdaki izler zaman zaman hatırlatıyor onu bana.

Son noktayı da koyduğumda beynimin zonkladığını hissettiğim ve yorulduğum için ajandamı yatağın yanındaki komodinin üstüne bıraktım. Kapağını kapatmaya dermanım bile kalmamıştı. Gözlerim kapanıyordu ama kapanırken karşımda duran tütün kolonyasına takıldı. Ne zaman aklıma hastane odası gelse beynime tekerlekli beyaz komodinin üstündeki kolonya şişesi, peçete ve sadece bir bardak -bazen içindeki içilmiş ve dibinde tortusu kalmış- iz düşümü yansıyor. Uyumuşum bir süre. Uyandığımda bir mırıltı geldi kulağıma. Sesli sesli okuyordu doktorum bu satırları. Gözlerimi açtığımda okumasını bitirmesi için bir süre gözledim onu. Onun gözlerinde bana ait bir şeyler vardı. Aslında nasıl ki kanserli hastaların gözlerine asılı kalmış bir uçurum varsa bu hastalarla ilgilenen doktorların gözlerinde de uçuruma giden birine uzanan bir el vardı. O bakışlarda salt acıma yoktu. Acı insana hâkim oldu mu önünü göremeyecek kadar ağzının tadı kaçabilir. Zaten oldum olası istememişimdir bir hekimin bana -benim yerime kendini koymuş gibi- acıyarak bakmasını.

Okumasını bitirdiğinde “Kusura bakma, açık duruyordu. Çok güzel yazmışsın, bir çırpıda okuyanı sürüklüyor içine, yalnız bu mavi kelebek hakkında bir tahminim var gibi ama doğrusunu söylemek gerekirse -özel değilse- ne olduğunu sorabilir miyim?” Onun yardımıyla doğrulup yatağıma yasladım. Arkama dayadığı yastık garip bir huzur vermişti, belki de konuşma

isteğimin geldiğini haber veren bir uyarı ziliydi bu.

Çocukken ailemin durumu iyi değildi. Annem ve babam fabrikaya giderlerdi ama her ay başında bir sürü hesap yapılır, paralar ekmek gibi bölüştürülür ve borç denilen görmediğim hayali canavara verilirdi. Bundan dolayı sık sık tartışmalar da olurdu. “Hani bu ay şunu alacaktık?” “Ne yapayım borca verdim...” Muhabbetleri işte. Mahallemizde şirin bir pastane vardı. Ne zaman onun önünden geçsem camekânında duran çeşit çeşit pastalara gözüm düşerdi. Çocuk akli işte, hevesleniyordum. Bazen de hayal kurar, bir gün zengin olursam her gün çikolatalı pasta yiyeceğim derdim. Neyse lafı uzatmayayım hocam, o dediğim gün beklemediğim anda geldi. Babam o pastaneden güzel bir pasta almış “Artık rahatladık biraz, borca vermeyeceğiz daha paramızı.” dedi. Annemin gözlerini ilk defa böyle ıslıl ıslıl görmüştüm. O ışıltısı yaptığı limonataya geçmişti sanki. Afiyetle yedik o akşam. Daha doğrusu yedim desem daha uygun düşer. Çünkü gidip gelip az daha, az daha deyip neredeyse çoğunu ben yemiştım. Lakin gece yarısı mide bulantısı, ateş, boğaz acısı ile soluğu acil serviste almıştık. Ateşim çok yükseldiği için doktor “Serum takın.” dedi. Ben ağlıyordum. Hemşire intraketi hazırladı ve kolumu tutup kendine doğru çekti. “O ne?” dedim. Annem “Kelebek yavrum.” dedi. “Hadi seninle radyodan dinlediğimiz o çok sevdiğin şarkıyı söyleyelim. Şimdi koluna bir kelebek konacak, bit ısırtığı gibi çok az bir acı hissedeceksin.” Gerçi ben o sırada bit ısırtığının acısını anımsamamıştım. Başladı annem şarkıya:

Uç uç böceğim, annem sana terlik pabuç alacak.

Uç uç böceğim, yarın düğün olacak.

Uç uç böceğim, sen nerelerde geziyorsun?

Kelebeğim sen beni terk ediyorsun.

Annem hem söylüyor hem de gözlerinden yaşlar akıyordu.

Ben de katıldım ona. Hem ağlıyordum hem de söylüyordum. Bazen ağzıma gözyaşının tuzu geliyordu. Sonra ben susayım diye annem ağlarken gülümsüyordu. İlk defa yaşadım bu hayat bahçesinde böyle bir dilemmayı. Ölümü düşünürken yaşamaya çalışmak gibiydi her şey. Ben de ağlarken gülümsedim. Gözyaşım belki yine tuzluydu ama rahatsız etmiyordu artık beni. Akşamki pastanın kokusunu duyumsar gibi oldum. Serum bitince söktüler onu. Annem “Kelebek uçtu gitti, gördün mü?” dedi. Evet, o an için uçmuştu kelebek ama ertesi gün tekrar konmuş, diğer ertesi gün yine konmuştu. Ne boğazımdaki şişlik inmiş ne de mide bulantım azalmıştı. Üstelik ilerleyen günlerde dizlerimde küçük morluklar belirmişti, her tarafım ağrıyor, mavi kelebek bir an önce konsun koluma, sonra kolumdayken kırmızı benekleri olsun, sonra uçup gitsin ve ben eskisi gibi olayım istiyordum. Her kan almada, her serum takmada o mavi kelebek konuyordu. Konduğu yerde de “Ben buraya kondum.” der gibi izler bırakıyordu. Gerçi o konuşmazdı, ben öyle söyler çocuk dünyamda masalımsı bir havaya sokardım. Şimdi düşünüyorum da başka ne diyebilirdi ki annem? “Bebeğim sen KLL(Kronik Lenfositer Lösemi) olmuşsun” dese çocuk aklımla ne kadar anlardım ki? Ya da “Hımm, tamam. Anlıyorum, ne zaman iyileşeceğim?” desem daha iyi bir başlangıç mı yapılmış olurdu? Her neyse sonuçta bir çocuğun hayatı çiçek böcek olmalıydı. Günden güne solan çiçek bendim ve dalıma acıyla konan kelebeğe makul bir cevap lazımdı. Ve bu cevap ortak şarkımızda gizliydi. Bob Marley’in dediği gibi “Bu hayat bana, insanların gülemediği için ağladığını, susamadığı için konuştuğunu, ölemediği için yaşattığını öğretti.” Uç Uç Kelebek şarkısını söylerken minik bedenime anlatmak istediği buydu annemin aslında.

Bir anne olmayan anlayamazdı belki onu. Canım derken “Canımı bile veririm sana!” mesajı veren bir annenin günden güne

gözünün önünde eriyen yavrusuna çökmüş omuzlarına birkaç heyecan kıpırtısı katmak için şarkı söylemenin ağırlığını taşımak kolay değildi elbette. Kanserli çocuğuna baktıkça gizliden gizliye büyüyen kanser hücreleri gibi onun da ruhunda büyüyen derin bir korku vardı ve bu korkuyu kelebek şarkısıyla yenmeye çalışıyordu. O, buna inanırsa minik yavrusu da inanacaktı. Hayat bahçemize girmişti bu mavi kelebekler. İçten duyuyordu ama abartmıyordu. “Beni bırakma!” diye elini tutuyordum. O ise minik parmaklarımı okşuyor, bu kelimeyi hafifletmeye çalışıyordu. Şimdi anlıyorum, beni bırakma demenin içinde sessiz bir çılgılık vardı, uzaklara uçmanın kanat sesleri. Ne garip değil mi hocam? İnsan acıyı hissederken daha gerçekçi duygulara giriyor. Mutluluk öyle mi peki? Mutluyken her renk aynıdır ben- ce. Mutluysan mutlusundur ve her şeyin iyi bir yanını görürsün ama hüznünlükten insan tetikte hissediyor kendini. Korkuyorum doktor bey. Uzun yıllar süren bu tedavimin çok iyi sonuçlar verdiğini, artık evime dönebileceğimi ve hatta okula bile gidebileceğimi söylüyorsunuz. Bu beni mutlu ediyor. Mutlu olmak ise biraz önce dediğim tedirginliği getiriyor.

Doktor gülümsedi “Peki annenin söylediği şarkı bu kadar mıydı? Yani bu şarkının bitişi yok muydu?” Vardı elbette. İçeriye annem girdi. Güzel haberi o da almıştı. Neydi dedim bu şarkının devamı, annem bu sefer yine ağlıyordu ama bu defa gülümsemesi ağlamasını bastırıyordu. Sesi titreyerek devam etti. Göğsü inip inip kalkıyordu:

Uç uç böceğim, annem sana terlik, pabuç alacak.

Uç uç böceğim, yarın düğün olacak.

Bir akşam veda ettim ben sana,

Artık başkaları da mutlu olacak.

Uç uç böceğim, sen nerelerde geziyorsun?

Uç uç kelebeğim, sen beni terk ediyorsun.

Uçmuştu nihayet mavi kanatlı, kırmızı benekli kelebekler. İnandırırmıştı annem bana o kelebeğin bir gün gerçekten uçup gideceğini. Daha umutluydum çünkü öğrenmişim artık yaşama tutunmayı. Öyle doğaüstü devleri yenerek, sihirli değneklerle dans ederek, Kaf Dağı'na tepeden bakarak falan değil, hayatının baharında bir minik çiçeğe konan mavi kelebeğe söylenen bir şarkı ile... İşte tüm gerçek buydu. Kelebeğin rüyasını bitiren beni, gerçeğime uyandıran gerçek buydu. Üstelik mutluluk felsefemi de değiştiren, aslen mutlu olunca beni daha da içine alan, hayatla bütünleştiren gerçek...

İşte kelebek hikâyesi buydu doktor bey...

PAPATYA

Mustafa Baysal

Şu hayatta kanser olmaktan daha kötü ne olabilir ki? Sevdiğinin kanser olması. İnsan hasta olduğunda bu hastalık ölümcülse tam olarak bilemiyorum ama herhâlde bekler, sadece bekler çünkü yapabileceği iki şeyden birisi beklemek, diğeryse savaşmaktır. Beklemek ve savaşmak fiilleri bir arada çok iyi durmasa da beklerken yapabileceğiniz en iyi şey savaşmaya devam etmek olsa gerek. Düşünmeniz gereken çok şey olsa da savaş sona erdiğinde siz artık bu dünyada yoksanız, her şey zaten bitmiş ya da yeni başlıyor demektir. Düşünme eylemi öyle ya da böyle sona erer. Sevdiğiniz kanser olduğunda ise işler karışır biraz.

Papatya, onun eline hiç yakışmazdı. Ne zaman eline papatya alsa papatya ile aralarında gözle görülmeyen bir rekabet yaşanırdı. Bembeyaz çiçekleri ve sarı gövdesiyle papatya, onun bembeyaz teni ve sarı saçlarının önüne geçmeye ve tüm dikkati üzerinde toplamaya çalışırdı. Aslında bunu asla başaramadı ama yine de papatyaları hâlâ sevmem. Bana onu hatırlatırlar. Bir sonbahar günü, milattan sonra iki bin on sekizinci ekimin yirmisinde, sahilde buluştuğumuzda da elinde papatyalar vardı. Milattan önce ve sonra kaç ekim geçmiş olursa olsun, en soğuk ve aynı zamanda en sıcak ekim günü buydu. Rüzgâr İstanbul Boğazı'ndan içeriye gövdemizi deler gibi esse de birkaç dakika sonra hissettiğim tek şey, ölümüne bir sıcaklıktı. Öyle bir sıcaklık ki ekmek fırınında odunların tam ortasında sıkışmış gibi, deniz kenarında montla ve güneşin altında yedi saattir oturmuş gibi, temmuz ayında 30 derece sıcakta çalışan bir klimanın tam karşısında uyumuş gibi...“Ben kanserim.” Daha önce hiçbir cümle beni

böylesine yaralamamıştı. Kurşun insan bedeninde nasıl bir etki yapar bilmem ama böyle bir şey olmalıydı. Ciğerini delip geçen, nefes almanı engelleyen ve ellerini kaldırsan da durduramadığın bir şey... Sonraki günlerde, daha önce hiç olmadığı kadar çok vakit geçirdik onunla. Ben işten ücretsiz izin aldım, o ise zaten raporluydu. Her sabah birlikte kahvaltı yapıyor, sahilde yürüyor, öğlen mutlaka eve dönüyorduk.

İnsan, sesleri çabuk unuttur derler. Görüntüler ise hafızada daha uzun kalırmış ve onlarca yıl sonra bile, uzun zamandır görmediğiniz birisini eski hâliyle ve yanı başınızdaymış gibi hatırlamak mümkün olurmuş. Birbirimize daha çok bakıyor, daha az konuşuyorduk. İki yıllık evliliğimizde, önceliğimiz her zaman işimiz olmuştu. Öyle ya, çocuklarımız olacaktı ve onlar için para biriktirmeliydik. Ev almalıydık ve arabasız da olmazdı. Birbirimizi gece uyumadan önce, yemek ve televizyon arasında birkaç saat görürdük ve bu ikimize de yeterdi. Ne de olsa zamanımız çoktu. İlk yıllarda yoğun çalışmalıydık ki sonra rahat edebilelim.

Birbirimizi çok seviyorduk. Ama aşk, hayatımızın orta yerinde değildi. Balkondaki kilerde saklı turşu bidonları gibi, ara sıra aklına gelen ve tüm o ıvır zıvırın arasında binbir zorlukla bulduğun ve tadına baktığında iyi hissettiğin bir şeydi. Hafta sonu geldiğinde akşamları arkadaşlarımla buluşmayı çok severdim. En azından bir gece onlarla oturur, eski günlerden konuşurdum. O kadar da hakkım olsundu, değil mi? Benim de ara sıra dinlenmeye ve kendimi iyi hissetmeye ihtiyacım vardı. O ise evde otururdu. Geldiğimde mutlaka uyanık olurdu ve onu yatakta kitap okurken bulurdum. “Mahsus mu yapıyor bunu?” diye düşündüğümü hatırlıyorum. Her seferinde beni beklemesi canımı sıkardı ve aynı soruyu sorardım: “Sen daha uyumadın mı?” Şimdi ise uyumak için yatağa gittiğinde canım sıkılıyor. “Daha erken değil mi?” diye soruyorum. “Birer bardak daha çay

içseydik. Bir film daha izleseydik. Gece yürüyüşüne ne dersin?” Yarın aç kalacağını tahmin ettiği için, gittiği yemekte tıka basa karnını doyuran öğrenci gibi hissediyorum. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onu o kadar geç unutabilirim. Ama illa unuturum, öyle mi? İnsan unuttur. Ama ta içinizde, derinlerde bir yerde bir çivi her zaman kalır ve mesela bir sabah uyanıp yüzünüzü yıkarken eğildiğinizde aniden kalbinize batar. “Unutma!” der ve o an hatırlarsınız.

Unutmak istemiyorum. Onunla daha çok zamanım olmalı. O kadar çok olmalı ki o gittikten sonra, onu unutmaya fırsat bulmadan ben de yok olmalıyım. Yirmi sene iyi olurdu! Ah, yirmi sene daha yanımda kalsa ve tüm hafızam, kalbim, ruhum onunla dolsa! O kadar onunla dolsa ki ölene kadar hep hatırlasam. Ama yok. Üç ay mı dedi doktor yoksa beş ay mı? Nasıl hâlâ bu kadar güzel görünebiliyor? Ölmek üzere olan biri nasıl görünür? Yoksa doktorlar yanıldı mı?

Kemoterapi odasında ilacını alırken ve koltuğa uzanmış bana bakarken ona kitap okuyorum. Bu hem onun hem de benim dikkatimi dağıtıyor. Çünkü kemoterapi koltuğunda otururken onu başka bir dünyanın içine sokmak ve bir süreliğine ne yaptığını unutmasını sağlamak istiyorum. Aynı kitabın içinde kayboluyor ve cümle sonlarında buluşuyoruz. Sanki kemoterapi hayal de kitap gerçekmiş gibi. O koltuğa hiç oturmamış ve hastane kokusunu hiç duymamışız gibi. Ağrıları her geçen gün artıyor, geceleri daha çok uyanıyor ve iştahı da kapanıyor yavaş yavaş. Sırtımıza tek tek yüklenen tuğlalar gibi, günlük hayatta yaşadığımız her değişimi omzumuzda hissediyor ve biraz daha eğilmek zorunda kalıyoruz. Her şeye rağmen mücadeleden vazgeçmek yok. O yaşayacak ve eskisinden daha sağlıklı olacak. Cumartesi gecelerini evde geçireceğim ve turşu bidonunu tezgâhın tam üstüne koyacağım. Onunla yatağa girip Monte Kristo Kontu’nu tekrar

ve tekrar okuyacağım. Bir Rahip Farya'ya ihtiyacım var. Çıkış yolunu birinin göstermesi gerek.

İlaçlar işe yarasa da doktorlar her şeyi yapsa da o gün geliyor. Bir haftadır hastanedeydi ve odasının önünden bir dakika bile ayrılmıyordum. Dökülen saçları, seyrek de olsa yeniden çıkmıştı. Onlara dokunmamdan hoşlanmasa da her fırsatta saçlarıyla oynamaktan geri duramıyordum. Eskiden ne zaman kuaföre gitse bana “Bende bir değişiklik var mı?” diye sormadan saçlarını kestirdiğini anlayamazdım. Bunu dikkatsizliğime bağlar ve kızardı bana. Oysa bu ayrıntılar çok önemsiz görünürdü gözüme. Şimdi saçında kaç tel olduğunu bile söyleyebilirdim. Tek bir tel bile kendini gösterdiğinde fark ediyor ve bundan biraz da utanıyorum. O yüzden, saçlarını okşamayı sevsem de artık ne kadar dikkatli olduğumu ondan gizliyorum.

Beklemek çaresizliktir. Öyle bir an gelir ki beklemeniz gerektiği söylenir. Neyi bekleyecekmışim, onun ölmesini mi? Bu çok saçma değil mi? Otobüs kuyruğunda ya da bilet sırasında beklemek gibi değil bu sefer. Genelde bekledikten sonra bir şey elde edersiniz. Otobüs koltuğu, maç bileti, makbuz ya da nefis bir yemek... Bu beklemek çok farklı. Hayatımda ilk defa bir şeyi kaybetmeyi bekliyorum ve normalde can sıkıcı olması gereken bu fiil, bu defa canımı acıtıyor. Beklemekten sıkılmadım. Onu, bin yıl daha bekleyebilirim. Odasının hemen dışında, soğuk ve kirli bir bankın üzerinde, elimde poşet çayla, kirli sakalımla, yanıma oturan davetsiz misafirlerle, geçmiş olsunlarla, sağ olunlarla, prizde takılı şarj aletimle, yarım uykularla, dualarla, kitaplarla, haftalardır boyanmamış ayakkabılarımla, uzamış tırnaklarımla, arada bir kopan feryatlarla, ambulans sesleriyle bekleyebilirdim. Umutla beklerdim onu. Aşkla ve saygıyla... Açıkken gözlerimle ve gözlerim kapalıyken kulaklarımla... Yüreğimdeki şarkıyla... Ciğerimdeki son nefesle... Ah, onu çığlık atmaktan yorulmuş

ruhumla beklerdim!

İçimde kelimelerden oluşan bir volkan kaynıyor ve patlaması gerek, yoksa öleceğim. Çıkıp hastanenin ortasında haykırmak istiyorum: “Sen! Evet, sen kırmızı kazaklı! O kazağı çıkarman gerekiyor. Bundan böyle kimse kırmızı kazakla gezmemeli. Sen, sarı saçlı kadın! Lütfen saçını siyaha boyat. Dünya üzerinde hiçbir kadın sarı saçlarıyla dolaşmamalı artık. Lütfen o kitabı çantana koy! Bugünden sonra kamuya açık yerlerde kitap okumayı yasaklıyorum. Gece olunca yatağınıza girin ve kitabınızı orada okuyun. Sizler! Sohbet etmeyi bırakın artık. Herkes sadece kendiyle konuşmalı. Yalnızlığa alışmalı ve sevdiklerinizden ayrılmalısınız. Tüm çiçekler toplanmalı ve bir defaya mahsus, hak edenlere verilip yok olmalı. Dünya! Dönmeyi bırakman gerekiyor.” Sonra kendime dönüp avazım çıktığı kadar bağırmam gerek: “Yazıklar olsun sana! Onun gitmesini engelleyemediğin için değil, bunu kimse engelleyemezdi. Ama onunla daha az zaman geçirdiğin için, onu daha az sevdiğin için, onunla daha az konuştuğun ve daha çok televizyon izlediğin için. Her gece onunla uzanıp kitap okumadığın ve zamanın sonsuz olduğunu sandığın için!”

Gözümü açıp tavana baktım. Her şey bulanık gibiydi. Beyaz tavan kirden griye çalıyor ve güneş ışığı perdenin arasından yatağa sızıyordu. Sağıma döndüm, yanımda uzanıyordu. Hafifçe kıpırdayıp bana doğru döndü. Gözleri kapalıydı. Sarı saçları neredeyse beline kadar uzanıyor ve beyaz teni parlıyordu. Öylece donakaldım. Dakikalarca baktım ve sessizce ağladım. Gözünü yavaşça açtı, ovaladı ve sordu: “Ne oldu canım? Kâbus görmüş gibisin.” Sağımdaki komodine uzandım. Üç gündür orada duran solmuş papatyayı aldım. Tam kalbinin üzerine koydum. “Sabah sabah hayırdır, rüyanda beni mi gördün?” dedi. “Hayır” dedim. “Papatyalar gördüm, tıpkı sana benziyorlardı, beyaz ve sarı...” Gülümsedi... “Papatya en sevdiğim çiçektir.”

ANNELERİN VAKTİ VAR MIDIR ÖLMEYE?

Hayrettin Durmuş

Onu ilk gördüğümde mavi bir elbise vardı üzerinde. Utangaçlığı her hâlimden belliydi. Ürkek bir ceylan gibiydi. Yüzü dolunay kadar parlaktı. Sanki bir ırmak akıyordu bileklerinden. Kalem gibi parmakları, büyüleyici elleriyle ışık saçıyordu etrafına. “İşte evleneceğim kız.” dedim içimden. Tanışıp konuştuk. Helalim oldu sonunda. Artık o benim melek yüzlümdü. Son derece titiz ve sağlığına düşküncü. Öğretmen olan babasına ait sağlık karnesini bir kez bile kullanmadığını, ufak tefek ağrı kesiciler dışında hap dahi içmediğini söylerdi.

Yıllar yılları kovaladı. Otuz yıldır aynı yastığa baş koyup acısıyla, tatlısıyla bölüşüyorduk hayatı. Evdeşim, hayat arkadaşım, can yoldaşım evlendiğimiz gün olan bir 3 Kasım sabahı sol memesinde eline bir sertlik geldiğini söyledi. “Önemli bir şey değildir.” dedim ama içim içimi yedi. Hemen Adana Başkent Hastanesine gidip muayene olduk. Mamografi çekildi, ultrasonla bakıldı ve emin olmak için biyopsi yapılması gerektiği söylendi doktorlar tarafından. Neye uğradığımızı şaşırmıştık. Alalecele karar vermemek için bu kez Adana Numune Hastanesi Genel Cerrahi Bölümüne gittik. Elle muayeneden sonra yine mamografi ve ultrason istendi. Tam bir tanı konulamadığından MR çekilmesinin daha yararlı olacağı söylendi. Her ne kadar sağlık alanında büyük gelişmeler kat edilse de MR çekirmek o kadar kolay olmadı. Gün aldık ilkin. Film çekildi ancak sonucu almamız için yirmi günden fazla süre geçti. Takvimlere göre yirmi gün kısa bir süre sayılabilirdi ancak bizim ömrümüzden yirmi yıl geçmişti sanki. Aytmatov’un Gün Olur Asra Bedel romanını

andırıyordu geçen günlerimiz. Yine de bir kanıya varılamamıştı. Bu sefer biyopsi istendi. Biyopsi lafını duydum mu elim ayağım çözülür. Yıllar evvel beş yaşındaki oğlum için yapılırken duymuştum ilk kez. Eşime belli etmemeye çalışıyordum ama bunun sonunun iyiye gitmeyeceğini seziyordum, bir taraftan da iğne biyopsisi nasıl yapılır internetten araştırıyordum. Damarlarımdan kanım çekiliyordu. Nasıl dayanacaktı bu işleme?

Gün geldi soluğu girişimsel onkolojide aldık. Normal bir röntgen odasına girerken duyulan tedirginliğin kaç katıydı endişemiz hesap edilebilir miydi? Eşim içeri girerken ben kapının dışında kalakaldım. Duvarın ardının hasretlik olduğunu orada anladım. Eşim çıktı kapıdan. Doktor “Yağ bezesi olabilir.” demiş, yine de patoloji sonucunu beklememiz gerekiyormuş. Birazcık rahatlamış görünsek de endişeli bekleyişimiz sürdü. Ta ki o telefon gelene kadar.

Telefon acı acı çaldı. Hastaneden çağırıyorlardı. Donduk kaldık olduğumuz yerde. Başımızdan kaynar sular döküldü. Niçin çağırıyorlardı? Demek önemli bir durum vardı. Nerede görülmüş hastaneden evin arandığı? Sonuç İnvaziv Lobüler Korsinom çıkmış. Hemen ameliyat olması gerekiyormuş. Ne kadar kolaydı bunu söylemek onlar için. Apar topar gün belirlendi. Akşamdan yatışımız yapıldı. Yine bir sürü bölüm dolaşılıp evrak alındı. Sabahı zor ettik o gece. Ter sakız gibi kaynayıp geliyordu tepemizden. Bir sızı içimizi dürtüyordu. Sabah olunca “Hazırlanın.” dedi hemşireler. Eşimi bir asansörle ameliyathaneye indirdiler. Ben koşarak indim merdivenlerden. Ne yana gideceğimi bilemedim. O içerde ameliyat olurken ben dışarıda bir öldüm, bir dirildim. Her yanıma neşter vuruluyordu sanki. Olduğum yere çömelip kaldım. Biri boğazıma sarılmış beni boğmaya çalışıyor gibiydi. Bildiğim duaları okuyordum bir yandan. Ameliyathanenin kapısı her açıldığında bana bir haber vereceklermiş gibi

heyecanlanıyordum. “Bir çıksa şu kapıdan!” diyordum çömel-diğim yerden. Oysa başka bir asansörle odasına alacaklarmış. Bunu duyar duymaz yine koştum merdivenlerden ve odasına yakın bir yerde asansör kapısının önünde durup bekledim. Kapı açıldı, melek yüzlüm karşımdaydı. Bakıyor ama konuşamıyordu. Gözlerimizle konuştuk bir vakit. Bir parçasını ameliyathanede bıraktığını anlamam fazla uzun sürmedi. Odasına alındı ve beş gün sürecek olan hastane günlerimiz başladı. Bereket versin direnlerini çabuk çıkardılar.

Hastane odasında en çok çocukları sordu bana. “Küçüğüm okula gitti mi, kahvaltısını yapıyor mu? Sabahları üzerini kalın giyinsin, üşümesin. Büyük oğlanlara da söyle kendilerine dikkat etsinler...” Ana yüreği böyle bir şey demek ki. Büyük bir ameliyat geçirmiş, dinlenmesi, kendini toparlaması gerek ama onun aklı hâlâ çocuklarında. Yanlarında olmazsa yaşayamayacaklardı sanki. Dilime Sezai Karakoç’un mısraları dolandı:

“Anne öldü mü çocuk/Bahçenin en yalnız köşesinde
Elinde bir siyah çubuk/ Ağzında küçük bir leke
Çocuk öldü mü güneş/ Simsiyah görünür gözüne
Elinde bir ip nereye / Bilmez bağlayacağını anne...”

Herkesin ocağı tütmeliydi. Kimsenin ağzının tadı bozulmamalıydı. Çocuklar annesiz, anneler çocuksuz kalmamalıydı. Hem onca işin, bunca telaşın arasında sırası mı şimdi ayrılığın? Hanım bana dönmüş “Annelerin vakti var mıdır ölmeye?” diye soruyor. Siz olsanız ne yapardınız, ne söylediniz böyle bir soru karşısında? Ben nasıl cevap verebilirdim ki bu soruya? Hayata tutunmak için o kadar çok sebep vardı ki, saymakla bitmezdi. Çocukları için tutunmalıydı insan hayata. Mücadele etmeliydi her dertle. Öyle oyunbozanlıklar, bırakıp gitmeler gelmemeliydi akla. Daha çok el sallayacaktık birlikte aya. Güneşi beraber uyandıracaktık. Çayın demine, çorbanın buğusuna sevgimizi ka-

tacaktık. Hastane odasında hep diri tuttuk umutlarımızı. Eşim, birçok hastaya göre daha çabuk iyileşti ve evimize daha çabuk döndük. Döndük ama hastaneyle ve doktorlarla işimiz bitmedi, belki de daha yeni başlıyordu her şey...

Ameliyatımızı yapan Doktor Hilmi Bey çok iyi bir insan, yakından ilgileniyor bizimle ve “Sizi Berna ablaya göndereceğim.” diyor. Berna abla, daha doğrusu Doç. Dr. Berna Hanım da güler yüzlü, hastanın hâinden anlayan çok iyi bir doktor. Hâlden anlayan bir doktor. Sakinleştiriyor bizi ve “Kardeşim olsa yine yapardım. Bu tedavi tedbir amaçlı.” diyerek elimize bir karne tutuşturuyor. Bir de genetik tanı yaptıracakmışız. O pozitif çikarsa tedavi süreci de değişecekmiş. Akıllı ilaç vereceklermiş. İlacın akıllısı nasıl oluyorsa?

Doktorumuzla konuştuktan sonra onkoloji servisinde kemoterapiye başlıyoruz. O odaya ilk girişimizde yaşadıklarımızı nasıl hikâye edebilirim ki? Ayrı bir dünyaya, yeni bir gezegene ayak basmış gibiyiz. Gül benizleri solmuş, saçları dökülmüş insanlar, peruğun gizleyemediği yüzlerdeki acı... Bakışları boşluğa uzanmış, kimsenin ağzını bıçak açmıyor. Boş bir koltuk bulup oturuyoruz ve ilk tedavimiz yapılıyor. Serumdan inen her damla çığ olup düşüyor üstümüze. Yirmi bir gün sonra tekrar gelecekmışiz.

Siz o yirmi bir günün nasıl geçtiğini bize sorun. Hele ilk haftası. Acaba saçı dökülecek mi? Kaşına, kirpiğine ne olacak? Nasıl yürüyeceğiz biz bu yolu? Nasıl katlanacağız onca yaşananlara? Soruların ardı arkası kesilmiyor. Yirmi bir gün arayla dört kez uygulanıyor tedavi. Her gidişimizde kan tahlilleri yapılıyor. Bu arada nükleer tıpta kemik sintigrafisi çekiliyor. Koşuşturmaların ardı arkası gelmiyor. Hemşiremiz “Herkesin hastalığı kendine, her lafa kulak asmayın. Birinde görülen yan etki herkeste görülecek diye bir şey yok.” sözleriyle moral vermeye çalışıyor bize.

Allah'tan genetik tanı negatif çıkıyor da uzamıyor tedavimiz. Bir de radyoterapi bölümüne gönderiliyoruz. Oradaki doktor dosyamızı inceliyor. "Ben size ışın tedavisi uygulamayacağım." diyor. Radyoterapi bölümündeki hastaları görünce bu habere sevinemiyoruz bile. Doktorumuz günlük kullanılması gereken bir hap yazıp üç ay sonra kontrole gelmemizi söylüyor. Her kontrole kafamızda acabalarla gidiyor, istenen tetkikleri yaptırıyoruz. Doktorumuzun "İyi iyi, çok iyi!" üç ay sonra görüşürüz sözüyle acı bir tebessüm yayılıyor yüzümüze.

Üç aylar üç ayları takip ediyor. Ne gündüzümüz gündüze benziyor ne de gecemiz geceye. Oysa hayat devam ediyor; ay dolanıyor, yıllar geçiyor. Her şey yörüngesinde kendisine tayin edilen işi yapıyor. Güneş hiç vaktini sektirmeden doğuyor, batışını bir saniye bile geciktirmiyor. Günler her sene aynı vakitte uzuyor, aynı vakitte kısalıyor. Cemrenin havaya, suya, toprağa hasreti hiç bitmiyor. Bulutlar mavi gökten hiç gitmiyor. Yağmur bir görünüp bir kayboluyor. İnsan kendine verilen sayılı soluklarını tüketip gidiyor...

Eşim şiirler yazıyor, kitap okuyor. Hız kesmeden ev işlerine devam ediyor. Olabildiğince hasta olduğunu aklına getirmemeye çalışıyor. Şiirle tutunuyor hayata. İki yıldır gidip geliyoruz kontrole, yakında altı aya çıkar diye umutlanıyoruz. Eşim hapi ne kadar kullanacağını soruyor doktora. Doktorumuz "Beş yıl ama ben on yıl kullandırmayı düşünüyorum." diyor. Eşim, "Yani on yıl! İyiymiş o zaman." diyor, üçümüzün de gözleri doluyor. Hastane dönüşü bizimki balkonda, elinde bir çiçek uğraşıp duruyor saksılarla. Her çiçekle yeniden yeşeriyor umutlarımız. "Yapma hatun!" diyorum. "Bu kadar çok çiçek ekme saksılara, dayanmam. Ben onlara senin gibi bakamam..."

DÜŞ

Semra Kandemir

Olanların o kediyle ilgisi var mıydı hâlâ düşünürüm. Bugün olsa, her şeyi geri almak mümkün olsa yani, aynı şekilde mi davranırdım bilmiyorum.

O gün kocam yine gece vardiyasından çıkmıştı ve ben birikmiş tüm işleri yapmak için onun uyanmasını beklemek zorundaydım. Gürültü yüzünden uyanırsa bütün gece migren ağrısından şikâyet ederdi, bu kirli bir evden daha can sıkıcıydı. Tek katlı, şiddetli yağın her yağmurda çatısı akan, rutubet kokulu bu evde, iki oğlumuzla yaşıyorduk. Kızlar evleneli çok olmuştu. Evin içi çok iç açıcı olmasa da hanımeli, yediveren gülleri ve arsız sardunyalarla süslü bir ön bahçemiz; içinde Ahlat armutu, dut ağacı ve iki erik ağacı olan büyükçe bir arka bahçemiz vardı. Ben, sırtımı ılık bahar güneşine dönmüş, saksıların toprağını değiştirmekle meşguldüm. Elimde eldiven yoktu. Eldivenle çalışmayı sevmem zaten, insanın toprakla temasının önemli olduğuna inananlardanım. İşin tek olumsuz tarafı, ellerimdeki çatlaklara giren toprağı temizlerken zorlanmam oluyor. O esnada büyük kızım, plastik bir kafes içinde bir şey getirdi. Arkadaşının yurt dışına giderken bakması için kendisine bıraktığı kediymiş. Bahçeli ev bir kedi için daha iyi olur, diye düşünmüş. Kedi, kafesin kapısı açıldığında ok gibi fırlamak yerine, adının anons edilmesini bekliyor gibi yavaşça çıktı. Kocaman kuyruğunu havaya kaldırdığında zarafeti karşısında büyülenmiştim. İtiraf etmeliyim ki şimdiye dek gördüğüm en güzel kediydi.

Tüm sahipli kediler gibi onun da bir adı vardı elbette ama şimdi anımsamıyorum. Önümde yığılı duran toprağı şöyle bir

kokladı ve ardından başıyla aralık duran kapıyı iterek içeri geçti. Doğruca girişteki kanepeye ilerledi, güzel kuyruğunu özenle altına kıvırdı, saçını topuz yapan bir kadının hareketinden farksız bu tavır karşısında bakakaldım. Şaşkınlığım dağılınca topraklı ellerimi çabucak sirkeleyip eve girdim ve kediyi yattığı yerden hışımla ittim. Ne olup bittiğini anlamadı, bahse girerim ki daha önceki evinde bir kez olsun böyle bir muameleyle karşılaşmamıştır. Durumu kavramaya başlamış olacak ki bağırdı, kaçıp saklanmak istedi. Ancak o zaman yabancı bir evde olduğunu fark etmiş gibiydi. Etrafı kokladı, bir iki yere işaret bıraktı. Bu davranışı beni iyice delirtti, terliği kapattığım gibi fırlattım, ıskalar diye umuyordum ama şiş karnına çarptı. Bu kez yalvarmayı andıran bir ses çıkardı, olduğu yere yattı. Üzüldüm. Kendi kendime sordum, bu kediyle ne yapacaktım? Onu orada, halının üstünde öylece bıraktım, bahçeye döndüm. Aceleyle saksılara doldurduğum toprağı sıkıştırıp cansularını verdim. Bu eğlence bile keyfimi yerine getirmemişti, çaresiz eve döndüm.

İçerideki loşluğa gözüm alışınca seçebildim, kedi hâlâ aynı yerdeydi. Etrafındaki kızıl lekenin, halıdaki gül motifi olduğunu anladığımda rahatladım. Kocam uyanmıştı ancak henüz yataktan kalkmamıştı. Kısık bir sesle, yiyecek bir şeyler hazırlayıp hazırlamayacağını sordu. Genellikle uyandıktan epeyce sonra canı bir şeyler çekerti. Ağrı kesici almak istediğini söyledi. Böyle kafasına göre ilaç almaması gerektiği üzerine yeterince tartışmıştık, bir şeyler hazırlamak için mutfığa yöneldim. Yemeğin hazır olduğunu söylemek için geri döndüğümde kedi kocamın yanındaydı. “Nereden çıktı bu?” diye sordu. Sırtı okşanan kedi huzurlu görünüyordu. “Nevra getirdi, bir süre burada kalsın istedi. Sonra alacakmış. Az derdim var gibi...” “Güzel kediyeymiş.” dedi kocam. “Ben kendime bakamıyorum, kim uğraşacak bunun tüyüyle müyüyle.” Beni duymamış gibiydi, yetmezmiş

gibi ekmeğinden kediye uzattı, yemedi hayvan. Kızımın bıraktığı çantadan mamasını çıkarıp kabına boşalttım. Eve alışmasını diye dış kapının hemen yanına koydum. Çekine çekine yaklaştı, sık sık beni kollayarak mamasının birazını yedi.

Kocam yemekten sonra çayını yukarıdaki kahvede içeceğini söyleyince, evde içmesi için ısrar etmedim. Böylece ben de işlerimi hızla bitirip komşumun okuttuğu mevlide yetişebilecektim. Kedi ortalarda görünmüyordu. Yatağı toplarken bir kıpırdanma hissettim. Yorganın altından çıkardım ve pencereden bahçeye fırlattım. Gerisi tam planladığım gibi oldu, evi temizledim. Abdest alıp başörtümü değiştirerek çıktım. Kuran okuyan bir dizi kadının önünden geçip bana gösterilen yere oturdum. Gül suyu ikram edildi, ardından lokum. Lokumu dişime yapıyor diye geri çevirdim. Mevli de okunduktan sonra eve döndüm. Oğullarım işten dönmüşlerdi. Baktım kediye aralarına almış oynuyorlar. “Kim aldı bunu içeri?” diye sordum. Kedi bana baktı ve miyavladı, kendinden emin bir miyavlamaydı bu. Üstelemedim, gidip kocamla dönüşümlü uyuduğumuz yatağa uzandım, bir süre sonra kediye ve her şeyi unutarak uykuya daldım.

Sabah gülüşme sesine uyandım, kocam biriyle konuşuyordu. Bir süre kulak kabarttım ama karşısındakinin kim olduğuna dair bir şey duyamadım. Yalnızdı, kucağında yine o kedi vardı. “Bu ne şimdi!” dedim. “Bu hayvanın burada işi ne yine?” “Yahu sana ne zararı var, otursun işte şuracıkta.” dedi. “Hamile galiba. Baksana karnı ne kadar şiş.” Hiç dikkat etmemiştim, gerçekten de öyle duruyordu. O günden sonra bu konuya çok kafa yormamaya karar verdim. Özel bir şekilde ilgilenmiyordum ama benim dışımda evdekilerin yaptığı sevgi gösterilerine kayıtsız kalıyordum. Kedi de bu anlaşılmayı benimsemiş olacak, ikimizin evde yalnız olduğu saatleri daha ziyade bahçedeki gül ağacının dibine uzanarak geçiriyor, eve gelen oldu mu da eşlik ediyor gibi

içeri giriyordu.

Bu hâl epey sürdü. Bir öğleden sonra kedinin bir süredir ortalıkta olmadığını fark ettim. Ön bahçedeki yeri boştu, arada kakasını gömdüğü armut ağacının dibinde de değildi. Fırsatını buldukça gizlice girdiği yatağa da baktım, hayvan hiçbir yerde yoktu. Bir ara inceden bir ciyaklama sesi duydum, çok derinden geliyordu ses. Sadece misafir geldiğinde kullandığım salonun hafif aralık kapısını açtığımda gördüğüm manzara karşısında kan beynime sıçradı; kedi bembeyaz koltuk takımının üstünde doğurmuştu. Gözleri açılmamış dört yavrunun etrafındaki geniş lekeyi gördüğümde ağlamak istedim. Beni görünce her zamankinden farklı miyavladı, şimdi değil dercesine yüzüme baktı. Bunun bir kâbus olmasını dileyerek kapıyı kapattım. Bahçeye çıktım, ılık yaz havasından derin bir soluk aldım. Eşiğe çöktüm. Akşam ev halkı işten dönene kadar bir daha içeri girmedim.

Ertesi gün yavruları bahçeye taşıdım. Koltuktaki lekeyi çıkarmam saatlerimi aldı, yine de tam çıkmış sayılmazdı. Dikkatle bakıldığında ince sarı bir hat vardı. Ve ben o koltuğa her baktığımda öfkem büyüyordu. Sonunda karar verdim, yavrulardan kurtulacaktım. Bir karton kutu bulup etrafına birkaç tane havalandırma deliği açtım. İçine küçük kaplarda süt ve su bıraktım. Annelerinin olmadığı bir anı kollayarak yavruları kutuya koydum ve doğruca yola çıktım. Evden yeterince uzaklaştığıma inandığım bir noktada bol ağaçlıklı, az ilerde şehrin en önemli zatlarından birisinin türbesine yakın bir yerde kutuyu yere bıraktım. Yavrulara bakmamaya çalışarak kutuyu açtım, ardından hızlıca geri döndüm. Kısacık bir an için çocuğunu cami avlusuna bırakan annenin hissiyatına bürünsem de, neyse ki uzun sürmedi. İçimdeki his hemen sonra yerini bir rahatlamaya bıraktı.

Eve yaklaştıkça anne kediyle karşılaşmanın sıkıntısı baş gösterdi. Sık değişen duygular altında eve vardım. Kedi ile o ilk göz

göze gelişimi asla unutamam. Evet, bu tesadüfi bir karşılaşma değildi, hayvan gözlerini gözlerime dikmiş ve benden bir açıklama bekliyordu. Açıklama bekleyen sadece o değildi üstelik. Evdeki hiç kimse bunu nasıl yaptığımı anlam verememişti. En çok da kocam etkilenmişti. “Bu kadar acımasız olabileceğin aklımın ucundan bile geçmezdi, sen de bir annesin.” diye bağırdı. O gece ve ondan sonraki gecelerde benimle konuşmadı. Gündüz vardiyasına dönmüştü ve ben uyandığımda çoktan evden çıkmış oluyordu. Asıl can sıkıcı konu ise kedi günlerce neredeyse hiç ara vermeden ağlarcasına miyavladı. Sesi sadece yavrularını aramaya gittiği anlarda kesiliyordu ama bulamayıp çaresizce geri döndüğünde eskisinden daha şiddetli miyavlıyordu. Sonra bir sabah ses yok oldu, kediyi o günden sonra hiç görmedim. Nedense aklıma, yine yavrularını aramaya çıktığı bir gün, evin hemen yakınından geçen otoyoldan karşıya geçerken bir arabanın altında kaldığı ihtimali geliyordu. Bu beni en rahatlatan düşünceydi. Her şey gibi bu olay da ağır ağır unutuluyordu. Evdekiler benden çok daha önce başardılar unutmayı.

Yaz sonu gibi bir sabah kocamı uyandıracaktım, kendini iyi hissetmediğini, işe gidemeyeceğini söyledi. Doktora gidelim, dediysem de sırtının ağrıdığını, dinlenirse geçeceğini varsayıyordu. Benden iş yerini arayıp haber vermeme rica etti. Ardından saatlerce uyudu, uyandırmaya çalıştım ama bir şeyler yedi ve tekrar uyudu. Ertesi gün ve daha ertesi gün de durum değişmedi. Sadece ağrı kesiciler alıyor ve yine uyuyordu. O kadar çok ağrı kesici almıştı ki karın ağrısı ve kusma başladığında zehirlendiğini düşündüm. Büyük oğlum bir taksi çağırdı, ardından iki kardeş babalarına destek olup güçlkle arabaya bindirdiler. Kapıyı kilitledim ve hep beraber en yakın devlet hastanesine gittik. Acil servise girdiğimizde kesif bir alkol, batikon ve ilaç kokusu yüzüme çarptı. Telaşlı ayak seslerine karışan metalik sedye itişleri,

sürekli çalan telefonlar, huzursuz soru soran hasta ve yakınlarına karşılık anlayışlı ama yorgun çalışanların kifayetsiz cevapları...

Lekeli bir paravanla ötekenden ayrılmış bir sedye üzerinde bize saatler gibi gelen bir sürenin sonunda saçları kırışmış bir doktor, hastamızı muayene etti. Elini karnına her bastırıldığında ve çektiğinde kocam, avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Birkaç soru soran doktorun ardından genç bir hemşire elinde tüplerle geldi, rengârenk kapaklı tüpleri kanla doldurup giderken hastayı sonuçlar çıkana kadar müşahade odasına alabileceğimizi söyledi. Ama hemen ardından hatırlayıp geri döndü, röntgene gidip film çekilmesi gerektiğini söyledi. Hasta bakıcı, acıdan kaskatı hâldeki kocamı tekerlekli sandalyeye güçlkle oturttu. Sandalyenin sağ ön tekeri dönmüyordu ve her itişte o yöne doğru minik daireler çizerek sonunda röntgen yazan odaya vardık. Çekimin ardından geldiğimiz gibi yine hep beraber aynı koridoru boydan boya geçip hemşirenin gösterdiği yatakta sonuçları bekleyecektik. Uzanması için yardım etmeye çalıştık ama uzandığında ağrısının arttığını söyleyerek oturmayı tercih etti. Sırtını yastıklarla destekledik. Küçük oğlum dışarı çıkıp biraz hava alacağını söyledi. Yaklaşık beş dakika sonra döndüğünde üzerine sinen sigara kokusuyla beraber ablaları da vardı. Onları evden çıkarken aramayı düşünmüştüm ama arayıp aramadığımı hatırlamıyordum. Kişi sayısı arttıkça endişe de katlanmıştı sanki.

Az önce bizi muayene eden doktor elinde sonuç kâğıtlarıyla tekrar geldi, yüzü endişeliydi ya da bize öyle geldi. Ne de olsa böyle durumlarda insan her davranıştan bir anlam çıkarmaya pek bir meraklı oluyor. Doktor, ilk muayenesinde apandisitten şüphelendiğini söyledi ama sonuçlar bunu doğrulamıyormuş. Böbreklerle ilgili bir sorun olabilirmiş. Bütün bu ihtimallerden kurtulmak ve kesin bir tanı koymak için yatışın gerekli olduğunu, en azından bir gece hastanede kalmamızın uygun olacağını

söyledi. İşlemlerin tamamlanmasının ardından bizi, aynı hastanenin üçüncü katındaki aydınlık bir odaya aldılar. Sürekli tetkikler, başka doktorlar, boşalıp duran serum şişeleri ve damarların mordan sarıya dönen çürükleri arasında bir gece diye girdiğimiz hastanede tam iki hafta kaldık. Pankreas kanseriymiş kocam. En öldürücü kanser sıralamasında dördüncüymüş. Öyle dedi doktor. Büyük kızım Nevra teşhisi öğrendiğinde, babasının üçüncü sınıf bir devlet hastanesinde yatmasını istemediğini söyledi. İnsanın elinden geleni yapmasının nasıl bir ferahlık verdiğini bildiğimizden sesimizi çıkarmadık. Günlerdir bizimle ilgilenen tüm çalışanlarla vedalaşıp yeni hastanemize geçtik. Daha güler yüzlü ama daha samimi yetsiz bu hastanede, arada birkaç günlük izinli çıkışlarımızı saymazsak iki ay kaldık. Evde olduğumuz sürelerde konu komşu eve akın ettiğinden adamcağız daha hâlsiz düşüyordu. O yüzden hastanede olmak bir anlamda her şeyden ve herkesten uzak kalmak için idealdi.

Bu gelgitler arasında bir gece bir rüya gördüm. Kedi pence-reminin altındaydı yine ama bu defa ne söylediğini anlıyordum. Miyavlamıyordu, bağıırıyordu. Yuvasını dağıttığımda onun çektiği acının aynısını, benim de tatmamı istiyordu. Korku içinde uyandım. Uzun bir süre kendime gelemedim. Rüyanın tesiri azalmıştı, bunda kocamın bir parça iyileşmesinin de rolü vardı elbette, birkaç kaşık çorba bile içmişti son günlerde. Bir sonbahar sabahı, hastane odasında büyük oğlumla oturuyorduk. Çay almaya indi. Sırtımı artık pek fazla ısıtmayan sonbahar güneşine dönmüş, kocamın elindeki flaster izlerini temizliyordum. Elleri ellerimdeyken ölmüştü, çayı getiren oğlum fark etti. Bir süre daha o hâlde kaldım. Nihayet kalkmaya yeltendiğimde yataktan bembeyaz bir kedi atladı. Gösterişli kuyruğunu sallayarak aralık kapıdan usulca çıktı gitti.

BİR KAVANUZ DENİZ KABUĞU

Rumeysa Önder

Hayat kimine göre karmaşık, kimine göre heyecan verici, kimine göre de umut doludur. Bana göre mevsimler gibiydi hayat. Kimi zaman bahar olur, kimi zaman yaz; ama o sene hayat benim için kış mevsimi gibiydi.

Benim hikâyem, altı yaşındayken mevsimlerden yaz ama hayatımın kış mevsiminde hastaneye muayene olmaya gitmemle başladı. Tahlil sonuçlarının çıkmasının ardından odadan dışarı çıkarılıp benden iki yaş büyük ablam Derya'yla koridorda oynadığım kovalamacayı hiç unutamayacağım. O yıl oynadığımız son oyun olacağını bile bilemezken kapı açılıp annemle babamın yaşlı gözlerini görünce çocuk aklıyla sordum:

- Doktor amca iğne mi verdi yoksa?

Annem yarım gülümsemeyle döndü, gözlerini sildi. Başımı okşadı, eğilip uzun bir soluk alarak yanağımı öptü.

- Başka doktora gidecekmisiz Mavi'm.

Eve gidinceye kadar başka bir şey konuşmadık. İğne verilmemesinin mutluluğu ile başka doktora gitmeye ikna olmuştum bile. Eve geldiğimizde şaşkın bakışlarla anneme:

- Hani başka doktora gidecektik, vazgeçtik mi yoksa, diye sordum.

Hiç alışkın olmadığım o belli belirsiz gülümsemeyi ikinci defa bahşederek:

- Gideceğiz yavrum ama o doktor burada değilmiş, uzak yerlere gitmiş. Biz de onun yanına gidecekmisiz.

- Niye gidiyoruz ki onun yanına?

- Çünkü o buraya gelmezmiş, bu yüzden biz gideceğiz.

Hemen de kabullenmiştim. Belki de en sevdiğim elbisemi giymek için bir fırsat olarak düşünmüştüm. Dedim ya, çocuk akı. Ertesi gün babam, annemle beni otogara getirmiş, teyzem ve eniştem de bizi uğurlamaya gelmişti. Teyzemin gözyaşlarına gülümseyip:

- Ağlama teyzeciğim, çabucak doktora gidip geleceğiz. Hem gittiğimiz yerde deniz varmış, ben denize bakacağım biliyor musun, dedim.

- Tamam yavrum, ağlamıyorum, benim için de bak denize doya doya.

Arkamdaki herkese sevinç çılgınlıklarıyla el salladım. Şimdi anlıyorum da gerçekten yüzleşmek kadar yüzleştirmek de büyük marifet. Saatler süren yolculukta doktoru unutmuş, hiç durmadan anneme gideceğimiz yeri sormuştum. Her defasında kaçamak cevaplar alsam da mutlu oluyor, sabırsızlıkla denizi görmek istiyordum. Hayallerimin arasında uykuya daldığımı bile fark etmemiştim. Gözlerimi açtığımda annemin kucığında bir hastane kapısında buldum kendimi. Uykulu bir ses tonuyla anneme gelip gelmediğimizi sordum. “Geldik.” cevabını alınca hızla kucaktan kalkıverdim.

- Hani nerede deniz anneciğim? Önce doktora değil de denize gitsek olmaz mı?

- Hayır.

Sonrasında huysuzlanıp ağlasam da annem kararlıydı. Cevap vermedi, elimden tuttu, koridorda doktoru aramaya koyuldu. Bir süre yürüdükten sonra bir odanın önünde durduk, kapıyı çaldık. İçeriden tok bir ses girmemizi söyledi. İçeriye girince nereden bilebilirdim ki bu güzel adamın, hikâyemin başrolünü oynayacağına. Bilemezdim. Karşımdaki adam, otuz kırk yaşlarında, hafif

göbekli, belli ki sakallarını yeni kesmiş, yüzünde hafif çizikler olan bir adamdı. Korkutucu değildi ama yine de hastaneye olan korkumdan dolayı annemin arkasına saklandım onu görünce.

- Mehmet Bey, biz Kütahya'dan geliyoruz. Bizi Dr. Cihan Bey yönlendirdi, diye başladı söze annem.

- Dr. Cihan Duman mı?

- Evet, Dr. Cihan Duman.

- Doğru, dün bahsetmişti sizden. Küçük Mavi de sen olmalısın değil mi?

Cevap vermedim, annemin arkasına iyice gizlenmeye çalıştım.

- Hmm, utanıyoruz demek. Peki annesi, Mavi ALL hastası olduğundan haberdar mı?

Annem afallamıştı. Başını eğişi bir annenin çaresizliğini daha iyi betimleyemezdi.

- Anladım. O zaman konuşmalıyız. Biraz bekleyelim, çocuk psikoloğumuzla birlikte anlatalım. Zorlu ve uzun bir süreç. Bunu kabullenmeniz zor olacak ama hastalıkla baş etmeyi öğrenmeniz gerek.

Hâlâ ne konuştuklarını anlamayan bakışlarla anneme döndüm:

- Bu doktoru sevmedim, hadi başka doktora gidelim, dedim.

- Olmaz Mavi. Mehmet Bey artık senin doktorun, dedi annem.

Sinirli bakışlarımı anneme yönelttim, kollarımı bağladım. Koltuklardan birine oturdum. Birkaç dakika sonra tedavi sürecinde benimle ilgilenen Suna Hemşire, her gün benimle konuşmaya gelen psikoloğum Merve Hanım gelmişti. İkisi de geldiklerinde bana gülümser bir ifadeyle bakarak kendilerini tanıttılar:

- Hoş geldin hastanemize. Ben Suna Hemşire, sen de Mavi olmalısın.

Kollarım bağlı, bana uzatılan ele sırtımı döndüm. Sinirli olduğumu belirtmek için bir “Hıhh!” sesi çıkararak sandalyeye daha da çok yerleştim. Suna Hemşire onunla konuşmadığım hâlde, elini yavaşça annemin daha bu sabah ördüğü saçlarına dokundurdu.

- Çok güzel örülmüş. Annen mi ördü saçlarını?

Hafif asabi bir ses tonuyla “Evet!” dedim.

- Hmm, saçlarının rengi de çok güzelmiş. Güneş gibi parlıyor.

- Evet, çok güzel benim saçlarım. Derya’nın saçları da çok güzel.

- Aaa! Derya kim, kardeşin mi?

- Evet, o gelmedi ama buraya.

- Seni ziyarete gelir belki, olmaz mı?

- Hayır, olmaz, ben burada durmak istemiyorum.

- Ama iyileşmen için burada kalman gerekiyor.

İşte o an annemin cevaplarını neden kısa tuttuğunu anlamaya başlamıştım. Burada kalmam gerekiyordu. Yerimden kalkıp ağlayarak annemin elinden tuttum. Onu zorla yerinden kaldırmaya çalıştım. Hıçkırıklarımın arasında:

- Ne olur, gidelim anne! Ben burada kalmak istemiyorum. Evimize gidelim, hadi kalk gidelim, diye yalvardım.

Annem gözlerinden akan iki damla gözyaşını sildi.

- Olmaz, anneciğim. Burada tedavi olman gerekli.

- Hayır, istemiyorum. Ben burayı hiç sevmedim, gitmek istiyorum. Hadi gidelim!

Ne kadar ağlasam da annem sakince “Olmaz” dedi. Suna

Hemşire ve Merve Hanım ne kadar konuşmak isterlerse istesinler onları dinlemedim. Çocuk Onkoloji Servisine gitmemiz gerektiğini söylediklerinde ağlamam daha da şiddetlendi. Bir şey bilmiyordum ama korkmuştum. Gitmek istemiyordum. Annemin kucığında koridor boyunca ağlamıştım.

Servise yatışımın ilk üç gününde, ALL hastası olduğum testlerle kesinleşmişti. Her gün ziyaretime gelen Mehmet Bey, Merve Hanım, Suna Hemşire ve diğer hemşirelerim, hepsi hastanede uzun süre kalacağımı anlatmaya çalışıyorlardı bana. Onların odaya her girişinde yatağıma uzanıp kulaklarımı kapatıyordum. Birkaç hafta geçtiği hâlde hâlâ iletişim kurmuyordum onlarla. Beni hastaneye getirdiği için annemi de suçlu görüyor, ona dahi sırtımı çeviriyordum. İlaçlardan dolayı bedenim iyice zayıf düşmüş, iştahım kesilmişti. Bunun üzerine sık sık ziyaretime gelen psikologum ne kadar konuşmak istese de kulaklarımı kapatmaya devam ediyordum.

Üç haftanın sonunda duruma yavaş yavaş alışmaya başlamış, annemden odamdaki televizyonu açmasını istemiştım. Ne kadar küçük olsam da denize olan ilgimden dolayı televizyondaki belgesele dalıvermiştim. Öyle ki odaya giren sağlık ekibinin bile farkına varmamış, doktorum Mehmet Bey'in sesiyle geldiklerini anlamıştım:

- Prensese uyanmış. Günaydın! Nasılsın Mavi?

Doktorumun sesini duyunca kulaklarımı ellerimle sıkıca kapattım. Benim bu hareketime gülümsedi.

- Denizi seviyor musun?

Başımı “evet” manasında salladım.

- Ya balıkları seviyor musun?

Gülümsedim, ellerimi hafif gevşeterek yine başımı salladım.

- Hmm, peki ya deniz kabuklarını?

Ellerimi tamamen kulaklarımdan çekip şaşkın gözlerle bakarak:

- O ne ki? Ben hiç görmedim, dedim heyecanla.

Üç hafta sonra ilk defa doktorumla konuşmuştum. Bana kocaman bir gülümsemeyle:

- Sana yarın deniz kabuğu getirmemi ister misin, diye sordu.

Utanarak ve sessizce “Olur” diyebildim. O da bu hâlimi görünce şefkatle başımı okşadı.

- O zaman anlaştık, diyerek çıktı odadan.

O gün benim servisteki insanları sevdiğim ilk gündü. Hemşirelerin selamını almaya, psikoloğumla konuşmaya o gün başlamıştım. Telefonda konuşmak istemediğim babam ve Derya’yla da ilk kez o gün konuşmuştum. Mutluydum, çünkü daha nasıl olduğunu bile bilmediğim deniz kabuklarımla olacaktı.

Ertesi gün büyük bir heyecanla doktorumu beklemeye başladım. Odanın kapısı açıldığında yine o kocaman gülümsemesiyle nasıl olduğumu sordu Mehmet Bey. İyi olduğumu söylesem de sabırsız ve meraklı bakışlarımdan anlamış olacak ki, arkasında sakladığı hediye paketini çıkardı ve bana doğru uzattı. Heyecanım daha da artarak paketi açtım. İçinden bir kavanoz, bir de deniz kabuğu çıktı. Pembe-beyaz renkliydi. O kadar çok mutlu olmuştum ki...

- Çok güzel, çok beğendim. Teşekkür ederim, diyerek anneye sarıldım, kucağına oturdum.

- Anne bak, çok güzel değil mi?

Annem benim heyecanıyla duygulanmış olacak ki gülümserken gözleri doldu.

- Evet, çok güzel anneciğim, diyebildi.

Doktorum gülümseyerek bana döndü:

- Sana bir hediyem daha var. Ben sana her gün bir deniz kabuğu getireceğim ama bunun karşılığında hep böyle mutlu olacaksın anlaştık mı?

Heyecanla bağırdım:

- Anlaştık!

Her sabah getirilen deniz kabuklarıyla kavanozumu doldurdum. Doktorum bıkmadan, usanmadan her gün bir tane deniz kabuğu getirdi bana. Toplam 120 tane deniz kabuğum oldu. Babam Derya'yla ziyaretime geldiğinde de dolan kavanozun yanına bir tane daha kavanoz ekledi.

Altıncı ayın sonunda beklenen ilik naklim gerçekleşti. İsmi de kendisi gibi Umut olan bir üniversite öğrencisi abiden nakil yapıldı. Akdeniz Üniversitesindeki tedavim bitince son gün Dr. Mehmet Bey tekrar odama uğradı. Elinde küçük bir akvaryum, içinde on beş gündür veremediği deniz kabukları ve bir çift balık vardı. Bana son hediyesini de vermişti. Gülümsedim. O koca yürekli adam beni unutmamıştı. Koştum, boynuna sımsıkı sarıldım. Bana tatlı bir gülümsemeyle:

- Mavi Hanım, artık beni seviyor musun, diye sordu.

Ben de onun gibi gülümseyerek:

- Evet, doktor amca. Çok seviyorum, diyebildim nihayet.

İşte o gün hayat benim için yaz mevsimine dönmüştü. O gün Kütahya'ya dönmeden önce ilk defa denizi gördüm ve ona sevdalandım. Sevdalandığım denizin karşısında hikâyemi kaleme alıyorum. Çalan telefonumun ekranına bakınca gülümsememekte elde değil. Mehmet Hocam arıyor beni.

Son satırlarımı yazarken hastanedeki nöbetime yetişmem gerektiğini belirtmek isterim. Kavanozdaki deniz kabuklarını merak ediyorsanız birisi çalışma masamda, diğeri de hemşiresi olduğum Akdeniz Üniversitesi Hastanesi Çocuk Onkoloji Servisinin hemşire masasında.

HER DAMLA BİRAZ UMUTTUR

Ebru Gezer

Soğuk hastane koridorlarından esen sıcak bir rüzgârın esintisidir bu...

Bu kutsal mesleğe başlayalı daha bir yıl bile olmamıştı. Rutin nöbetlerimden birini tutmaya gidiyordum. Hemşireyim ben. Maskelerinin altında gözleri ışıldayan bir avuç çocuğun hemşiresi. Nöbeti teslim alırken hasta odalarını gezdiğim, her hastanın genel durumu ve tedavisi hakkında bilgi edindiğim günlerden biri...

Odasına girdiğimizde, maskesinin altından çekingen ve ürkek gözlerini penceredeki kuşa dikmiş dalgın dalgın bakarken gördüm onu. O minicik kuş kadar yüreği, daldaki kuş gibi özünün gürleşmesini istiyordu. Derin bir nefes almak, ciğerlerine hayatı doldurmak istiyordu. Belki de özgürce uçabilmek, bulutlara dokunmaktı isteği.

İlk geldiği günü hatırlıyorum. Kan değerleri düştüğü için okulda bayılmıştı. Geldiği gece durmadan “Yarın çıkalım anne, sınavım var.” diyordu. Maalesef o yarın geçeli tam iki ay olmuştu. Damla'ya Akut Myeloit Lösemi tanısı konalı koca iki ay olmuştu. Evet, bazı yarınlar çok geç gelir. Damla'nın okula gideceği yarın da aylar geçmesine rağmen gelmemişti. Simsiyah uzun saçları vardı ve tüm yeşilleri kışkandıracak gözleri. O güzel saçlarını her gün yastığında bırakarak kalkması, her gün hayattan biraz daha kopmasına sebep oluyordu. Çocuk yaşımda anlıyorduk ki insan hiçbir şeye sahip değildi aslında. İnsan bir emanetçiydi. Kafasındaki saç tellerini bile bir gün usulca bırakıveriyordu.

Bir sabah, odasından gelen hıçkırık seslerine daha fazla da-

yanamadım ve içeri girdim. Saçları, simsiyah saçları gittiği için ağlıyor, isyan ediyordu. Bu acı tarifsizdi. Ona renkli bandajlar alıyorduk, mutlu olması için. Sadece birazcık tebessüm edebilmesi için elimizden gelen her şeyi yapıyorduk ama Damla zamanla bizimle konuşmayı bile kesmişti. Tamamen umudunu yitirmiş ve yenilgiyi kabullenmişti. O, yenilgiyi kabullenmişti ama ben onun bu hâlini kabullenemiyordum. Bir yolu olmalıydı, insanın en çaresiz zamanlarında bile tutunacağı bir dalı, bir umudu olmalıydı. Ne yapabilirim diye düşünürken masadaki beyaz sayfa gözüme ilişti. “Buradayım işte” der gibi bana bakıyordu. Bir kalem aldım elime ve boş bir sayfa. Evet, bir zamanlar bir yerlerde okumuştum “yazmak yaralarımı ilaç” diyordu usta bir yazar. Yazmak, bir şeyler karalamak Damla’nın da yaralarına ilaç olacaktı belki. Ona bomboş bir kâğıt ve bir kurşun kalem uzattım. Bakmadı bile. Daha sonra, “Nedir bunlar?” der gibi baktı yüzüme. “Al bunları, istediğini yap, tüm sessiz çılgınlıklarını dök. Haykıramadıklarını, kimselere söyleyemediklerini yaz.” dedim.

Kâğıt ve kalem insana en güzel yoldaştır. En güzel dinleyicidir. Yeni bir sayfa açıyordum Damla’ya. Bütün acılarını söylebilmesini istiyordum. Yeniden başlasın istiyordum hayata, mutlu ve umutlu... Bir şeyler yazmasını beklerken kâğıdı aldı elimden ve birden şiddetle yıldız çizmeye başladı. O kadar sertti ki elleri. Bütün acısını, bütün isyanını en az kalemi kadar hissedebiliyordum. Bir yandan yıldızları çizmeye devam ediyor, bir yandan da benimle konuşuyordu. Yüzüme bakmadan “Biliyor musun, yıldızları çok severdim, geceleri onlarla uzun uzun konuşurdum. Yıldızlar gibi olmak isterdim hep, onlar gibi özgür ve onlar kadar güzel.” dedi. Sonrası koca bir boşluk, sonrası koca bir düğüm. O koca düğümü yutkunarak çıktım odasından. En azından bu kadarını başarabilmiştim. Her gün ona boş bir sayfa

götürüyordum. Mor pijamasından hâllice olan damarları içimi titretiyordu ama o, bir şeyler yazıyor, çiziyor ve en önemlisi de konuşuyordu. Sevdği yazarlardan, ne tür yazılar okumak istediğinden konuştuk. Konuşmanın ortalarına doğru öğrendim ki Damla'nın en büyük hayali yazar olmakmış. Geçip giden bu dünyaya bir iz bırakmak istiyormuş Damla. Söz uçar yazı kalır ya, yazıları kalsın istiyormuş. Annesi konuşmamız sırasında lafa karışıp Damla'nın telefonundaki birkaç yazıyı gösterdi. Gerçekten okuduklarıma inanmadım. Yazılarını okudukça zihnimin köşesinde şu sözler yankılanıyordu: “Yazmak için üç şey gereklidir: kâğıt, kalem ve acı.” Damla küçük yaşına rağmen ne çok acı görmüş ve ne çok yazı yazmıştı. On altı yaşında bir kızın bunları yazması, tüm bu duyguları ustalıkla kâğıda dökmesi, keşfedilmeyi bekleyen büyük bir yetenektir. En güzel şiirdi o, bense onu okumaya çalışan bir acemi şair. “Ama yapabilir miyim? Bilmiyorum. Belki de hasta olursam sürekli, bir daha asla yazmam. İçimden yazmak gelmiyor böyle zamanlarda.” dedi. “Hayır” dedim. Tuttum ellerinden, gözlerine bakarak “Asıl böyle zamanlarda yazmalısın. Kimseye bir şey anlatamadığın zamanlarda kâğıtla ve kalemle konuşmalısın.” dedim. “Sahiden yapabilir miyim?” dedi. “Sahiden yapabilirsin. Eğer inanırsan sahiden yaparsın.” “Ne yazayım peki?” “Umudu” dedim ona. “Umudu yaz. Nasıl mücadele ettiğini, hayata nasıl tutunduğunu anlat. Gel seninle umudun kitabını yazalım Damla. İnsanlara umut etmeyi öğretilim.”

O kadar heyecanlıydım ki. Sonunda ona acılarını unutturacak bir uğraş bulmuştum. Bir kitap götürdüm ertesi gün. Bir zamanlar kurumuş dallarıma bahar olan, yazmaya olan aşkıma ortaya çıkaran kitabı Damla'ya hediye ettim. Kitabın kapağında şöyle yazıyordu:

“Yağmur taşları eskitiyor... Zaman, güncesini alınlarımız-

da tutmakta... Sen, yazmalısın! Yaşamı saklamalısın kâğıtlara. Çünkü bir şiir mevsimi önümüzde bizden geriye yalnız yazgılar kalıyor. Yazmak... Başka bir gözle bakmaktır! Yazmak... Yarına doğru akmaktır! Yazmak... Yüreği kâğıda kanatmaktır. Yaz! Yaşamın anlamını bırak satır aralarına. Sevdalarını, korkularını, umutlarını, insanlığını bırak. Ölmekle gömülmeyecek bir cümle olsun hayata dair. Kendinden geriye okunulması bir hayat bırak. Yorulma yaşamaktan, yaşadığın kadarını yazmaktan. Yaz! Yürek işçilerini kalem tutmak yormaz!” (Ömer Sevinçgül)

Yüreğini kâğıda kanattı ve yazmaya başladı Damla. En başından en sonuna kadar yazıyordu durmadan, sürekli yazıyordu. Artık hayata tutunmak için bir umudu vardı ve bir öyküsü. Her sabah uyanmak için bir sebebi vardı. Çocuklara umut olacaktı Damla. Kitabını okuyan tüm hasta çocuklar iyi olacaktı ama bunun için önce kendisinin iyi olması gerekiyordu. Tüm hasta çocuklar için iyi oldu Damla, tüm hasta çocuklara umut olmak için savaştı ve galip geldi. Hasta olarak başladığı kitabını, sağlıklı olarak bitirdi. Kitabının son cümlelerini yazarken camına konan kuşa artık umutla bakıyor ve şöyle diyordu:

“Bir balonum olsun isterdim, hayallerim içine sığsın, göz yaşlarımı biriktireyim ve diğer umut dolu herkesin gözyaşlarını toplayayım. Yalnız minik bir tebessüm kalsın yüzümde, yüreğim daralmasın bir de. Her an açabileceğim bir pencere olsun yamacımda. Avuç içlerim yanaklarımda, yüzüm gökyüzüne doğru. Henüz solmamış taze bir çiçeğim ben, bir pencerelik de olsa özgür hissetmeyi hep sevdim. Yazılarımı bile balkonda yazardım, kahvem soğurdu da aldırılmazdım hiç. Kalemim kâğıda böylesine âşıkken aldıramazdım belki de. Uzunca susardım yazarken, kalemim konuşurken utanırdım. Öyle bir zaman gelirdi ki yüreğimde ne varsa bırakırdım kâğıda. Kavuşamayacak âşıklar, hayallerim, iyileşmek isteyen çocuklar, hayata tek eliyle tutunmuş onca

yarım kalmış insan, gözyaşları ve tükenmiş anneler... Bilmem kaç yazımda bastırılmış acıları gün yüzüne çıkarıp yalnızca kendimi sakladım. Benim gibi yazmaya meraklı olan herkes onlara bir hikâye yazdı. Oysa biz bilemedik tek başına bir hayat olduklarını tüm hasta çocukların.”

Biz Damla ile umudun kitabını yazdık. Aslında Damla umudunu, ben de onun hayata tutunma öyküsünü yazdım. Okunulması bir hayat bıraktık geride. Bizim artık ölmekle gömülmeyecek bir cümlemiz var hayata dair: *“Her damla biraz umuttur.”*

YÜZSÜZ ADAM

Kezban Doğanoglu

- Beyefendi!

- Evet...

- Beyefendi, çok özür dilerim ama müşterilerimiz rahatsız oluyor. Sizi dışarı alabilir miyiz?

- Rahatsız mı? Ama ben...

Etrafıma bakıyorum ve her zaman karşılaştığım yüz ifadelerini görüyorum. Bana bakan, tiksinişmiş suratlar! Artık alıştım, desem de kendimi bile inandıramıyorum buna. Her defasında biraz daha dağılıyorum. Hey gidi Ömer hey! Bir zamanlar yakışıklılığı ile dikkat çeken, kızların ve reklam ajanslarının peşinden koşturduğu Ömer!

Ben en iyisi en baştan anlatayım size her şeyi. İçerisinde birkaç meyve ağacı olan ve annemin bol yeşillik ekerek pazar masrafından tasarruf ettiği küçük, bahçeli bir evde dünyaya gelmişim. Güzel bebeğine nazar olmasın diye nazar boncukları içinde büyütmüş beni annem. İlkokul mezunu olan babam, hayata erken atılmış ve ne iş bulursa onu yapmış. Bu işlerden de çok para kazanamamış. Gittiğim her okulda şirinliğiyle dikkat çeken bir öğrenci oldum. Yaptığım yaramazlıkları küçük bir tebessümle affettirebiliyordum. Liseye kadar ailemin maddi durumunu çok dert etmezdim açıkçası. Başımızı sokacak bir evimiz vardı, karnımız doyuyordu çok şükür. Hem çevremdeki tüm arkadaşlarım aşağı yukarı benimle aynı yaşam tarzına sahipti. Lisede pek çok şey değişti benim için. Girdiğim lise sınavından güzel bir puan almış ve Ankara'da iyi bir Anadolu lisesini kazanmıştım.

Okulun pansiyonunda kalıyordum. İlk yıl okula ve yurda alışmakla geçmişti ama ikinci yıl hayatın benim küçük dünyamda düşündüğüm gibi olmadığını gördüm. Cep telefonunun yeni çıktığı yıllardı. Sınıfta birçok kişi cep telefonu kullanıyordu. Özel arabayla okula gelenler bile vardı. Bense bir yıldır aynı kıyafetleri giyiyordum, hatta ortaokulu da sayarsam birkaç yıldır. Okul forması iyi ki vardı. Ancak hafta sonu yetiştirme kursuna formayla gidilmiyordu. Böyle bir kurs gününde zengin ve şımarık arkadaşlardan biri gömleğimin eprimiş dirseğini asıllarak yırttı. “Yakışıklı fakir prens!” diye bağırdı. Sonra sınıfça dalga geçtiler benimle. En yakın arkadaşımın bile güldüğünü görmek beni âdeta yıktı.

İlk fırsatta babamdan para istemeye karar verdim. Birkaç gün sonra babam aradığında tam konuyu açacaktım ki, kış için kömürü nasıl alacağından dert yanınca çaresiz sustum. Sınıftaki olayı duyan oda arkadaşım işe girmemi tavsiye etti. Düşününce benim de aklıma yattı. Okul yönetimi derslere etki etmediği sürece yarı zamanlı işlere izin veriyordu. İlk çarşı iznimde iş aramaya başladım ve hayatımı tamamen değiştirecek olan işi buldum. Ünlü bir erkek giyim firması genç ve dinamik yeni yüzler arıyordu. Onlar aradığı yüzü, bense aradığım işi bulmuştum. Eğitimler, çekimler derken okulu aksatmaya başladım. Sonrasında ise bırakmak zorunda kaldım. Babam çok kızgındı bana. Annem ise daha ılımlı bakıyordu olaylara. Çünkü yıllardır ilk kez cebimiz para görüyordu.

Zaman hızla akıp geçmiş, reklamların ve podyumların aranan yüzü hâline gelmiştim. Bolca param ve binlerce hayranım vardı ama hayat her zaman istediğimiz gibi gitmiyordu. Bir çekim öncesi, kuaförüm makyajımı yaparken yüzümde bir kızarıklık fark etti. Sivilce olduğunu düşünerek kapatıcı sürdü. Aradan birkaç gün geçince kızarıklığın olduğu bölgede şişlik olduğunu

fark ettim. Ne yalan söyleyeyim sivilce sandığım şişliği sıkmaya çalıştım. Annem ise nazardır diye okuyup üfledi ama ne yaparsak yapalım geçmedi. Nihayet doktora gittiğimde cilt kanseri olduğumu öğrendim. Başta pek önemsiz bir hastalık gibi geldi bana. Çünkü gençtim, yakışıklıydım, param vardı. Daha ne olsun! Hemen tedaviye başlandı. Birçok tetkik yapıldı. Kanserli bölge temizlenip radyoterapi uygulandı. Yakından ve dikkatli bakılmadığı sürece anlaşılmayan, belli belirsiz bir izle kurtulmuştum çok şükür. Bu olayın gizli kalması için çok çabaladım. Ne de olsa yüzümle para kazanıyordum.

Bir süre sonra hayat eski rutin hâline döndü. Yine çok çalışıp çok yoruluyordum. Kendime dikkat etmiyordum. İnsanoğlu sadece hasta olunca anlıyor sağlığının kıymetini. Sinsi hastalığım pusuya yattığı yerden gizlice ilerliyordu. Bu sefer küçük bir işlemle kurtulamayacaktım bu beladan. Çünkü yüzümün büyük bir bölümüne yayılmıştı cilt kanseri. Yavaş yavaş çirkin bir adama dönüşmeye başlamıştım. Şimdi o hâlime bile razıyım ama çok geç. İş anlaşmalarım tek taraflı feshediliyordu. Yeniden tedavi ve hastane süreci başlamıştı. İlk tedavi sürecini takip eden doktorum yaptığı tetkikler sonucunda bu defa yüzümün bir bölümünün alınması gerektiğini söyledi. Tabii ki inanmadım. Çok sinirlendim, doktoru beceriksizlikle suçladım. Ne de olsa param vardı. Hemen yurt dışında iyi bir doktor buldum. Ancak o doktor da aynı şeyleri söyledi. İş işten geçmişti. Ölmeyi tercih ederim deyip otelime döndüm. Dünya başıma yıkılmıştı. Annem sonucu merak ettiğinden arıyordu durmadan, açmak istemiyordum. Bağıra çağıra ağlayıp sakinleştikten sonra açtım telefonu. Annem bir şey sormadan her şeyi anlattım. Onun da yıkıldığının farkındaydım. Ama metanetli davranıp “Ameliyat olmazsan hakkımı helal etmem!” deyip noktayı koydu. Anne hakkı ödenir mi? Ertesi gün el mahkûm tuttum hastanenin yolunu.

Ameliyattan önce son kez aynaya baktım. Annemin dualarla, muskalarla ve nazar boncuklarıyla korumaya çalıştığı yakışıklı oğlu gitmiş, bambaşka bir adam gelmişti yerine. Kendime değil, bir yabancıya bakıyordum sanki. Doktor beni avutmak için plastik cerrahinin ilerlediğinden bahsetti. Anlattıklarının çoğunu duymuyordum bile. Ameliyattan sonra uyandığımda yüzüm sarıgılar içindeydi. Hemşire, doktora haber verdi uyandığımı. Doktorun yüz ifadesinden anlamıştım bir terslik olduğunu. Yüzümün büyük bir bölümünü almak zorunda kalmışlar, düşündüklerinden daha geniş alan yayılmış kanser. Daha fazla dinlemek istemiyorum diye kestim doktorun sözünü.

Günler sonra bandajlar açıldığından aynaya bakmak istemedim. Zaten insanların bakışı bana her şeyi anlatıyordu. Uçak ve ardından otobüsle ailemin yanına döndüm. Yolculuk çok zor oldu. Uçak bileti alırken benim ben olduğumu ispatlamak zorunda kaldım mesela. Taktığım güneş gözlüğüne ve şapkaya rağmen insanların büyük çoğunluğu bana acıyarak bakıyordu. Bazıları çocuğunun kolunu tutup çekiştiriyordu. Vahşi bir canavarmışım gibi çocuklarını benden uzaklaştırıyorlardı. Eve vardığımda annemin ağlamamak için kendini ne kadar zorladığını anlatamam. Sağ salım döndüğüm için mutluydu, bir çaresi vardır diyordu durmadan. Babam, bu yaşıma kadar ağladığını hiç görmediğim babam, “Hoş geldin” deyip sarıldıktan sonra hızla kaçtı yanımdan. Ağlıyordu, biliyordum.

Ameliyat sonrası ilk kez aynaya baba evinde baktım. İnsanların neden ısrarla baktıklarını da o zaman anladım. Hani korku filmlerinde kuru kafalı korkunç yaratıklar vardır ya, işte tam da onlara benzemiştim, iki yanağım ve burnumun bir bölümü alınmıştı. Yüzsüz deyimi gerçek olmuş, ben yüzsüz bir adam olmuştum. Böyle yaşamayı kabullenmek çok zordu. Bu yüzden ölmeyi denedim ama beceremedim. Annem bir an olsun yanı-

dan ayrılmıyordu artık. Sonra doktorun söylediği plastik cerrahlar geldi aklıma. Varımı yoğumu yüzümü düzeltmeleri için harcadım ama olmadı. Her ameliyat sonrası daha kötü bir hâle geldim. Allah bizi eksiksiz yaratmışken insanoğlu nelere sahip olduğunun farkında bile değil.

Param bitince, ameliyat maratonu da son buldu. Ailemin küçük, bahçeli evine geri dönmek zorunda kaldım. Bir ara kendimi bir şey zannedip küçümsemeye başladığım bu ev meğer huzurun ta kendisiymiş. Annemin bahçe işlerini devraldım. Toprakla uğraşmak meğer ne kadar iyi geliyormuş insana.

Kendimi iyi hissettiğim bir gün annemin ısrarıyla gitmiştim mahalleye yeni açılan lokantaya. Benim için bir ilkti aslında. Artık normal olmak, en azından normal hissetmek istiyordum. Bana bakan gözleri görmezden gelip oturdum en kuytu masaya. Sonrasını biliyorsunuz. Müşteriler rahatsız olduğu için kapının önüne koyuldum. Üzülerek eve döndüm. Birkaç saat sonra da babam geldi. “Televizyonu açın hemen!” dedi telaşla. Tüm kanallar uzun zamandır ortalıkta görünmeyen, bir zamanların yakışıklı mankeninin son durumunu veriyordu. Lokantada bulunan bir vatandaş görüntüleri kaydedip kanallara göndermişti. Eski ve yeni hâlimin görüntülerini yan yana getirip ne kadar acınacak bir hâlde olduğumun altını çiziyorlardı âdeta. Tam yeni hayatıma uyum sağlamaya başlamışken bu olay beni tekrar yıktı. Odama kapandım ve günlerce çıkmadım dışarı. Yemeyi içmeyi bıraktım. Annem, babam ve kardeşim durmadan dil döküyorlardı. Sosyal medyadan bana gelen destek mesajlarını okuyordu kardeşim. Sonra pek çok markadan geçmiş olsun çiçeği gelmişti eve.

Günler sonra farklı bir ses duydum kapımın önünde. Kibar, diksiyonu düzgün, eğitilmiş bir kadın sesiydi. Başta umursamadım. Sonra anlattıkları dikkatimi çekti. Yüz naklinden bahsed-

yordu. Bana acı çektirmeye değil, umut vermeye gelmişti. Yine de güvenip çıkamadım bir süre. “Ben gerekli bilgileri ailene bırakıyorum, araştır, düşün ve olumlu bir karar verirsen beni ara.” deyip gitti misafirim. İnadımı kırıp odamdan dışarı çıkmaya karar verdim. Bu şekilde en çok ailemi üzüyordum. Evime kadar gelen misafirdi en çok merak ettiğim. Yüz nakli ile ilgili daha önce haberler okumuştum ama bir konu kendinizle ilgili değilse çok önem vermeden okursunuz haberleri. Yüzümün bu hâle gelmesinden sonra hiç düşünmediğim bir çözüm yoluydu bu. Bana bırakılan broşürlere göz attım, bırakan kişiyi araştırınca nutkum tutuldu çünkü kendisi daha önce defalarca yüz nakli yapmış, ünü Türkiye’yi aşıp yurt dışına ulaşmış bir cerrahtı. Hiç yükünmeden evime kadar gelmişti Ayşegül Hanım ve ben onunla konuşmamıştım bile. Hemen bıraktığı numaradan aradım. Beni İstanbul’a, çalıştığı üniversite hastanesine davet etti.

Bir kez daha yüzüm için yollara düşmüştüm ama bu sefer içimde bir umut ışığı vardı. Nasıl bir yol izleyeceğimizi, hangi aşamalardan geçeceğimizi, bu işin olumlu ve olumsuz yönlerini bir bir anlattı bana Ayşegül Hanım. Üstelik para pul değildi istediği; bir örnek olmamı istiyordu benden. Hem benim durumumda olup hayata küsenlere hem de organ bağış yapmaktaki tereddüt edenlere örnek olmamı, ameliyat sonrası yeni yüzümle bir video çekerek insanlara bu konularda çağrı yapmamı istiyordu. Ben de seve seve kabul ettim.

Gerekli tetkik ve incelemeler yapıldı. Bir gece yarısı doktorum arayıp hastaneye çağırdı beni acilen. Beklediğimiz yüzü bulmuştuk. Bu habere sevinememiştik aslında. Çünkü bulduğumuz yüz, benim yaşlarımda trafik kazasında vefat eden birine aitti. Aslında ailesi kullanılabilecek tüm organlarını bağışlamıştı ama iç organları kazada büyük zarar görmüştü. Benim için umut olan bu olay, onlar için bir yıkımdı. Hayat bir şekilde devam

ediyordu maalesef. Hiç vakit kaybetmeden operasyona başlandı. Bir kez daha yüzüm sargılar içinde uyandım. Annem, babam ve kardeşim de yanımdaydı. Ailenizin desteği hastalıkları ve sıkıntıları atlatmanızda sizi bir adım öne taşıyor. Şimdi vücudumun yeni yüzümü kabullenmesini bekleyecektik. Birkaç hafta sonra sargılarım alındı. Artık aynada başka bir yüze bakıyordum.

Yeni yüzümün uyum sağlaması bir yıla yakın zaman aldı. Çok başarılı bir iş çıkarmıştı doktor hanım. Ben de ona verdiğim sözü tuttum. Ulusal bir haber kanalında canlı yayına çıktım. Yaşadıklarımı açık yüreklilikle anlattım. Her insanın bir hikâyesi vardır. Her insan bir engelli adaydır. Hastalıklar hepimiz için. Tıbbın henüz çare bulamadığı en önemli şeylerden biri duygudaşlık yoksunluğu ve diğeri de merhametsizlik olsa gerek. İnsanları gördüğümüzde uzun, kısa, şişman, zayıf, güzel, çirkin, hasta, sakat gibi etiketler yapıştırmak yerine onların maneviyatı hakkında bilgi edinmeye çalışabilirsek keşke. Kendimizi hasta insanların veya ailelerinin yerine koyabilirsek. Onlara yardım eli uzatsak. Kan ve organ bağışını artırsak. O zaman hikâyelerimiz, benim hikâyem gibi mutlu bitebilir.

SENİN DEĞİLMİŞ GİBİ DAVRAN

Özlem Önal Erkurt

*Bu hikâye gerçek hayattan esinlenerek
yazılmıştır derler ya filmlerin başında,
işte bu da benim gerçek hikâyem...*

Her şey sıradan bir gün işe giderken ayağımın takılması ve yere düşmemle başladı. Sinirlendim, kocaman kadın yürümeyi bilmez mi diye saatlerce ağladım. İş arkadaşlarım sırtımda oluşan morluğu görünce doktora gitmem konusunda ısrar ettiler. Birkaç gün önce göğsümde fark ettiğim kitleyi doktora göstermek için fırsat doğmuştu. Hastaneye giderken içimde nedensiz bir heyecan ve korku oluşmuştu. Düşmeme bağlı ağır ezik haricinde neyse ki vücudumda kırık yoktu. Sıra gelmişti göğsümdeki kitleyi göstermeye. Doktorumu buldum, her zamanki sevecenliği ile muayenesini yaptı. Kitlenin hemen yanındaki ebatları büyük kistin içini boşalttı, beni ürkütecek kadar sert ve ağrısız kitleye biyopsi yaptı. Biyopsi için alınan parçalar suyun içinde yüzen iki kurtçuk gibiydi. Elimdeki patoloji istem kâğıdını doktor olan eşime vererek işlemi hızlandırmasını rica ettim. Daha öncekilerde sonucu almak için böyle bir korku yaşamamıştım hiç, içime mi doğmuştu bilmiyorum. Sonradan düşmemde bir hayır varmış diye düşündüm.

Düştüğüm gün bir çarşamba günüydü. Ertesi gün kırık yok, ezikler de zamanla geçer deyip işimin başına döndüm. Kendimi aşırı yorgun ve hâlsiz hissediyordum ancak bunu düşmeme, Ramazan orucuna ve uykusuzluğa bağlayıp geçiştiriyordum. Hafta sonu canım hiçbir şey yapmak istemedi, hâlsizliğim devam ediyordu. Ramazan Bayramı yaklaşıyordu, biraz enerjim

olsa, kalkıp bayram temizliği yapabilsem ne güzel olurdu diye düşünüyordum. Sakin bir hafta sonundan sonra iş yerinde oldukça yoğun yeni bir haftaya başladım. Pazartesi günü mesai bitiminde, daha önce konuştuğumuz gibi, eşimi ve çocuklarımı evden alıp dışarıda iftar yemeğine gitmek üzere iş yerinden ayrıldım. Hâlâ yorgun olduğumdan akşam yemek yapmayıp dışarıda yiyeceğimiz için seviniyordum. Eve geldiğimde çocuklar bahçede oynuyorlardı. Onları izlemek için banka oturdum. Eşime telefon edip aşağıda onu beklediğimi söyledim, rastladığım bir komşumla sohbet edip sitenin miniklerini sevdim. Eşim indi, yanımdan geçip ileride beni beklemeye başladı. Tavırları her zamankinden farklı geldi, sebebini anlayamadım. Arabaya doğru ilerlerken çocukları da çağırdı, yorgunsam arabayı kullanabileceğini söyledi. “Sen de oruçlusun, ne fark eder.” dedim. Yemek yiyeceğimiz restorana doğru yola çıktık. Yolda, eşime Ramazan Bayramı’nın devamında izin almadığımı söyledim. “Önemli değil, daha önemli şeyler var.” dedi. Daha önemli ne olabilirdi ki? Sessizliği beni korkutuyordu. Yüzüne baktım, bir tuhaftı. Sonradan anladım ki ağlamış, yüzünü yıkamış ve benim anlamamam için belli etmemeye çalışıyormuş. Birden aklıma geldi, “Yoksa tahlil sonucum mu çıktı?” diye sordum. “Sonra konuşuruz.” dedi. Sonuçlar çıkmıştı ve belli ki kötüydü. Dizlerim titremeye başladı, kavşağı döndüm. Restorana çok yaklaştığımızı, anladığımı belli etmeden aracı sürmeye çalıştım. Tekrar kendisine dönüp “Kötü bir şey mi var?” dedim. Çocuktan al haberi derler ya, arka koltukta oturan küçük oğlum Efe, babasına bir telefon geldiğini, telefondaki kişiye “Yapma ya!” dediğini ve ağladığını, konuşmanın devamında “meme” falan dediğini söyledi. Eşim Ali sessizdi. Onun belki kendisine bile itiraf etmekte zorlandığı şeyi oğlum Efe bir çırpıda söyleyivermişti. Arabayı nasıl park ettiğimi bilemedim, arabadan indim. “Ali ne oldu?” diyerek sıkıştırmaya devam ettim onu. Park yerinden restorana

doğru yürürken Ali, “Yarın oruç tutma!” dedi. Hemen ayaküstü söylediklerine bakılırsa perşembe günü olacak ameliyatı bile ayarlamıştı. Ağlamaya başladım. Gözlüklerimin altından akan gözyaşlarımı saklamak istesem de yapamadım. “Restorana neden geldik o zaman? Evde rahat rahat ağlasaydım.” dedim. “İftardan sonra söylerim.” diyerek kendini hazırlamaya çalıştığını fakat bunu nasıl yapacağı konusunda hiçbir fikri olmadığını anlattı eşim. Oğlumuz Efe’nin olanları kendi duyduğu kadar söylemesiyle bir nebze rahatlamıştı aslında. Böyle durumlarla çok karşılaşmasına rağmen ilk defa hem doktor hem hasta yakınıydı. Artık ne yapacağımı bilmez bir şekilde sonunda ne olacağını bilmediğim bir yolculuğa çıkmıştım. Çocuklarımı ve eşimi kime emanet edecektim?

Daha bir yıl önce kız kardeşimin bebeği Dora’nın yaşadıkları ve tedavisi devam ederken şimdi de bu illet beni mi esir almıştı? Ne yapacaktım? Düşmeden kırk beş gün kadar önce rutin meme kontrolüne gitmiştim ve Leyla Hocam beni bir öğrenci gibi tembihlemiş, “Yeni bir kitle olursa bana söyle!” demiş, sanki bana görev vermişti. Ya düşmeseydim! Sahura kalkmadan oruç tutarak kilo vermeye çalışıyordum. Hâlsizliğimi buna bağlayıp bayram tatili, yaz tatili derken zaman geçecekti, belki geç kalacaktım. Derler ya, verilmiş sadakam varmış. Daha önce düştüğün için şükredeceksin deseler, inanmazdım. Eşim ve ablam göğsümdeki kitleler için “Üsteleme artık. Uğraşa uğraşa kendine hastalık çıkaracaksın.” diyorlardı daha önceleri ama ben iç sesime kulak vererek Doktor Leyla Hanım’a gitmiştim. Düştüğüm zaman ısrarla hastaneye gitmemi isteyen iş arkadaşlarıma, “Gerek yok, iyiyim.” desem de beni dinlemeyen “Git bir kocanı görüp gel, kendini iyi hissedersin.” diyen müdürüme ve beni çocuk gibi tembihleyen doktorum Leyla Hanım’a hayatımı borçlanmıştım.

İftar oldu, yemekler önümüze gelmişti ama kimse bir yudum su bile içemedi. Ağlamaya başladık; ablam, eşi, çocuklar, Ali ve ben. Yan masada tesadüfen bulunan, üç yılını beraber geçirdiğim sanayi şubesi arkadaşlarım da aynı üzüntüyü benimle paylaştılar. Yemeklerin tadına dahi bakamadan paket yaptırdık, sanki sonra yiyebilecektik. Âdeta yüreğim yerine sığmıyordu. Biraz sonra diğer iş arkadaşlarım, restoranda karşılaştığım arkadaşımızdan öğrenmişler durumumu, teker teker gelmeye başladılar. Çoluk çocuk, müdürüm ve arkadaşlarım hep bir ağızdan “Sen üstesinden geleceksin.” diye benimle beraber gözyaşı döktüler. Kolum kanadım kırılmıştı sanki. Kabullenmek çok zor olacaktı. Benim sonum böyle olamazdı. Kimseye kötülük yapmamıştım, hep iyi düşünmüştüm. Konuşmadığım, kin tuttuğum bir tek kişi bile yoktu. Bunu hak edecek ne yapmıştım? Suçum neydi? Kendimi sokaklara atmak, bağıra bağıra ağlamak istiyordum. Artık sözün bittiği yerdeydik. Ablam ve eşi bizimle beraber eve geldiler ve durum değerlendirmesi yaptık. Annemler Amerika’ya kız kardeşimin mezuniyet törenine gitmişlerdi, onlara söyleyip üzemezdim. Babam yeni baypas olmuştu, bunu onlara yapamazdım. Annemler gelene kadar bu durumu gizli tutma kararı verdik. Tüm sosyal medya hesaplarımızı kapattık. Ablam, bebeği tedavi olan kız kardeşimle yaptığı telefon görüşmesinde durumu ona anlatmıştı. İstemesem de hastalığımı öğrenmişlerdi. Kendi çocukları aynı hastalıkla mücadele ederken bana teselli vermeye başladılar. Şimdiye kadar başkalarına teselli veren ben, şimdi başkalarından teselli alıyordum.

Salı sabahı ameliyat tetkikleri için hastaneye doğru yola çıktık. Çocuklara ablamın eşi bakacaktı. Daha önce bir dakika yerlerinde duramayan çocuklarım bile derin bir sessizliğe bürünmüşlerdi. Meğer ne kadar akıllılaşmış. Efe bütün parası olan altı lirasını bana hediye ederek yardımcı olduğunu sanıyor ve

babasının beni kurtarmak için kendisine verdiği sözü tekrarlayıp duruyordu: “Umarım babam sözünde durur ve Allah işlerimizi rast getirir.” demekten başka bir şey gelmiyordu elinden.

Hastanede kan tahlilleri, EKO, akciğer filmi derken, PET cihazı arızalı olduğu için tetkikleri tamamlayamadık. Komşu ilimiz Elazığ’a gitmeye karar verdik fakat orada hasta yoğunluğundan dolayı randevu alamadık. Sonra bu konuda daha deneyimli olan Diyarbakır’a gitmeye karar verdik. Hastaneyle iletişime geçtik ve hemen davet edildik. Hastane çalışanları öyle tavırlar sergilediler ki onlara söyleyecek söz bulamadım. Yolculuk anında bile arayıp ne zaman varacağımızı sordular, bulundukları yeri giriş katından itibaren tarif ettiler. Üç buçuk saatlik gidiş, üç buçuk saatlik dönüş yolu amaca ulaşma gayretiyle on dakika gibi gelmişti. Gayet güler yüzlü bir karşılama sonrası ekip sahnedeydi. Bizimle empati kuruyorlardı sanki. Bekleme salonuna aldılar beni ve damar yolu açtılar. Verdikleri ilaç sayesinde o iletten vücudumda başka yerde var mı öğrenecektim. Korkulu ve meraklı bekleyiş başlamıştı. İlaç damarlarımda dolaşırken vücudumun her tarafında bir şeyler hissediyor, “Yoksa orada da mı var, burada da mı var?” diye endişeleniyordum. Nihayet bir saat sonra beni içeri aldılar. Tomografi gibi bir cihaza girdim, cihaz bir ileri bir geri gidip geliyordu. Kımıldamadan yatarken herkes için güzel temennilerde bulundum ve hiç durmadan dua etmeye çalıştım. Cihaz yirmi dakika sonra durdu ve artık bekleme zamanıydı. Yeniden korku, endişe, panik ve karmakarışık duygularla beklemeye başladık. Sonra içeriye arkadaşımız Mustafa gülerek girdi ve “Gözümüz aydın!” dedi. İnanamıyordum çünkü endişelenmemem için çok güzel tiyatro yapabilirlerdi. Eşim de aynı tavırla içeri girdi. İkisi de filmi gösterip yemin ediyorlardı. İnanmak istiyordum, çok şükür ki doğru söylemişlerdi. Sevinçle tekrar yola çıktık. PET görevi başarıyla tamamlanmıştı. Aneste-

zi için tetkikleri tamamlayıp doktorumuzla konuşarak çarşamba gününe ameliyat günümüzü almıştık. Ne kadar erken o illetten kurtulsam o kadar iyiydi.

Eve döndük, eşimin “Ne gerek var?” demesine aldırmadan “Kuaföre gidiyorum.” dedim. Salı günü kapalı olmasına rağmen iftar sonrası isteğimi geri çevirmeyen kuaförümün ufak doku- nuşları sonrası kendimi daha iyi hissetmiştim. İki gündür yemek yemeyi unutan ben, kuaförümün analıkızlı yemeğini reddetme- miştim. Kuaförüm beni bir güzel doyurup güzelleştirmiş, para dahi almadan mutlu bir şekilde oradan ayrılmamı sağlamıştı. Benimle beraber ağlayan güzel dostlarım aslında benim koruyucu meleklerim, kötü gün dostlarımdı.

Çiçeklerimi suladım, kaplumbağalarımı doyurdum, artık hazırdım. Güneşin doğuşunu karşıladım. İçim huzur doluydu. Artık büyük gün gelmişti, çocuklarıma aldığım atomdan dola- yı yaklaşamamanın üzüntüsüyle uzaktan vedalaştım. Yola çık- tık. Doktorum Bülent Ünal ilk vakasını almıştı bile. Kendi ço- cuğunun ameliyatı ile aynı gün beni ameliyata alması da ayrı bir incelikti. Bununla kalmayıp çocuğu ayılcıncaya kadar beni beklettiği için özür bile diledi. “Sorun yok. Sizi burada bekli- yorum doktorum, ne zaman hazır olursanız o zaman alın. Önce Allah’a, sonra size güveniyorum.” dedim. Belki de doktoruma ağır bir yük yükledim. Sonrasında beni ameliyata hazırladılar ve heyecan dolu bekleyiş korkuya dönüştü, neredeyse vazge- çip kaçmayı bile düşündüm. Eşimin hocası İrfan abi az da olsa bizleri rahatlatmak için “Ali ayakkabın ne güzel.” diyerek he- pimizi güldürmeyi başardı. Türlü türlü hikâyeleri ile kafamızı dağıttı. İnsanın böyle dostlarının olması ne güzel! Her anımda yanımda olan röntgen teknisyeni Nalan’ın omzuna yaslandım. Beni bir an önce almaları için beklerken birden anestezi doktoru arkadaşım, eski komşum, Nurçin’i gördüm. Her iki doğumum-

da da beni uyutan dünya tatlısı arkadaşım, “Seni yalnız bırakır mıyım?” dedi. Dün anestezi tetkikleri önüme geldiğinde “Hazır olun, yarın Özlem geliyor.” dedim. Nurçin’i görünce içimi sevinç, güven ve bir rahatlama kapladı. Ameliyat odasının hazırlanması için yirmi dakika bekleyeceğimi ve bu sürede beni odasında ağırlamak için geldiğini söyledi. Mavilerin üstüne bir de yeşilleri giydik, hepimiz çok komik görünüyorduk. Havadan sudan sohbetler beni bir hayli rahatlattı. Sonra tekerlekli sandalye ile beni almaya geldiler. O kadar yorgundum ki hemen oturdum. Etrafımdaki insanlar ameliyat olacaktı gibi ben onlara güç veriyordum.

Masaya yatırıldım, Nurçin damar yolumu açtı. Nurçin’e “Ne yapacaksan bir an evvel yap, yoksa kaçacağım.” dedim. Sonra bir şey hatırlamıyorum. Damar yolundan ilacı vermiş, birkaç soru sormuş ama cevap verememişim. Kendime gelirken “Annemi istiyorum!” diye ağlamışım, sonra bana söyleyince hatırladım. İnsan kaç yaşına gelirse gelsin anne çok farklı her zaman. Komşum Aynur Hanım günlerce baş ucumdan ayrılmadı, abla ma “Özlem’e ben bakacağım, sen çocukların başında dur.” dedi. Artık en önemli aşama olan ameliyat bitmişti. Başarılı geçtiğini söylediler. Benim için yeni bir dönem başlamıştı. Ameliyat sonrasında iki hafta iyileşme süreci ve sonrasında kemoterapiye başlanacaktı. Hayatı boşa, daha fazla boşa geçirmek istemiyordum, yazmaya başladım ameliyatın ertesi günü. Gece boyunca uyumadan, kolumun ağrısına aldırmadan yazdım. Sanki bana görev verilmişti. Hastalara moral olacaktım. Onlara güçlü olmayı, her şekilde mutlu olmayı öğretecektim. Teşhis öncesinde bir arkadaşıma oturmaya gitmiştik, Ege ve Efe çok yaramazlık yaptıkları için mahcup olmuş, onlarla ilgilenmekten oturamamıştım. Arkadaşımyın teyzesi, “Senin değillermiş gibi davran.” demişti. Nasıl yapacaktım ki? Gülmüştük. Önceleri ismini bile telaffuz

edemediğim bu talihsizliği de “benim değilmiş gibi” davranarak sahiplenmedim. Geldiği gibi geri gidecekti. Arkadaşım Dilek ile aramızdaki parola oldu bu: “Senin değilmiş gibi davran!” Bu arada annemler Amerika’dan geldi, onlara alıştırma alıştırma “Bir şey yok, önemsiz küçücük bir şey.” falan diyerek anlatmaya çalıştık. Daha ben kabullenemezken onlara anlatmak hiç kolay olmadı. Sanki bir rüyada gibiydim. Hayallerim bir anda bitmiş, hayat son bulmuş gibiydi. Yakın arkadaşlarım ve iş arkadaşlarım hariç kimseye söylemedim. Tek başıma göğüslemeye çalıştım.

“Saçlarım dökülmeyecek, normal doz almayacağım.” gibi yalanlarla kendimi biraz oyalasam da doktora gittiğimde tokat gibi çarptı gerçekler yüzüme. “Hayır, normal doz alacaksın, saçların da dökülecek.” Eşim üzülmemem için söyleyememiş. Kemoterapim başladı, 21 günde bir alıyordum. Önce hâlsiz, sonra savunmasız nötropenik bir şekilde, tam biraz düzelmişken tekrar kemoterapi alıyordum. Bu kemoterapi bildiğiniz zehir gibi bir şey, Allah kimseye kullanmayı nasip etmesin. Ama iyi ki böyle bir tedavi var, şifa olacak diye inanarak ve güvenerek dayanmaya çalıştım. Saçlarım dökülecek madem, kestireyim diye düşündüm, bu sayede belki bu travmayı biraz daha kolay atlatacaktım. Saçlarımı kısacık kestirdim. İkinci kemoterapiyi yeni almıştım, uyurken yastığım saç doldu. Bir gece içerisinde defalarca yastığımı silkeledim, her yer saçtı. Saç biz kadınlar için çok önemliymiş, bunu da anladım. Beni en çok üzen şey saçlarımın dökülmesi oldu. Sonrasında kardeşim Amerika’dan peruk gönderdi ama insanın kendi saçı gibi olmuyor. Saçlar boğazıma mı kaçıyordu anlayamıyordum, sürekli öksürüyordum. Sonra kemoterapinin yan etkisi olduğunu anladım. Sonraları sesim tamamen gitti, fısıltı bile yoktu.

Kemoterapi bitti ve hormon reseptörlerim pozitif olduğu için ilaç ve iğne başladılar. Belki on yıl, belki de daha fazla kulla-

nacaktım. Radyoterapiye başlayacaktım. Artık kelim parlıyor, tenim kahverengiye çalıyordu. Kaç ve kirpik namına bir şey kalmamıştı ama yine de her şeye rağmen gülüyordum. İnsanlar bana bakıp zlmesinler, evdekilere moral olsun diye hep gülüyordum. Kemoterapi alırken tanıştığım hastalarla ortak dili konuşabiliyorduk. Onları en iyi ben anlıyordum. Onlara “Kemoterapi ne ki! Bak, aldık bitti.” diyordum ama aslında kafamı zor tutuyordum. Radyoterapi alırken de insanlar hiçbir şey bilmiyorlardı. Yan etkilerinden habersiz sadece kendilerinde oluyor sanıp korktukları birçok şeyin bende de olduğunu onlara anlatmaya çalışıyordum. Eskiden internette sadece zayıflamak için diyet sayfalarına baktığımı ve aslında o zamanlar ne kadar şanslı olduğumu fark ediyordum. İnsanlar başlarına kötü bir şey gelmeden ellerindekilerin kıymetini bilmiyorlarmış. şimdi yaşama dört elle sarıldım diyebilirim. Çocuklarım, eşim ve ailem için başaracaktım. Başka çarem yoktu.

Çok zor olsa da radyoterapi süreci de bitmişti. Bir süre moral olsun diye işime bile başladım. şu an ilaç tedavim devam ediyor. İnsan isterse başaramayacağı hiçbir şey yok. Yeter ki buna inanalım. Çevremizde negatif enerji veren insanlardan uzak duralım. Hayat bizim ve bir şansımız daha yok, tekrarı yok hayatımızın. Yaşadığımız her anın kıymetini bilelim, dolu dolu yaşayalım. İlk teşhis konulduğunda kanser hastası bir kadının yazısını okumuştum, o geldi birden aklıma. Kadın, çok sevdiği yemek takımını kullanmamış, mumu yakmamış ve masa örtüsü kirlenir diye sermemiş, böyle şeyler yazıyordu yazıda. Ben de yleydim, sanki yüzyıllarca yaşayacak gibi her şeyi alıp saklamış, kullanmaya kıyamamıştım. Sizlerden ricam, hiçbir şeyi saklamayın, canınız ne istiyorsa yapın. Alın, ertelemeyin çünkü hayat ertelemeye gelemeyecek kadar kısa...

BUĞULU CAMIN ARDINDA

Yusuf Eker

Onlarca insanın nefesiyle buğulanmış camı silip dışarıyı görebileceğim küçük bir yuvarlak açtığımda, yağmurun olanca şiddetiyle devam ettiğini, caddelerin, arabaların ve insanların üstüne saldıracasına yağdığını, insanın yarattığı her türlü pisliği gidermeye çalıştığını, bunu yaparken zorlandığını, zorlandıkça da daha bir hırsla yağdığını fark ettim. Parmaklarımla açtığım yuvarlak, çok geçmeden yeni bir buğu tabakasıyla kaplanıp dışarıdaki her şey gerçekliğini yitirince bakışlarımı istemesem de tekrar otobüsün içine çevirdim. Yağmurun gerçek niyetini benim dışımda fark eden var mı diye görebildiğim yüzleri merakla inceledim. Hiç umut yoktu. Islak ayakkabıların taşıdığı yağmur suyu şemsiyelerden sızan suyla birleşmiş otobüsün zeminini dışarıdan farksız hâle getirmişti.

Kapalı pencerelerin arasında egzoz, nem ve karbondioksit karışımı dayanılmaz bir koku etrafı kaplamıştı. Ücretsiz kartının sefasını süren beyaz saçlı amcalarla pamuk nineler otobüsün neredeyse üçte ikisini oluşturunuyordu. Umutsuz gözlerle oturanları gözetleyip üç adımlık mesafe için kendilerine yer verecek bir kahraman arıyorlardı. Oturanların daha da yaşlı olduğunu görünce orta yerde toplaşıp önlerine bakmaktan başka çareleri kalmıyordu. İçerideki kalabalık yanaşılan her durakla beraber artıyordu. Gözlerimi kapatmış, bir süredir kart okuyucunun tiz sesini sayıyordum. Üst üste on ikinci kez ücretsiz sesini duyunca şoförün otobüsü neden hışımla kullandığını, virajlara neden bu kadar hızlı girdiğini ve orta yerdeki yaşlıları savurup oturanların midelerinde fırtınalar estirdiğini daha iyi anladım. Benden başka şoförün intikamını fark eden var mı diye etrafa bakınmak için bu defa gözlerimi açmadım. Neredeyse bir yıldır olur ol-

maz zamanlarda üzerime çöken hâlsizlik yine atağa geçmiş, beni oturduğum yere çivilemiş, gözlerimi açmama bile izin vermiyordu. Uykuya geçmeden önce hissedilen o tatlı uyuşukluğu ne kadar özlediğimi anlatmama gerek var mı? Kanımın çekildiğini, huzursuz bir boşluğa doğru yuvarlandığımı bir kez daha hissederken içimi boylu boyunca kaplayan ağrıyla beraber doğrulup gözlerimi açtım. Karşımda oturan iki yaşlı teyze üzüntüden çok, acıyarak bana bakıyorlardı. Ağzımı kapatan maskem, çökmüş avurtlarım, kızarmış gözlerim ve rengi uçuk yüzümle acınacak hâldeydim demek ki. Şişkin çantasına tüm dünyayı sığdırmış liseseli çocukla, karşı koltukta oturan bıyıkları sararmış amcanın da göz ucuyla bana baktıklarını gördüm. Neredeyse bir yıldır aşına olduğum bakışlar yine üzerimdeydi. Yıllarca aynı evi paylaştığım ailemden tutun da bir nefes kadar kendime yakın bulduğum dostlarıma, uzak akrabalarından tutun da mahalle bakkalına kadar bu bakış hayatımın bir yerinde mutlaka karşılaştığım bir bakıştı. Bütün tesellilerin, cesaretlendirmelerin ötesinde bu bakış vardı hep aklımda. Teyzelerin meraklı incelemesi ara vermeden devam ediyordu. Hatta sağdaki daha şişman olan kendini tutmayıp üzüntüsünü mırıldandı bile. Camın buğusunu bir kez daha silip dışarıya bakmaya çalışıyorum. Nedense bu iki teyzenin de otobüsteki diğer yolcuların da üzüntülerinde samimi olmadıklarını, tam tersine sevindiklerini hem de çok sevindiklerini düşünüyorum. Kendileri yetmiş yaşını geçmelerine rağmen sağlıklılar ve tek dertleri oturarak seyahat etmek ya da akşam ne yemek pişireceklerini düşünmek. Oysa karşılarında oturan yirmi altı yaşındaki kız, Azrail’le köşe kapmaca oynuyor ve ne yazık ki yakalanacak gibi. Bol bol dua ediyorlar çocuklarının ve torunlarının bu hâle düşmemesi için. İyice sinir oluyorum. Hanımlar, bu kadar kolay değil acımak! Kafamdaki kapüşonu çıkarıp gözümü gözlerinin ortasına dikiyorum. İşte şimdi oldu. Kemoterapinin kafamdan sıyrıp aldığı ipek gibi saçlarımdan geriye kalan birkaç tel ve kızarmış derim akıllarını alıyor. Gözbebeklerinin büyüdüğünü, korkudan dizlerinin titrediğini görüp iyice rahatlı-

yorum. İşte böyle hanımlar, ölüm çok yakınınızda, bu kadarına cesaretiniz var mı? Bakışlarını hemen kaçırıyorlar. Şoku atlatmak için kendi aralarında anlamsız bir konuşmaya başlıyorlar. Tam keyfim yerine gelmişken burnum kaşınıyor, bir iki saniye sonra şiddetle hapşıyorum. Çocukluğumdan beri nerede hapşırsam herkes kahkahaya boğulurdu. Babam hep takılırdı. İnana mıyorum bu ses bu bedenden nasıl çıkıyor diye. Bu defa kimse gülmüyor. Hapşırmamla beraber iki teyze şoka girmiş gibi bana bakıyorlar, “Nasıl böyle bir şey yaparsın?” der gibiler. Öteki akıl edip eşarbyıla ağzını kapatıyor. Arkadaşını dürtüyor, o da hemen ağzını örtüyor. İçleri rahat değil, telaşla düğmeye basıp yağmura aldırmadan ilk durakta kendilerini dışarı atıyorlar. Kaçın bakalım teyzeler, kurtarın kendinizi. Karşımdaki iki koltuk da şimdi boş ama ayaktaki yolculardan hiçbiri oturmaya cesaret edemiyor. İki teyzenin kaçarken oluşturduğu korku girdabı tüm yolcuları içine almış, mantığın sınırlarını zorlayan senaryolarla savrulup duruyorlar. Tek tek yakalarından tutup sarsmak, hepsinin suratına haykırmak istiyorum. Kanseri bulaşmaz, korkmayın! Ne olur bu kadar korkmayın! Haykıracak gücüm yok tabii ki. Onlarca insanın kafasından geçenler öylesine birlik oluyor ki, geri adım atıp hak veriyorum onlara, hatta kendimi suçluyorum yaşattıklarımın otürü.

Son bir yıldır ne çok kendimi suçladığımı fark ediyorum. Sonu gelmez öksürüklerime çare olamayan grip ilaçlarından vazgeçip kan tahlili isteyen tonton doktorun, sonuçlarıma bakarken yüzündeki endişenin sebebi olduğum için bile utanmıştım. Ayrıntılı kan tahlilinde altüst olan değerlerle beraber lösemi olduğum ortaya çıkınca yalnız benim değil, çevremdeki herkesin yaşamını tümüyle değiştirecek bir süreç başlamıştı. Hızlıca başlayan tedavi süreciyle hastalık, hepimizin yaşamına doğrudan girmiş, geri kalan her şeyi ikinci plana itmişti. İkinci ayın sonunda istenilen ilerleme sağlanamayınca uzun süreli bir raporla işe ara vermiş, yaşamımın bir anda ev ile hastane arasına sıkışmasına çaresizce razı olmuşum. Annem, babam ve kardeşim tabii ki

sarsıntının merkezindeydi. Babam her zamanki gibi şakalarıyla bizi güldürürken annem yeni öğrendiği tariflerden bahsedip akşama parmaklarımızı yiyeceğimiz yemeklerden bahsediyordu. Kardeşim de lisedeki öğretmenlerinin taklidini yaparak keyfinin yerine gelmesi için uğraşıyordu. Görünürde herkes için işler yolunda ve bana olan güven tamdı. Bir ara bu duruma inanır hâle bile gelmiştim. İlkın zifiri karanlıkta uyuduğumu bilen annem, odama gece lambası taktırdığında garipsemiştim.

Uykumun huzurunu iyice yitirdiği gecelerden birinde annemin usulca odaya girdiğini, beni kontrol ettikten sonra tekrar odasına döndüğünü fark ettim. Anne yüreği diye düşünürken bir saat sonra tekrar geldiğini duydum ve bir kere daha... Sabaha kadar sekiz defa daha oda kapısından bana baktığını görünce annemin nefes alıp vermemi kontrol ettiğini ve bana göstermediği korkular içinde olduğunu anladım. Yine bir gün sokağımızın başındaki bijuteride rengârenk küpeleri deneyip zaman öldürürken sırtında tütün sarısı pardösüsü, koltuğunun altında gazetesiyle babamın eve doğru yürüdüğünü gördüm. Dükkânın içinde olduğum için beni fark etmedi. Hoş dışında da olsam beni fark edemezdi. Başı önünde, ağır adımlarla sisler içindeki bir dünyadan evine ulaşmaya çalışır gibiydi ve yüzü mutsuzluktan parçalar hâlinde kaldırıma dökülüyordu. Ne kadere ne de talihe kızırıyordum. Yaşananlar yüzünden en çok kendime... Elimden gelen tek şey eski zamanlardaki gibi dizlerinin dibine usulca oturmak, gülümseyen gözlerle planlarımdan bahsetmek ve ilaçlarımı tam saatinde yanlarında içip biraz olsun rahatlamalarını sağlamaktı.

Önümdeki iki koltuk hâlen boş. Yağmur küçük tıkırtılarla cama çarpıyor. Başımı koltuğa dayayıp buğulanmış camın ardını görmeye çalışıyorum. Her şey bulanık ve belirsiz. Elimi kaldırıp buğuyu silecek ne gücüm var ne de isteğim. Benim gerçeğim budur belki de. Buğulu bir camın ardında kalmıştır hayat.

KRALİÇE

Emrah Akkan

“Grip olmaktan ölesiye korkuyorum baba!”

Odamdaki eşyalar nasıl da düşmanca bakıyor bana. Yatağım üzerine sinen hastalıktan şikâyetçi, sanki kontrolden çıkan hücre bölünmelerim ona yayılacak! Pencerele buğulanmış, manzarayı gizlemek istiyor, saatin tik takları durmadan kalan ömrümü haber vermekte... Ben böyle değildim! Aslında buğulu olan gözlerim. Tik takları hızlanan kalbim. Solgunluğum, gitgide artan hâlsizliğim, sızlayan kemiklerim... Tüm bunlar bir araya gelmiş, bana zihnimin en büyük illüzyonunu sergiliyor.

Bir dergide gördüğüm saçsız ve muzipçe gülümseyen kızı böyle hayal etmemiştim. Kalın puntolarla yazılı başlıkta yer alan “lösemi” kelimesi ile fotoğraf arasındaki ilişkiyi, fotoğrafın kaderimle olan bağlantısını... Aynada kendisi için çizdiği saçların altında o kadar güzel gülümsüyordu ki, çizdiğini saç değil, taç olarak hayal edip içimden ona “kraliçe” deyivermiştim. Kemo-terapiden haberim yoktu. Bir hastalıkla günden güne eriyip nasıl da pörsürmüş insan? Solgunlaşan tenin, donuklaşan bakışların sebebi hangi kırağı?

Şikâyetlerim belirginleşince ailemle gittiğimiz doktorda bulduk cevapları. “Gel kızım!” demişti, derinden gelen sevimli sesiyle. Henüz beni terk etmeyen uzun siyah saçlarımı okşayıp solgun tenime dikkat kesilmiş, ateşimi ölçmüş, birkaç kontrolün ardından tam kan sayımı yapılmasını istemişti. Doktorun tebessümü tahmin ettiği hastalığı gizlemeye yetmiyordu. Nitekim tam kan sayımının hemen ardından acil olarak yapılması istenen kemik iliği aspirasyonu ile sonuç kesinleşti.

Löseminin bedenimde türlü etkileri vardı. Alyuvarlarım eski işlevini kaybettiğinden babamın kırmızı çiçeği olamayacaktım artık, solgun yüzüm izin vermeyecekti buna. Lakin babam bana “kırmızı çiçeğim” demekten vazgeçmedi. İç çekişleri artan anemin alıp verdiği her nefes bendim ya, beynime yeterince oksijen taşınmıyor olması da sorun teşkil etmedi. Son evresine girdiğim hastalıkla ilgili tek bir şey korkutuyordu beni: Savunmam yarılmıştı! Rüzgâr sonbaharın son vakitlerinde yapraklarla birlikte kışı pencereme taşıdığında gripten ölebilirdim. Bu olasılıkla yüzümün buruştuğu bir gün odama giren babam, “Korkma kızım!” dedi. Gülümsedim ona, yüzümde bir parça kırmızılık oluşmasını umarak. “Grip olmaktan ölesiye korkuyorum baba!” dedim. Babam anladı, babam sustu. Hastalığın can alıcı detaylarını bilmesini beklemiyordu kırmızı çiçeğinden. Lakin büyük laflar edecek kadar değişmiştim. Acı, çocukluğumdan aldığı her parça için, geleceği belirsiz yetişkinliğimden bir parça ekmişti ruhuma. Oynacak bebeklerimle oynarken hayalini kurduğum gelinliği giyememe ihtimali nasıl işlerdi yoksa aklıma?

“Ah kızım, kırmızı çiçeğim, ne çabuk unuttun!” dedi babam. Merakla baktım ona. Gözlerime biraz hayat parıltısı gelmiş olacak ki babam heyecanla konuşmaya devam etti. “Ağaçların saçları neden dökülüyor baba derdin... Hatırladın mı?” Ben, önünde koca çam ağacı duran gök mavisi evde türlü sorular ile babasına nefes aldırmayan küçük kızı anımsarken babam yatağımın kıyısına oturup sınıksı sardı beni. Onun kuvvetli titreyişlerinden, tutamadığı birkaç hıçkırık sesinden sonra bana sarılmakla neyi gizlemeye çalıştığını anlamakta gecikmedim. Babaydı o. En büyük acı dedikleri evlatla sınanan kahramanımdı o...

Günler akmaya, ilaçlarım çoğalmaya, bedenim zayıflamaya devam etti. Çocukluğumdan kopan her parçanın yerine, yetişkinliğimden yeni parçalar eklendi. Hastane koridorlarında yeni

kral ve kraliçeler ile sıkı dostluklar kurup aynı hayallere tutunduk. Tutunacak dal bulamadığım zamanlar, başımı göğsüne dayadığım, eskisinden farklı çarpan annemin kalp sesiyle uyudum günlerce. Bedenim ve ruhum acıyla yoğruldukça kendi acılarımı bastırıp başkaları için dimdik durmayı öğrendim en nihayetinde. Bir ucu yaşam, bir ucu ölüm olan köprünün tam ortasında kendimi bulduğum günden beri, iki tarafa da geçit vermeyen barikatlı yollarda; ümitle ümitsizlik, yaşamla ölüm, hayalle gerçek arasında gidip geldim böylece.

Ben, hayatı seçtim...

Ben, ümidi seçtim...

Ben, hayali seçtim...

Bu yüzdendir:

Aynaya bakınca kraliçe,

Babam kokumu çekince kırmızı çiçeğim.

Ve ilkbahar geldiğinde, saçları yeniden çıkan bir ağaç olacağım...

KIRMIZI ÖRÜMCEK, ANNEM VE BEN

Nilüfer Perihan Kurtoglu

Kanserle tanıştığım da henüz iki yaşındaydım. Soğuk bir mart sabahı annemle vedalaşmamın sebebi de göğüs kanseriydi. Uzun yıllar beynimin çekmecelerinde tek bir hatırasını bile bulamadığım annemle ilgili en sağlam bilgim kanser olduğuydu. Öldüğünde otuz iki yaşındaydı. O yaşı geldiğimde bilinçaltıma ekilmiş "Annem ile aynı yaşta kanserden öleceğim." tohumunu hayretle fark ettim. Onunla birlikte yaşama olan inancımın bir kısmı da ölmüştü. Ama önce daha geriye gidelim.

Sıcak bir ağustos günü, bütün arkadaşlarım deniz kıyısında toplanmış yaz tatilinin tadını çıkarırken ben evin banyosunda sol göğsümün kenarında bulduğum tombik parçayı kurcalıyordum. Galiba onlardan çok vardı. Sağ göğsümde de mi vardı? Üstelik acıyordu. Erken teşhis çok önemli demişlerdi. Sık sık göğsümü kontrol etmeli, bir farklılık, bir şişlik varsa hemen doktora gitmeliydim. Korktuğum şey sonunda beni bulmuş olabilirdi. On yedi yaşındaydım. Arkadaşlarım denizde voleybol oynuyorlardı. Yengem aramızda kan bağı olmasa da ailenin kanserle karşılaşan ikinci kadınıydı ve yoğun bir mücadelenin sonucunda sağlığına kavuşmuştu. Ailemizdeki bu ikinci kanserle buluşma, beni daha hassas yapmış olmalıydı. Yengeme durumu anlatır anlatmaz, mememi kontrol etti ve derhal İstanbul'a doğru yola çıktık. Babam evde bizi bekleyecekti, gergindi. Beni de kaybetmekten korkuyordu. Bense içimden hastalansam da babam bana sert davrandığı için üzülse, bana iyi davranırsa diye geçiriyordum. İleriki yıllarda hasta olmamızın sebeplerinden birinin bu bilinçsiz seçimler olduğunu anlayacaktım.

Yazın şehrin kalabalık sokaklarında olmayı hiç sevmiyordum. O sıcak yaz günü, hayatımdaki en önemli ikinci kadın olan yengemle, onun tedavi sırasında tanıştığı bütün doktorlara tek tek gittik. Daha son kıvamına bile gelmemiş, erkek eli değmemiş genç kız memelerim ilk kez mamogram aletiyle tanıştı. Tostun arasındaki peynir gibi ezilişlerine yengemi üzmemek için sabırla katlanıp bir yemek molasının ardından yengemin cerrahı olan profesöre gittik. Yakışıklı profesör önce yengemi tatlı tatlı azarladı: “On yedi yaşında bir kızı neden buraya getirdiniz?” dedi. Muayenemi yaptı. Bulduğum şişlikler sadece süt bezeleliydi. Fakat annemden dolayı risk grubunda sayılıyordum. Genetik olarak kansere yatkın bir yapım olabilirdi. Yirmi bir yaşımdan sonra senede bir muayene olacak, çok yağlı yiyip kilo almayacak, doğum kontrol hapı kullanmayacak, yirmi beş yaşına gelene kadar çocuk doğuracaktım. Otuz yıl önceydi. Bu öneriler günümüz tıbbında ne kadar geçerli ve gerçekçidir bilemiyorum. Hiçbirini yapmadım.

Yengem on yıllık bir mücadelenin sonunda yine kanser sebebiyle dünyadan ayrıldı. Ben ise uzun yıllar kanser olma riski taşıyan bir kadın olarak yaşadım. Otuz iki yaşına geldiğimde en derinlerimde bir yerde bunun sadece bir korku olduğunu biliyor ama annem gibi otuz iki yaşında ölebileceğim düşüncesinden de uzak duramıyordum. Yaşım ilerliyordu; otuz iki, otuz üç, otuz dört... Sağlıklıydım ve artık hastalığın ne olduğuna dair çok daha derin bilgilere vakıftım. Hastalık dediğimiz şey genetik, çevresel, zihinsel birçok faktörden kaynaklanabiliyordu. En önemlisi hastalık önce zihinde ve duygusal bedende başlıyor, bağıışıklığımız düştüğünde fiziksel bedeni ele geçiriyordu.

Meditasyon, aile dizimi, dans ve yazmanın beni sağalttığını fark ettim. Modern tıbbın alternatif tıp ile el ele çalışmaya, fiziğin spiritüalizm ile el ele evreni keşfetmeye başladığı günü-

müzde, ben de kendini ifade etmenin, genetik mirasımla ve köklerle buluşmanın, duygusal, zihinsel ve bedensel sağlığını bir bütün olarak görmenin önemini kavramıştım. İşte böylece hikâyem değişmeye başladı ve hayatıma kanser olmuş, iyileşmiş ve kanserle birlikte bütün hayatı değişmiş, dönüşmüş insanlar girmeye başladı. Bedenin bilgelğine inanıyordum.

Yeni arkadaşlarımdan biri kadın olarak oldukça zorlu koşulların içine doğmuş, özgürlüğünü ve kadınlığını korumak için çok mücadele vermiş şahane bir insandı. Bir gün kaleme aldığımda hayranlıkla okuyacağınıza emin olduğum hayat hikâyesindeki birçok trajediyi, hep bir adım ileri gitmek için kullanmayı başarmış, yine de kanser olmaktan kaçamamıştı. İşte o noktada Batı tıbbı onu iyileştirmek için imkânlarını seferber ederken o hem bunları uygulayıp hem de yaşam yolunu, yaşam tarzını ve kendine karşı olan negatif tavırlarını tamamen değiştirmeye, hastalığı, mutlu ve sağlıklı bir kadın olmak için bir fırsat olarak değerlendirmeye karar vermişti. Bu yolculuk onu, şefkat dolu harika bir şifacı hâline getirdi. Şimdi yolculuğunu hem kendini hem diğer insanları bilinçlendirerek ve şifa bulmalarına yardımcı olarak geçiriyor.

Dönüşüme inanıyordum. Daha sonra kanser teşhisi konmuş, tedavilerle birlikte beslenme alışkanlıklarını, ilişki kurma biçimlerini ve yaşam tarzlarını tamamen değiştirip genç yaşlarından daha enerjik ve hayat dolu hâle gelmiş insanlarla tanıştım. Çoğu da kadındı. Bana gelince... O iki yaşındaki küçücük bebeğin, kırmızı bir örümceğe benzettiği ölümle ilk karşılaşmasına, o örümceğin kollarında yaşama veda eden annesinin yaşadıklarına bakışım tümüyle değişti. Elbette bu sonsuz yolculuğumuza en doğru zamanda yaşamın kapısından başka bir boyuta açılan o kapıdan geçerek devam edeceğiz. Bunun için elbette bir bahanemiz olacak fakat o zamana kadar varlığımızın kıymetli bir

hediye olduğuna ve hepimizin iyileşme ve iyileştirme potansiyeline sahip olduğuna inanarak nefes almanın tadını çıkarmayı tercih ediyorum. Size bunları yazarken bir sonbahar günü defne ağacının yaprakları rüzgârda dans ediyor, kumrular telefon telinin üzerinde birbirlerine sokulmuş ısınıyorlar. Yaşamayı ve yaşatmayı seviyorum.

HAYAT İKRAMESİ

Pınar Saka

Sıcaklığını denizden gelen meltemin dengelediği temmuz ayının ortasına yakışan bir güneş dolaşüyor yalın ayak yorgun bedenimde. Yürüyorum Aksaray’daki eğitim araştırma hastanesine doğru. Benimle birlikte kalabalık bir grup da hızlı adımlarla ilerliyor. Kalabalık gözümü korkutuyor ama naçar devam etmeliyim. Zaten zar zor gün aldım sağlık raporu için, vazgeçmem. İçimden bir Nil Karaibrahimgil yükseliyor. “Nefes aldım, nefes verdim; buradayım, pes etmek yok!” Pes etmemek için mırıldanmaya başlıyorum çünkü yolun sonu uzun bir kuyruğa açılıyor. Kuyruğun başında sıcaktan ve yorgunluktan kendinden geçmiş bir memur, sürekli araya girip bir şey soracaktım diyen yurdum insanları, henüz Türkçeyi öğrenememiş fakat vatandaşlık için sağlık raporu almaya çalışan yerinden yurdundan edilmiş göçmen insanlar, az sayıdaki koltuklara oturan çocuklu kadınlar, yaşlı amcalar...

Herkes burada bu daracık yerdeki havayı soluyup bitirecekmiş gibi... İçim daralıyor. Kalbim fırlayacak gibi atıyor. Yok! Bu bir panik atak nöbeti değil. Sadece kemoterapiden sonraki üçüncü gün şerefine başlayan vücut tepkimelerim. İşaret parmağımın üzerinde başlayan şişlik koluma doğru hızla ilerliyor. Sık sık elimi kolumu oynatıyorum, ödem ve ağrının geçmesinin tek yolu bu. Tüm bulantı ilaçlarıma rağmen midemden yükselen kekremsi tat ile karışık çürük yumurta kokusu âdeta başımı döndürüyor. Bir bıraksam rahatlayacağımı zannetmeyin, kan alabilirler diye hiçbir şey yemedim. Sadece boş bir öğürtü yükselir boğazımdan, belki biraz da gaz. Kuyruk, Skinner’ın “küçük

adımlar ilkesiyle” ilerlemeye devam ediyor. Ben de derin nefesler almaya devam ediyorum. Tıpkı derste elimde tebeşir, tahta başında aldıklarım kadar derin... İçimdeki hafif üşüme, ürpertiyle karışınca ateşimin hızla yükseldiğine dalalet ediyor. Artık vücudumun her anını, her hareketini hatta bir sonraki hamlesini ezbere biliyorum. Dile kolay, bilfiil iki buçuk yıl hiç bitmeyen bir idame tedavisi içindeyim. Üstelik ağrılarımın ve mide bulantımın en yoğun olduğu gün tam da bugün. Buna rağmen dik durmak için ekstra çaba sarf ediyorum. Eğer dik duramayıp kemoterapinin üçüncü gün etkilerine yenilirsem hayatım boyunca kariyerim, insanların iki dudağının arasında sıkışıp kalacak.

Bezgin memur bir yandan üç kişiye cevap vermeye çalışıyor, bir yandan da benden iki yüz lira istiyor, çalışabilir raporunu alabilmem için. Parayı ödedikten hemen sonra benim için hastane içinde hummalı bir koşuşturma başlıyor. Önce cerrahiye giriyorum. Doktor bey yüzüme pek bakmadan soruyor:

- Gülce Tuna siz misiniz?

- Evet, benim.

- Hiç ameliyat geçirdiniz mi?

- Evre 3C yumurtalık kanseri hastasıyım. Yumurtalık, rahim, apandisit, otuz bir lenf düğümü, karaciğerden bir parça, omentumum alındı yaklaşık üç buçuk yıl önce. Yani sizin anlayacağınız bağırsaklara bol bol boş yer kaldı içeride. Eskiden ite kaka çalışırken şimdi maşallah canavar gibiler.

Doktor Ali Bey şaşkın bir gülümseme ile “Ortopediste gidebilirsiniz.” diyor. Bir kavga, iki itişme ile kendimi ortopedistin odasında buldum. Gözlüğünü burun kemerinin biraz altına mıhlamış ince bir adamcağızdı. “Bir şikâyetiniz var mı?” deyince ben de “Kemoterapi alıyorum; idame tedavisi” diyorum. Kaşlarını, hatta gözlerini endişe ile kaldırıyor:

- Yumurtalık kanseriymişsiniz. En son ne zaman kemoterapi aldınız?

- Evet, öyleyim, üç gün önce kemoterapi aldım.

- Şimdi dediklerinizi harfiyen uygulayın. Düz yürüyün, tıpkı ince bir çizgideki gibi. Acı var mı?

- Yok.

- Oturun, kalkın, eğilin, doğrulun. Şimdi acı var mı?

- Hayır.

- Şimdi belinizi geniş bir çember çeviriyormuş gibi hızla döndürün. Bakın böyle, diyerek benimle birlikte belini çevirmeye başlıyor. Bu hareketi yaparken gayriihtiyari kafamda The Four Lads'den Not Constantinople şarkısı çalmaya başlıyor; hani şu 1953'te İstanbul ismi Avrupa ve ABD'de yaygınlaşsın diye yaptırılan eğlenceli şarkı. "İstanbul was Constantinople. Now it's İstanbul, not Constantinople..." Doktorumla karşılıklı çeviriyoruz belimizi ama ben twiste başlamış durumdayım. Bir kamera olsa keşke, gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

- Acı var mı Gülce Hanım?

- Hayır doktor bey, yok.

- Emin misiniz? Yumurtalık kanseri kemik metastazı yapabilir.

O an sesler susuveriyor kafamda. Bir an duruyorum. Keskin bir ses tonuyla "Hayır! Benim kanserim kontrol altında." diyorum. Doktor bey de düşünceli bir şekilde "Peki, o zaman ben raporunuzu hazırlarken onkoloji bölümüne çıkabilirsiniz. Tabii diğer doktorlara da görüneceksiniz." diyor. Üç doktor daha gezip gözümde, kulağımda ve psikolojimde herhangi bir olumsuzluk olmadığına dair rapor aldıktan sonra söylene söylene en üst kata ulaşıyorum. Söyleniyorum çünkü koca hastanede kullanılabilen iki asansör var ve önü panayır yeri gibi. Kemoterapi sinir hü-

relerime hücum etmiş olmalı ki ayak tabanlarımın altında havallı yastık varmış gibi hissediyorum, yanaklarım yanıyor. Reaksiyonlar, reaksiyonlar ve yine reaksiyonlar... Şu günü hayırlısıyla bir bitirebilsem... Onkoloji sekreteri “Siz buranın hastası değilsiniz. Sanırım sadece rapor onaylatacaksınız; muayeneyi beklemek zorunda değilsiniz.” diyor. Diyor ama gelin de önümdeki kalabalığa bunu anlatın...

- Ben buranın hastası değilim, sadece rapor imzalatacağım, sekreter hanım dedi ki...

- Madem hastası değilsin git kendi hastanende onaylattır. Annem kanser hastası, yatıyor yukarıda. Yarın gel, olmadı bizim sıramızı alma!

- Beyefendi, tekrar ediyorum, ben bu hastanenin hastası değilim ama devlet çalışabilir raporu için buraya gönderdi. Ayrıca bakın annenizin yanında siz varsınız, ne güzel. Kanser hastası olan benim, kemoterapi alalı üç gün oldu, bakın ayakta bekliyorum. Bana yazık değil mi? Bu raporu bugüne yetiştirmeliyim.

Bu bitmeyen anlamsız konuşma doktor hanımın rapor için bekleyenler içeri gelsin çağrısıyla son buluyor. İçeri giriyorum. Kendinden önceki doktorların rapora yazdıklarını incelerken ellerinden daha büyük görünen bir kupadan da çayını yudumlamaya başlıyor. Uzun sayılabilecek bir sessizlikten sonra:

- Gülce Hanım, ben sizin devlette öğretmen olarak çalışmanıza izin veremem. Siz %80 engelli bir yumurtalık kanseri hastasısınız. Kemoterapi alıyorsunuz. Sizin çalışmamanız hatta erken emekli olmanız lazım. Yani iyileşebilme oranınız oldukça düşük.

Sesi yavaşça kulaklarımdan çekiliyor, kafamdan aşağı kaynar sular dökülüyor, açıkçası böyle bir tepkiyi beklemiyorum.

- Öncelikle doktor hanım, Engelli KPSS ile atandım, yani

devlet engelimin farkında. Kemoterapi alıyorum, hatta idame tedavisi demek daha doğru ama istatistiklerde söylenen beş yıllık hayatta kalma süremi aşacağıma eminim. Hem siz bu kadar kesin ve de keskin nasıl konuşabilirsiniz? Ben sizin o söylemeye çalıştığınız istatistik sayılarından ibaret değilim ki. Ayrıca ölüm insan ayırt etmez ve kimin zamanı önce dolacak bilemezsiniz. Mesela çay içiyorsunuz ya, bir anda yemek borunuz yerine nefes borunuz açılrsa, bir yudum çayla bile boğulabilirsiniz. Böyle bir şey olamaz deme lüksünüz de yok çünkü bu şekilde ölen insanlar da var. Peki, yarın sabah uyanabileceğinize garantiniz var mı? Hiç sanmıyorum. O nedenle bana her an ölebilmişim gibi davranmayı bırakın lütfen. Şimdi sizce benim için ne doğru olacaksa rapora onu yazın, nasıl isterseniz öyle yazın.

Kapıyı çarparak çıkıyorum. Sinirden sıtmaya tutulmuş gibi titriyorum. Tekrar tüm heyetle görüşmem istendiğinden zemin kata inmeme gerektiği söyleniyor. Yavaş yürümeme rağmen nefesim kesiliyor, başım dönüyor, ellerim titriyor. Hayır, hakkım olanı lanet bir hastalık yüzünden kaybetmeyeceğim. Ağlamak istiyorum ama ağlayamıyorum. Bağırarak istiyorum, bağıramıyorum. Vücudumu düşünüyorum, geleceğimi düşünüyorum, daha da vahimi borçlarımı düşünüyorum. Vücudum özel sektörün stresine, acımasız ders saatlerine daha ne kadar dayanabilir ki? Oysa devlet öğretmenleri bize göre ne kadar da şanslılar. Girmek oldukları zorunlu ders saati sadece on beş saatten ibaret. Ek ders, soru çözüm saatleri koyma gibi ücretsiz ek çalışmaları da yok. Tabii ki onlar da çok yıpranıyorlar. Sonuçta hammadde-miz insan ama hiç değilse devlet, öğretmenini koruyor.

Tüm okyanuslar kulaklarımın içine dolmuş da kulak zarımda pathıyor sanki. Zemin kata iniyorum ve heyet odasında beklemeye başlıyorum. Sonunda mübaşir çağırıyor. Mübaşir diyorum çünkü girdiğimde kendimi mahkeme heyeti karşısındaki bir suç-

lu gibi hissediyorum. Heyet başkanı başlıyor konuşmaya:

- Gülce Hanım, %80 engellisiniz. Biz sizin iyiliğinizi istiyoruz aslında. Bu şekilde öğretmen olarak atanmanız sizin sağlığını ve tedavi süreciniz üzerinde olumsuz etkiler yaratabilir.

- Doktor Hanım, benim iyiliğimi istediğinizden asla şüphe duymuyorum. Bir doktor olarak haklı sebepleriniz de olabilir. Fakat bana dikkatle bakın lütfen. Hatta hasta dosyamı getirmiştim, ona da göz atın. Üç gün önce kemoterapi almış birine benziyor muyum? Sabahtan beri altı katı çıktım ve indim. Sizce hastalık beni esir mi almış yoksa ben onu kontrol altına almayı başarmış mıyım? Ayrıca bana devlette çalışmamın vücudumu zorlayacağını söylüyorsunuz, ben on dört yıldır özel sektörde çalışıyorum, kanser teşhisi aldıktan sadece on sekiz gün sonra işe gitmiş bir insanım. Tüm kemoterapilerim dâhil toplansanız bugüne kadar çalışma hayatımda otuz gün rapor almış değilim. Siz şimdi bana özel sektörde haftada otuz altı saat derse girmemin kolay fakat devlette on beş saat derse girmemin zor mu geleceğini söylüyorsunuz? Üstelik ben EKPPS'den 86 puan alarak İstanbul'a atandım. Bunun ne kadar zor olabileceği hakkında bir fikriniz var mı? Ve ben liseden beri seçimimi yapmış, hayatımın geri kalanında öğretmen olmayı tercih etmiş biri olarak yaşam biçimimi, hatta yaşamımın anlamını, basit saçma bir hücre çoğalmasının insafına bırakır mıyım? Eğer bırakacağımı düşünüyorsanız yanılıyorsunuz. Ben kanserden güçlüyüm. Gücümün kaynağı ise öğrencilerimdir. Dolayısıyla hayattaki tek motivasyon kaynağımı ister devlette, isterse özel sektörde kanımın son damlasına kadar devam ettireceğimi bilmenizi isterim. Çünkü elimdeki son kale bu. Öğretmenliğin elimden alınması, kalemin kapılarının ardına kadar kansere açılması, burçlarımın teker teker düşmesi demektir. İstedığınız bu ise hiç durmayın ama ben pes etmeyeceğim ve raporunuz olumsuz olursa rapora

itiraz edeceğim.

Öyle bir isyanla bir çırpıda söylüyorum ki, tüm bu kelimeler bittiğinde sanki üç buçuk yılın yükünü atıveriyorum omuzlarımdan. Heyet başkanı:

- Peki, yarın gelip raporunuzu alabilirsiniz, diyor.

18 Temmuz 2018 akşamının nasıl geçtiğini bir ben, bir Allah bilir. Uyuyamıyorum tabii ki, gece ateşim çıkıyor, tansiyonum fırlıyor. Korkudan acile bile gidemiyorum. Acile gittiğimi görürlerse belki raporum olumsuz çıkar diye düşünüyorum. Küveti soğuk su ile doldurup sol bileğime tansiyon aletini takıyorum, koltuk altına sık sık ateş ölçer yerleştiriyorum. İsimleri Latineden bozma bir sürü ilaç içiyorum. Sabah adrenalinden kaynaklı güçle erkenden hastaneye gidiyorum. Yine uzun bir kuyruğu atlattıktan sonra raporumu alıyorum nihayet. Fakat bir süre açıp okuyamıyorum. Kanser kan değerlerime bakarken de böyle oluyorum. Çok görmüşlüğümdür ideal sınırdan bir anda yükselişlerini. Zaten bu nedenle sürekli kemoterapi alıyorum ya. Hastane bahçesinde yarım saat amaçsızca dolaşıyorum. Sonunda tüm gücümü toplayıp nefesimi tutarak hızla açıp göz gezdirmeye başlıyorum rapora. Son satırda “Var olan rahatsızlığı öğretmenlik yapmasına engel teşkil etmemektedir.” yazıyor. İnanamıyorum. Tekrar tekrar okuyorum. İçimde tuttuğum nefes, sevinç çılgınlığımla karışıyor. Sonra uzun zamandan beri yapmayı unuttuğum bir şeyi yapıyorum. Sevinçten ağlıyorum. Çünkü elimde tuttuğum rapor hayatımın ikinci yarısında elde ettiğim en büyük şansım. Devletin güvenli kollarından bana gelen, benim hayat ikramiyem. Bundan sonra en sevdiğim işi bir patronun iki dudağı arasından çıkacak sözlere kalmadan, hastalığımdan azade yapabileceğim. İşte kader yeniden yazılıyor. En başından... Belki de en güzel hâliyle...

SEVİMSİZ MİSAFİR

Hamdi Ülker

Gelene bir hoş geldin demek âdettendir biliyorum. Lakin sana hoş geldin diyemeyeceğim. Her ne kadar yeni doğmuş bir bebek gibi beleyip kucağıma verseler de inan hiç hoşlanmadım senden. Seni gönderene karşı bir yanlış yapamam, haşa! Ama ne yalan söyleyeyim hiç de hoş gelmedin...

Saatlerdir rüya görüyor gibiydim. Gözümü araladığım zaman karşı duvardaki saatin henüz yirmi dakika kadar ilerlediğini fark etmiştim. Yanımdakilere, “Ne kadar çok rüya gördüm öyle!” diyor, bir yandan da kendimi toparlamaya çalışıyordum. Herkes gülümsüyor, hep bir ağızdan sözleşmişçesine, “İyi uyutmuşuz, biz adamı böyle uyuturuz!” gibi espriler yapıyordu. Çok geçmeden ayaklanmış, koltuğuma giren birisinin yardımı ile müşahede odasına doğru yürümeye başlamıştım. Giriş kapısının önünde oğlum ve yıllardır birlikte görev yaptığım, iş arkadaşlığından çok bir dost olarak bildiğim arkadaşım beni bekliyordu. Onlara gülümsüyor ve içeriye giriyordum. Görevli beni köşedeki yatağa yatırıyor, bir iki uyarıda bulunduktan sonra çıkıyordu. Kapı aralığından odaya dolan sesler âdeta beynimi tırmalıyordu. Odadaki loş aydınlığı koridorun beyaz lambalarının baskın gücü iyice karanlıkta bırakmıştı. Dışarıdan gelen ayak sesleri, gülüşmeler, telefon muhabbetleri hayatın normalleriydi belki ama verilen ilacın etkisinden midir bilmiyorum, beni çok rahatsız ediyordu. Gözlerim hep kapıya doğru bakıyordu. Sanki birazdan birileri gülerek gelecek ve bana hiçbir şeyimin olmadığını söyleyeceklerdi. Sabahın erken saatleriyle kucaklaşacak en güzel şey, güzel haberden başkası olamazdı. Kötü şeyler düşünmeyi

sevmediğimden olsa gerek, içimden kötü bir şey geçmiyordu.

Bir an için yarım asra dayanan geçmişimle hasbihâl ediyordum. Bir şeyler hafızamdan kayıp gidiyordu. O kısa zaman dilimi içerisinde negatif bir kareye rastlamamıştım. Birilerinin el birliği ile kirletmeye çalıştığı uçsuz bucaksız bir dünya vardı karşımda ve ben, o dünya karşısında zerre kadar bir cüsseye sahip olmama rağmen yine de kötülerin karşısına dikilmeyi bu zamana kadar huy edinmiştim. Okuduğum güzel kitaplar, o vakte kadar edindiğim güzel dostlar hep gözümün önünden geçiyordu. Arada bir sevgili dostum Hasan'ın o Adanalı edasıyla söylediği söz kulaklarımda çınlıyordu. “Tosun, gönlünü ferah tut!” Zira o sevdiği arkadaşlarına tosun diye hitap etmeyi çok severdi. Evet, gönlüm çok ferahtı...

Kapı aralığı iyice açılıyor ve yarı tedirgin bir yüzle aile hekimim Bülent Bey içeriye giriyordu. Kısa bir hâl hatır sorgulamasından sonra tedirgin olduğumu anlamış olmalıydı ki beni teskin edici yumuşak şeyler söylemeye başlıyordu. Çok geçmeden az önce bana endoskopi yapan Orhan Bey de içeriye giriyordu. O gelinceye kadar zaten ben kendimi duyabileceğim en olumsuz şeylere olabildiğince adapte etmiştim. Bana bir şeyler anlatma derdindeydiler. Belki bana olan sevgilerinden dolayı bunu söyleyebilmenin en uygun şeklini düşünmüşlerdi, belki de işi olurluna bırakıp doğal bir şekilde söylemeyi planlamışlardı. Biliyorum, söyledikleri şeyler, onların söylerken benim ise dinlerken zorlanacağım şeylerdi. Ben her zaman yaptığım gibi işe kaçamak boyutlardan bakıyor, söylenenleri anlamakla beraber ciddiye almamayı tercih ediyordum. Bu benim başım sıkışınca, zorda kaldığım zamanlarda yaptığım ve alışkanlık hâline getirdiğim bir davranışımı.

Görüntü hiç de iç açıcı değildi. Söylenenlere göre yemek borumda bir kitle gözüküyordu. Üstelik de bir hayli ilerlemiş ve

büyük bir alanı kaplamıştı. Bununla ilgili patoloji sonuçlarını görmeden kesin bir şey söylemenin yanlış olacağını lakin her şeye hazırlıklı olunması gerektiğini de vurgulamadan geçemiyorlardı. Bir anda beynimde şimşekler çakıyor, kulaklarımda anlamlandırmakta zorlandığım sesler yankılanıyordu. Sabahın güzel saatleriydi ancak kulaklarım hiç de alışık olmadığı şeyler duyuyordu. Severdim oysaki günün bu saatlerini. Bu saatlerde ekseriyetle gülümsemeyi tercih eder, makamını bilmesem de kendimce o zaman dilimine uyarladığım şarkılar mırıldanırdım. Yine gülümsüyordum. Oradaki herkes benim için gelmişti ve ben onlara gülümsemeden edemezdim. Bana anlatmak istediklerini dağarcıklarından derledikleri en nadide kelimeler ve cümlelerle söyledikleri ise her hâllerinden belliydi. Bir ara onların duraksadığını görüyor ve konuşmaya başlıyordum.

Bu zamana kadar içki, sigara gibi zararlı alışkanlıklardan hep uzak durmuştum. Üstelik bu yaşa kadar ciddi bir rahatsızlık da geçirmemiştim. Yaşadığım en büyük hastalık gripti ve onu da uzun zamandır yaşamamıştım. Düz bir mantıkla baktığım zaman benim yeryüzünde kanser olacak insanlar kategorisinde olmamam gerekiyordu. Lakin şu anda ciddi bir şekilde o sevimsiz hastalıkla karşı karşıyaydım. Bunun benim dünyamda bir tek manası olabilirdi, o da kader. O güne kadar tanıdığım güzel ve naif insanlardan birisi olan Şefik ağabeyin ameliyat masasında doktorla olan muhabbeti aklıma gelmişti. Ben onu Şefik ağabeyin kendi cümleleri ile birçok kez dinlemiştim ama o güzellikte tekrarlayabileceğimi hiç sanmıyordum. Yine de bir iki yutkunmadan sonra başlıyordum anlatmaya. Seksenli yaşlarına kadar herhangi bir rahatsızlık yaşamayan bir insana ömrünün belki de son demlerinde beyin tümörü teşhisi konulmuş ve ameliyat masasına yatırılmıştı. Ameliyatı yapacak olan hekim, ameliyat öncesinde hastası ile muhabbet ediyor. Kullandığı cümleler mü-

tevazıydı ve manalı şeylerdi. Yaşlı adama, “Maşallah!” diyordu. Zira bedenine o yaşa kadar çok iyi davranmış, iyi sahip çıkmıştı. Bütün tetkik sonuçları bir delikanlınıninkilerden hiç de farksız değildi. Doktorun dudaklarından dökülen bu güzel sözler ameliyat öncesinde yaşlı adamı umutlandırıyordu. Lakin o yine de işaret parmağı ile kafasını göstererek “Peki, o zaman bu ne?” diye soruyordu. Bir anda duraksayan hekim, hafiften gülümsüyor ve “Biz ona kader diyoruz!” diyordu.

İnsan hayatında kendi iradesi dışında gelişen birçok şeyin adını kader koymuştu. Bu belki birçoğunun suçu başkasına atmak gibi bir kaçış noktası olabilirdi. Ben hiç de öyle düşünmemiştim. Bu yaşıma kadar birçok zaman aynı noktaya gelmiş ve elimden gelenleri yaptıktan sonra işi yüce yaratıcıya bırakmıştım. Yine aynısını tercih edecektim. Zira bu zamana kadar ona havale ettiğim hiçbir işim olumsuz sonuçlanmamıştı. Üstelik bu zamana kadar girdiğim birçok iş de başarılı olmuştu. İnsan başardığı zamanlarda “Neden ben?” diye sormayı hiç akıl edemez. Lakin ne zaman ki başı sıkışsa, kötü bir şeyle karşılaşsa aklına ilk gelen soru “Neden ben?” oluyor. Bu ise benim beynimde şekillenen “kader” sözcüğünün anlamı ile tamamen zıttı.

Karşı kapıdan koridor boyunca uzayıp gelen güneş ışıkları gözlerimi kamaştırıyordu. Gözlerimi kısarak ağır adımlarla kapıya doğru ilerliyordum. Yanımda ve arkamda gelenlerden çok, dışarıdaki parlak güneş ve tertemiz havaya odaklanmıştım. Bir an önce ivedi adımlarla yürüyüp uzun koridoru bitirecek ve kendimi güneşin kollarına atacaktım. Birkaç gün sonra çıkacak olan patoloji sonuçlarının bugünkü yaşadıklarımı yalanlayacak olma umudu içerimi kaplamış, o umutla normal hayatıma geri dönmüştüm. Bedenimde, iradem dışında gelişen olayları o dakikadan sonra önemsememe, ciddiye almama, hatta muhatap olmama kararı almıştım. Yine her başım sıkıştığında olduğu gibi

yapabileceğim her şeyi yapıp gerisini Allah’a havale etmeyi düşünüyordum.

Bir hafta sonrasıydı. Elime laboratuvarıdan bir kâğıt tutuşturulmuş ve hekimime göstermem söylenmişti. Şöyle bir baştan aşağı gözden geçirmiştım. Yine oldum olası pek barışık olmadığım bir sürü tıbbi terim doluydu ve yazılanlardan hiçbir şey anlamamıştım. Yorumlayabildiğim tek şey vardı ki o da sonuçtaki “pozitif” terimiydi. Yeni birçok sevimsiz terimle daha muhatap olacağım şimdiden belliydi. Doktorumun söyledikleri ise bir hafta önceki söylediklerinin aynısıydı. Ne işime yarayacaksa hayatıma “adeno” adında bir terim daha eklenmişti.

Sokaklarda akıp giden bir hayat vardı ve ben hastalandım diye duracak değildi. Herkesin acısı kendisini yakıyor, bir başka kimseye tesir etmiyordu. Duyan belki biraz üzülüyor, sonra da yoluna devam ediyordu. Mademki o sıkıntı, o yara benimdi, o zaman ben uğraşacaktım onunla. Neye karşı mücadele edeceğimi bir anda kestirememiştim ama öncelikle kendi kendimi terapi etmem gerekiyordu. Elbette çevremdeki insanların desteğine ihtiyacım olacaktı ama önce bu işi kendi beynimde çözmem gerektiğini biliyordum. Küçük bir ilaç dozu karşısında yıkılıp kalan, kendini kaybeden bir insanın hastalıkla mücadele edebilecek gücünün olabileceğine hiçbir zaman inanmamıştım. Kanseriyle mücadele edilebileceğine değil de kansere neden olan şeylerle mücadele etmek gibi bir ifadenin her zaman daha doğru olabileceğine inananlardandım.

Oturup bir bankın üzerine uzun uzadıya karşımda binlerce yıllık ömürleriyle ve bütün heybetleri ile dimdik ayakta duran dağlara baktım. Benim dağlara olan sevdam çok eskilere dayanıyordu. Arkamdaki kocaman bir güç, karşımdaki sonsuz huzur, yanımdaki yârdı her zaman onlar. Yüreğimde bir şeyler kımıldayıp kalemi elime aldığım zamanlarda dağları yazmadan geç-

mem. Yahut onlara yazılmış bir dörtlük, bir türkü mırıldanmadan geçemem. Bu defa kendimi çok zorlamama rağmen aklıma bir şeyler gelmemişti. Bir müddet sonra Bekir Sıtkı Erdoğan'ın o umut dolu şiiri "Marya"dan birkaç mısra hatırlamış ve mırıldanarak kalkmışım:

"Hiçbir şey düşünmek istemiyorum,

Hiçbir şey.

Ama dördüncü tarassut kulesinde

Bir şüpheli sinyal var..."

Ağır adımlarla arabaya doğru ilerlerken âdeta içimde bir kararlılık manifestosu yankılanıyordu. O cümleleri bir şiir ahenğiyle usulca mırıldanıyordum. Kimi çok uzakları gördük sanırsınız. Oysaki burnumuzun dibini bile görmekten aciziz. Yarının, gelecek nefeslerin bize ne getireceğini bilemeyecek kadar... Yaşadığımız ve yaşanılacak birçok şey bize tanınmış zaman içerisinde. Bir an olsun ötesine hakkımız olmadığı gibi, bir an gerisini de kimse gadredemeyecektir. Yüce yaratıcının bana tanıdığı olduğu bu zaman dilimi içerisinde bu ana kadarki hayallerimin belki de hiçbir köşesine bile iliştiemediğim bir imtihan ile baş başa kalmak kısa bir zaman da olsa puslu ufuklara doğru bakışımı, yürüyüşümü engellemedi.

Biliyorum ve umut ediyorum ki kaderin bana yüklediği kocaman bir yük var ve ben o yükü nice zamanlarda nefesimin son demine kadar taşıyıp sonraki nesillere büyük bir gururla teslim edeceğim. Gelecek nice güzel baharlarda Anadolu sevdamı, elimdeki kutsal bir sancak gibi taşıyabileceğim ve en zor akabelerden geçirip en yüce doruklara dikeceğim. Ve o sancağın dibine alfabenin en irisi ile yazacağım yüreğimden dökülenleri. İyi ki Anadolu var! Yoksa biz ne söyleyip ne yazabilirdik... Bu zamana kadar yüreğimden biriktirdiğim kendisi kadar büyük

Anadolu sevdamı yazma derdindeydim. Bunu tamamlayabilmek için belki de bir asrı aşkın zamana ihtiyacım olacaktı. Şimdi henüz o yolun yarısında tökezlemek olmazdı, olmamalıydı. Belki bu bir molaydı, belki de bir yenilenme olacaktı ama hayallerim yarım kalmayacaktı. Dizlerimdeki derman tükeninceye kadar yürümeye kararlıyım. Başkalarının söyledikleri ve önerilerinden çok dualarına talip olacak, hiçbir şey olmamış gibi yolumda yürümeye devam edecektim. Belki de bu kararlılığımdan olsa gerek yürüdüğüm yolda hep güzel insanlarla karşılaşmaya başlamıştım. Ta başından beri doktorlarım benim umut kaynağım olmuş, yüzümü gülümseten en önemli neden olmuşlardı. Yine de tedbirli ve temkinli yürümek gerekiyordu.

Kendimi Ankara Üniversitesi Tıp Fakültesi kapılarında bulduğum zaman hâlâ tedirgin ve ürkek bir tavşan edasıyla adımlarımı atıyordum. Dostlarımın yanımda olması ayrı bir güçtü ama asıl karşılaşacağım hekimlerin tavrı benim için çok önemliydi. Birisi o ana kadar inşa etmeye çalıştığım ruh dünyamı yıkacak olursa belki de her şey altüst olacaktı. Bir referans yoluyla karışısına çıktığım ilk doktorumun gülen yüzü, sıcak tavrı ve ayrıca memleketlim oluşu benim korkularıma teslim olmamı engelliyor ve bana güç veriyordu. Onu hayalimde tasvir edip betimlemiş ve gönül dünyamdaki Fırat gibi coşkun bir yere iliştiirmiştim. Ben Fırat'a sevdalı büyümüş, bu yaşıma gelmiştim. Bilmem ondan mıdır, doktorumun adı da Fırat'tı. Yorgun adımlarla başladığım hastane süreci beni biraz daha güçlendiriyor ve ayakta dimdik durmamı sağlıyordu. Akabinde ise tahlil, tetkik süreci tamamlanıyor ve öncelikle ilaç tedavisi görmem gerektiği söyleniyordu.

Evet, işte böyle sevimsiz misafir... Bütün bunları yaşadığım zamanlarda sen de benimle beraberdin. Ama kim bilir nelerle meşguldün. Bir dostun anlattığı kıssayı sana anlatayım mı? Biliyorum hoşuna gitmeyecek ama ben o tavırla ayakta duruyorum.

Hem bak aylardır yemek yiyemiyordum ya, artık yiyebiliyorum. Bu da benim bu zamana kadar doğru yaptığımı gösteriyor. Bak, nasılmış o kıssa... Adamın birisi kanser olmuş ve kendince mütevazı bir şekilde bu hastalığı atlatma ve eski zamanlarına kavuşma hayali kuruyormuş. Ahvalini soranlara ise bir misafir ağırlıyorum diye cevap verirmiş. Yine öyle bir gün bu minval üzere sorulan sorulardan birisine, “Bu bir misafir, misafiri de usulüne göre ağırlayıp yolcu etmek gerek.” demiş. Aslında çok mütevazı bir yaklaşım lakin belki ağırlamak zorundayım ama sana bir şey diyeyim mi? Ben her misafiri ağırlamak zorunda mıyım? Madem geldin ve davetsiz geldin, mümkünse en kısa zamanda da git!

YARALI KUŞ

Binnur Tekinalp

“Üzgünüm, ne yazık ki çocuğunuz olmayacak.” Bu cümle kafamda dönüp duruyordu. Çocuğum olmayacaktı. Rahim kanseriydim. Ne yazık ki çok geç kalmıştım. Arada tutan karın ağrıları ve âdet dışı leke gibi kanamalar meğer bu illetin belirtisiymiş. Ben önemsememiştim. Öyle doktora gidecek kadar rahatsızlık vermemişti. Sinsi sinsi ilerlemiş düşmanım. Kanserden çok çocuğum olmayacağı düşüncesi beni yıkmıştı. Alican’a nasıl söyleyecektim? Çocukları bu kadar çok severken çocuğumuzun olmayacağını nasıl söyledim? O kutsal kelimeyi hiç duyamayacaktım. Kimse bana anne demeyecekti.

Alican durumumu öğrendikten iki ay sonra ailesinin baskısına dayanamayarak benden ayrılmış, daha altı ay geçmeden uzak bir akrabasıyla evlenmişti. Nedense onu suçlamadım. Hatta bir kızı doğduğunu öğrendiğimde içim acısa da onun adına sevindim. Sonra dünyama Mehmet girdi. Sonra da onun küçük prensi Emre... Onu ilk gördüğümde ürkek bir kuş gibiydi. Babasının arkasına saklanmış, koca kara gözleriyle beni izliyordu. Kim bilir aklından neler geçiriyordu? Eve gelen yabancı tedirgin ederdi elbet, hele onun durumunda olunca. O kadar sevimliydi ki sarılıp öpmek istedim ama bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyordum. Daha çok uzaklaşmasından başka bir işe yaramazdı. Çocukların ayrı bir dünyası vardır. Onlara kendimi yakın hissederek, iyi anlaşıyorum. Elimdeki paketi masanın üstüne koydum. “Emre, Sema ablana teşekkür etsene. Bak, sana hediye getirmiş.” Cılız bir kuş cıvıltısı “Teşekkür ederim.” dedi. Ama kutuyu almak için yerinden kımıldamadı. Ben tekli koltuğa oturdum, baba oğul karşımdaki ikili koltuğa. Koltukta o kadar yer varken babasının

kucağına çıktı ve elini sıkı sıkı tuttu. "O benim babam." mesajını görmezden geldim. Masaya bıraktığım kutuyu aldım ve halıya oturdum. Çocukların dayanamadığı iki şey vardır. Biri çikolata, diğeri de oyuncak. Merakla beni izliyordu. Mehmet ise şaşır-mıştı. Pisti kurdum, yarış arabalarını dizdim ve düğmeye bas-tım. Arabaların vız diye fırlamasıyla kahkahayı bastım. Emre bir süre izledi, önce babasının elini bıraktı, sonra koltuktan indi. On dakika içinde işi halletmiştim. Gelip yanıma oturdu. Artık beni oyun oynayabileceği bir yaştı gibi görmeye başlamıştı. "Hangi-sini seçiyorsun?" dedim, kırmızıyı aldı. Arkadaşlığımız böylece başlamış oldu.

Şimdi, şu hastane koridorunda iyi bir haber almanın umuduy-la bekliyorduk. Mehmet boş gözlerle bakıyor, duvarın arkasını görüyormuş gibi uzaklara dalıp gitmişti. Onu ilk gördüğümde de aynı bakışlar vardı yüzünde ve bu beni korkutuyordu. Altı ay önce, ikimizin de kaderi bir psikiyatri kliniğinde birleşmişti. O, karısını feci bir trafik kazasında kaybetmişti. Bindiği taksi, bir arabanın arkadan çarpmasıyla birden alev almış ve dışarı çıka-mamıştı. Ölümünden çok ölüm şekli Mehmet'i etkilemişti. Ben de kanserin getirdiği travmaları atlatabilmek için gelmişim. Her-kes acıyı kendine göre yaşar ama er geç acı hafifler. Hafifle-miyorsa bu acı olmaktan çıkar. Arkadaşlarınız, yakınlarınız yas süresi boyunca sizi yalnız bırakmaz, destek olur. İki üç ay içinde hayata tekrar başlarsınız, kalbinizde sızı kalsa da... Ama altı ay geçip de yasınız ilk günkü gibi devam ediyorsa çevrenizdekiler de yavaş yavaş uzaklaşırlar yanınızdan.

Yiyordum, içiyordum, çalışıyordum ama sadece zorunlu ol-duğum için. Gülmüyordum, arkadaşların davetlerini geri çeviri-yor, evden dışarı çıkmak istemiyordum. Hiçbir şey zevk vermi-yordu. Gitgide hayattan uzaklaşıyordum. Teyzem tuttuğu gibi kolumdan o kliniğe götürdü beni. Mehmet'le o klinikte tanıştık. O, üç ay önce seanslara başlamıştı. Karısını kaybedip dört yaşın-

da bir çocukla yalnız kalıvermişti. Hüznün çekiciliği vardı onda. Onları pek çok kişi arasından fark edersiniz, çoğu zaman dudakları gülse de gözlerindeki ifadeyi saklayamazlar. Çok derindir gözleri, dipsiz bir kuyu gibi... Baktığınızda sizi çeker. Beni de çekmişti. Zamanla seanslar için değil birbirimizi görmek için gelmeye başlamıştık.

Zamanla Emre bana alıştı. Benim iki kişilik dünyalarına girmeme izin verdi. O bana ölen kardeşimden sonra verilen en güzel teselli armağanıydı. İncitmemek için, üzmemek için çok dikkat ediyordum. Onun iznini de alarak evlendik. Daha evleneli iki ay olmuştu. Acılarımızı hatıralarda bırakarak mutlu olmaya çalışıyorduk. Mutluyduk. Emre için geçmişten söz etmeyi bırakmıştık. Kötü yazgı peşimizi bırakmadı oysa. Önce Emre'nin şiddetli karın ağrıları başladı. Bir türlü teşhis konulamıyordu. O akşam, yani acile gittiğimizde, ağrı kesicilerle biraz rahatlardı. Ama ertesi gün karın ağrısı, yüksek ateşle birlikte yine başladı. İdrarda kan görünce çok korkmuştum. Bir çocuğu sevmek, onun hastalığına endişelenmek için onu doğurmak gerekmediğini biliyordum. "Sema abla çok acıyor!" dediğinde içimin nasıl yandığını anlatamam. Onun acısını içimde hissediyordum. Sol böbreğinde Wilms tümörü olduğunu öğrendiğimizde ne yapacağımızı bilemez hâldeydik. İşte o gün gelmişti, sabah erkenden ameliyata almışlardı. Ameliyata giderken gözlerime bakışı, "Sema abla çok korkuyorum!" deyişi... Zaman bir türlü geçmiyordu. Bana çok uzun gibi görünüyordu ama saate göre sadece beş dakika geçmişti. Mehmet ellerini çenesine dayamış, sessizce oturuyordu. Ben yerimde duramıyordum. Koridoru arşınlayıp geliyor, lobiye inip çıkıyordum ama ne fayda. İçimdeki endişe bir an bile azalmıyordu. Benim saatlerimle, kolumdaki saatin dakikaları sonunda buluştu, doktor ameliyathaneden çıktı. "Sakin olun, ameliyat çok iyi geçti. Tümörü temizledik, birazdan yoğun bakıma alacağız." dedi. Mehmet'in sarılışını ve gözyaşlarını unutamam.

Aile olmak buydu, acıyı da sevinci de paylaşmak. Kulağıma “İyi ki varsın.” deyişi bütün sevgi sözcüklerinden güzel geldi o an. Odaya ilk Mehmet girdi. Emre kocaman yatağın içinde küçücük bir yaralı kuştı. Yorgun gözleriyle gülümsemeye çalıştı. Babasının elini tuttu. Mehmet bana döndü. “Emre bak Sema ablan da burada.” Bir adım ileri attım. O elini uzattı. “Anne, üzülme. Artık iyiyim.” dedi usulca. O anda bütün dünya durdu.

APTALLIK TANRISI

Murat Can Bayraktar

Tuğlayı kaldır, tuğlayı uygun yere yerleştir, kamyonun kasa-sından in, tuğlayı kaldır, tuğlayı kamyonun kasasındaki elema-na ver. Birkaç dakika su molası, yarım saat yemek molası. Bir simit ye, bayatlamış çayı yudumla. Şefin işaretiyle mola bitince aynı süreci tekrar yaşa. Günler birbirinin kopyası gibi. İlk gün derinizden yanık kokusu yayılır, ikinci gün koku azalır, üçüncü gün artık yanabilecek bir deriniz kalmamıştır geriye. Kemikten ibaretmişsiniz gibi, düşünceler bile kaybolur zihninizden. Haya-ta iki şeyi gerçekleştirmek için geldiğinizi düşünürsünüz, tuğ-layı kaldırmak ve tuğlayı uygun yere yerleştirmektir göreviniz. Köleliğin farklı bir biçimi. Geç saatlerde işiniz sona erer, eve dönersiniz, elinizi yüzünüzü yıkadığınızda burnunuzdan çıkan sümüğün kiremit renginde olduğunu görürsünüz. Öksürürsünüz ve ağzınızdan tükürük değil de kiremit tozu çıkar. Rüyalarınız bile değişmiştir artık. Tuğlayla, kiremitle, sıcakla boğuşup du-rursunuz geceler boyu. Bu aptal rüyalar yüzünden hiç uyuma-mak ve sabah olduğunda işinize geri döneceğinizi bildiğiniz için hiç uyanmamak istersiniz. Dünyada, cennette ya da cehennemde değil, Araf'tasınız artık.

Eğer bir inşaatta çalışmak zorunda kalmışsanız ve çalışmak zorunda kaldığınız yer Muğla ise, mevsimlerden yaz ve aylardan ağustos ise, işte naneyi yediğinizin resmidir bu. İnsanlık ilerledi mi dersiniz? Hayır, hayır... Kürek mahkûmluğunun yerini tuğla ve kiremit taşıyıcılığı aldı sadece. Tek farkla, günümüzde sırtı-nızı kırbaçlayan bir zorba yok en azından. Yüzyıllar sonra bu kadar ilerleme olsun, değil mi? Belki de yanılıyordumdur, belki

de değişen bir şey olmamıştır. Zihniyet aynı zihniyet belki de...

Benzer günlerden biri. Kiremitlerle boğuştuğuktan sonra bitkin bir hâlde eve dönüyorum. Banyoda, aynanın karşısında buluyorum kendimi. Avucuma doldurduğum suyu yüzüme vuruyorum, ardından ağzımı çalkalıyorum ve tükürüyorum. Kiremit tozları lavaboya dökülüyor. Öksürüyorum, öksürüyorum... O da neyin nesi? “Kan” diye mırıldanıyorum. Belki de kan değil. Emin olamıyorum. Daha güçlü bir öksürük fırtınası esir ediyor beni bir süre sonra. Artık eminim. Ağzımdan çıkan şey, tükürüğüme karışmış kan, benim kanım. Umursamayarak, umursamak istemeyerek çıkıyorum banyodan. Mutfığa gidiyorum. Dünden kalma ton balığı kutusunu açıp arta kalan balık parçalarını birer birer mideme indiriyorum. Güzelce doyuruyorum karnımı ama içimde huzur yok. Elimi çatalın üzerinde gezdirirken içimde büyüyen kuşku teslim alıyor beni. “Aman be, ne olacaksa olsun!” diyerek telefonumu çıkarıyorum cebimden. “Kan tükürmek...” Uzun bir liste belirliyor ekranda. Bir tanesine tıklıyorum. Kanlı balgam, geçmeyen öksürük, zayıflama... Akciğer kanserinin belirtileri bunlar. Dördüncü evre, son aşama, kurtuluş yok... İşiniz bitti demek. İşim bitti demek. Göz bebeklerim büyüyor, küçülüyor; kalbimin üzerine bıçak darbeleri inip kalkıyor. Aynı kelimeler dönüp duruyor zihnimde. Akciğer kanseri, kurtuluş yok, son evre. Öleceğim demek. Otuz sekiz yaşında. Öleceğim; belki bugün, belki yarın... Ama çok yakında. Öleceğim demek. Otuz sekiz yaşında.

Uzun, belki de kısa süren bekleyişimin ardından kapım çalınıyor, kendime geliyorum. Tık, tık, tık... “Orada mısın evladım? Çocuğum! Duymuyor musun beni?” Ev sahibimin sesi bu. Açıyorum kapıyı. “Merhaba çocuğum, kapıyı açmayınca evde değilsin sanmıştım.” Yüzüne bakıyorum tiksinierek. Yediği fin-
dığın parçaları hâlâ ağzının kenarında duruyor. Yağlı göbeği ti-

şörtlünün içinden dışarıya fırlamış ve ilginçtir ki bu hâliyle gülümseyerek tatlı görüldüğünü zannediyor. “Tanrım” diyorum, “Ne tür bir günah işledim ki böyle bir örümceğin ağına düşürdün beni?” İkinci Dünya Savaşı’na ben mi neden oldum? Yoksa dünyaya yayılan bulaşıcı bir hastalıktan mı sorumluyum? Her sabah bacağımdan, kolumdan, ellerimden bir parça koparıp giden bu örümcekten kurtulmak için ne yapmalıyım, söyle bana!

Elindeki faturayı uzatıyor bana örümcek. “Elektrik faturası geldi.” diyor, “Yetmiş beş lira, senin payına düşen ise elli lira.” Elektrik, su, ortak her şey. Evin bir odasını tutmuştum sadece. “Nasıl olur ki?” diyorum. “Çamaşır makinesini bile çalıştırmadım bu ay.” Umursamıyor örümcek, “Senin payına düşen elli lira.” diye tekrarlıyor. Yüzünün ortasına sağlam bir yumruk indirmemek için zor tutuyorum kendimi. “Tamam, bekle.” deyip cüzdanımı almak için odama dönüyorum. Fakat tam o esnada “Ne gerek var ki?” diye düşünüyorum; zaten öleceğim, belki yarın, belki de bir hafta sonra... Neden bu örümceğe teslim oluyorum ki? Korkacak neyim kaldı ki? Hapse girmekten mi, dayak yemekten mi, neden korkacakmışım ki? Acı bir kahkaha attıktan sonra ev sahibime diyorum ki “Tek kuruş vermeyeceğim sana. Şimdi o çirkin suratını dağıtmamı istemiyorsan defol git buradan!” Örümcek şaşkınlıkla yüzüme bakıyor. “Çocuğum, ne diyorsun sen, neden böyle konuşuyorsun benimle?” “Duydun işte.” diyorum. “Tek kuruş koklatmam sana, bugüne kadar çaldıklarına say. Şimdi kaybol, gözüm görmesin seni.” Örümcek irkilerek geri çekiliyor. “Ama, ama...” dediği sırada kapıyı çarpıyorum suratına. Sevinçten, üzüntüden, cesaretimden, korkaklığımdan ve enerji patlamasından dolayı gözlerimden yaşlar boşanıyor. Hiç olmadığım kadar çaresiz hissediyorum kendimi ve hiç olmadığım kadar mutlu. Satoriye ulaşmış bir zen ustası gibiyim o esnada. “Demek ki” diyorum, “Aradığımız huzur

çaresizlikle birlikte geliyor, tutunacak bir dalımız kalmadıysa geriye, işte gerçek mutluluk o zaman geliyor.”

Çıkıyorum evden. Salına salına geziniyorum sokaklarda, ağaçlarla konuşuyorum. Kedilere ve köpeklerle selam veriyorum. Bir ot parçasına, bir karıncaya basmamak için taklalar atıyorum. Cebimdeki bütün paraları dilencilere, tek başlarına dolaşan yaşlılara dağıtıyorum. Bir kaldırımın ortasına çöküp meditasyon yapıyorum. “Beklentisiz yaşıyanım ben.” diyorum. “Ben aydınlanmış bir zen ustasıyım. Hepinizi selamlıyorum!” Yanımdan geçip gidenlerin bana ürkek gözlerle bakarak “Zavallı, delirmiş galiba.” demelerini umursamıyorum. “Delirdim demek, bana delirdin diyenlere bakın!” diyorum beni dinlemeyen kalabalığa. Sorarım size, nereye yetişmeye çalışıyorsunuz? Peşinden koştuğunuz çocuklarınız, kadınlarınız, binmeye can attığınız otomobilleriniz, bulutları delip geçen gökdelenleriniz, hepsi birer görüntüden ibaretler. Gözünüzü kapattığınız anda yok olup giden bu şeyler için koşuşturmanız neden? Ha ha ha, sizi ahmaklar sizi! Evet, ben kısa zaman sonra öleceğim, peki siz sonsuza kadar yaşayacak mısınız? Ben farkında olanım, siz ise farkında olmayan...

Bir marketin, bir lokantanın, bir tiyatro salonunun önünden geçtikten sonra acıkıyorum. Sık sık acıkıyorum şu sıralar. “Belki de hastalığımdandır.” diye düşündükten sonra cebimde hiç metelik kalmadığını fark ediyorum. “Karnımı nasıl doyuracağım ki?” diye düşünürken parlak ve biraz da şeytanice bir fikir belirliyor kafamda. Koşar adımlarla ilerliyorum. Birkaç dakika sonra bir okulun önüne varıyorum. Şu özel olanlardan, zengin çocuklarının gittiği türden bir okul. Ve şansım var. Çünkü öğrenciler tam o sırada öğle paydosuna çıkmışlar. Avımı gözüme kestirmek için etrafa bakıyorum. Kendi aralarında heyecanla tartışan kızlar, bu kızlara kendilerini gösterebilmek içinı çırpı-

nan erkekler; ikili, üçlü gruplar hâlinde volta atanlar... Ve okul kapısının önündeki banklardan birine oturmuş, elindeki hamburgeri iştahla yiyen tombul bir oğlan. “İşte” diyorum, “Seni küçük burjuva! O elindekine ulaşabilmek için insanlar günde kaç saat çalışıyor haberin var mı? Hemen zekâtını vereceksin bana!” Çocuk korkuyla bakıyor yüzüme, “Anlamadım, bana mı dediniz?” “Evet, sana diyorum, burada başkası mı var? Sökül bakalım paraları!” “Ne parası? Param yok benim!” “Yalan söyleme bana!” “Yemin ederim yalan söylemiyorum. Tüm paramı bu hamburger verdim.” Terli ensesinden yakalıyorum. “Bak, senin nazını çekemem şimdi. Cebinde ne varsa çıkar, yoksa fena olur bak!” “Öğretmeniiiiim!” “Kes sesini!” Hemen ağzını kapatıyorum fakat keskin ve mayoneze bulanmış dişlerini elime geçirince bırakmak zorunda kalıyorum. “Öğretmenim! Yardım edin!” “Sus! Sus diyorum sana! Çıkar paraları, çabuk!” “Öğretmenim! Murat! Eren! Yardım edin!”

Okulun bahçesinde gezinen bir adam “Ne oluyor orada?” diye bağıyor, “Hey, sen! Bırak çocuğu!” Öğretmenlerden biri olmalı. Bağıyor ve yumruklarını sıkmış bir şekilde bana doğru koşuyor. Bir süre sonra iki iri kıyım öğrenci de katılıyor ona. Bunlar da Murat ve Eren olmalı. Şimdi üzerime doğru gelen bir eğitim ordusuyla karşı karşıyayım. Şansım kalmadı. Bir an önce topuklamalıyım ama tombul çocuğa olan nefretim geçmek bilmiyor. İş para kopartma meselesini aşıp ezen ve ezilen sınıfın mücadelesine dönüşüyor çünkü. Ve ben ezilenim, o ise ezen. O, tank gibi arabalarla gezip etrafa caka satan bir babanın oğlu, ben ise babasını bile görmemiş bir kaybeden. Onda her şeyden çokça varken, bende her şeyden biraz bile yok. Binlerce yıldır devam eden bir mücadeleydi aramızdaki. Fakat sonunda her ezilen gibi, ben de pes ederek kaçmakta karar kılıyorum. “Seninle tekrar görüşeceğiz.” diyerek boş bir tehdit savuruyorum ve elindeki ham-

burgeri bir tekmeyle yere düşürdükten sonra hızla uzaklaşıyorum oradan. Tadımlık bir zafer benimkisi.

Okuldan iyice uzaklaştıktan sonra küçük bir bakkal dükkânına giriyorum. Dükkânın sahibi diğer müşterilerle ilgilenirken ben kekleri birer birer cebime dolduruyorum. Bakkaldan çıkıyorum. Çaldığım keklerin birkaç tanesini yedikten sonra kalanlarını evsiz insanlara veriyorum. Ardından bu sefer de bir kasaba giriyorum. Kasap diğer müşterilerle ilgilenirken ben sucukları kucağıma dolduruyorum. Çıkarken koca bir bıçağı aşırmayı da ihmal etmiyorum. Sucukların birazını çiğ çiğ mideme indiriyorum. Kalan sucukları da sokak hayvanlarına veriyorum. Tüm günahları üzerime alıyorum, tüm sevapları muhtaçlara dağıtıyorum. Sonra bir markete giriyorum; kasaptan aşırduğım koca bıçağı çıkararak “Kasadaki bütün parayı dökül bakalım.” diyorum market çalışanına. Titreyerek uzatıyor parayla dolu poşetleri. Paraları alıp bir hastaneye gidiyorum. Usulca sokuluyorum hastaların yanına. Yüzer liralık kâğıtları çaktırmadan koyuyorum ceplerine. Ellerini ceplerine atınca yüz lirayı bulacaklar. Belki karınlarını doyuracaklar, belki çocuklarına verecekler. Şeytan ve iyilik meleğim ben. İkisinden de biraz. Başka bir hastayı kestiriyorum gözüme. Tam onun yanına da sokulacağım sırada Halil’i görüyorum. Halil, mahalleden arkadaşım. Yıllar önce ayrılmıştı yollarımız. Şimdi buluştuk. Havadan sudan konuşuyoruz Halil’le. Bu hastanede doktorluk yaptığını söylüyor bana. Bir eşi ve bir çocuğu olduğunu söylüyor. Çocuk erkek. Oyuncak dinozorları çok seviyor. Hiç uyumak istemiyor, uyumayı sevmiyor Halil’in çocuğu. Anlatıyor da anlatıyor işte. O konuşurken ne önemi var ki diyorum, tüm bunlar görüntüden ibaret. Fakat Halil devam ediyor, “İşte böyle eski dostum... Ama bak, lütfen görüşelim, bana telefon numaranı ver.” Buna gerek olmadığını, çünkü fazla bir zamanımın kalmadığını söylüyorum. Nedenleri-

ni de anlatıyorum ona. Halil kaşlarını çatıyor ve fırçalıyor beni. “İnternette hastalık teşhisi konulmaz.” Ertesi gün için hastaneye çağırıyor beni. “Parayı filan düşünme.” diye de ekliyor.

Ertesi gün istemeyerek gidiyorum hastaneye. Neden gidiyorum ki? Belki de Halil’i kırmak istemediğim için. Hem şeytan hem de iyilik meleğim ben... Kanımı alıyorlar, ciğerimden söküp aldıkları et parçalarının üzerinde testler yapıyorlar ama bunların hiçbirine gerek yok diye düşünüyorum ben; her şey belli, nasıl öleceğim belli... Neyse, en azından ne zaman öleceğimi öğrenirim. Doktor Halil gelecek, “Bir aylık ya da üç aylık ömrün kaldı eski dostum.” diyecek ve o mutlu yuvasına, ben ise sokaklara geri döneceğim.

Doktor Halil geliyor, yüzünde tebessüm var. “Endişen boşunaymış, kanser değilsin. Boğazın birazcık tahriş olmuş o kadar.” diyor ve ardından ekliyor: “Tuğla işinde çalışıyorum demiştin değil mi?” “Evet” diyorum. “Sanırım tuğla tozundan oldu, kullanman gereken ilaçları yazacağım, birkaç güne hiçbir şeyin kalmaz, geçmiş olsun.” Aptallık tanrısıyım ben. Hastaneden çıkıyorum. Bilinçsizce yürüyorum. Ziyaret ettiğim okulun önünden geçtiğimi lüks bir araçtan inen tombul çocuğu görünce fark ediyorum. Çocuk beni görür görmez “İşte!” diye ciyaklıyor. “Bana saldıran adam! İşte bakın, orada!” Takım elbiseli adamlar, tıpkı avını parçalamak isteyen bir kurt sürüsü gibi atılıyor üzerime. Tekmeler, yumruklar iniyor bedenime. Dayağı hak edenim ben. Ağzımdan fişkıran kanlar bir sanat eseri meydana getiriyor asfaltın üzerinde. İşlerini bitiren adamlar, beni yolun ortasında yaralı bir şekilde bırakarak çekip gidiyorlar. “Evet” diyorum yolu kıızıla boyayan kanıma bakarak, “Hiç şüphe yok, ne şeytanım ne de iyilik meleği. Aptallık tanrısının ta kendisiyim ben.”

PROBLEMLİ OLAN

Faruk Özgökçe

Büyükçe bir yatılı okul, en üstte müdüriyet, sonrasında farklı farklı öbeklerle organlar oluşturarak bir araya gelmiş bölümler... Her bölümün geniş bir avlusu, iç içe geçmiş sınıfları, iç içe geçmiş sınıflarını birbirine bağlayan iç içe geçmiş koridorları... Bölümlerin kendi içinde yatakhaneler... Onlarca bölüm, yüzlerce sınıf... Her sınıfın görevi ayrı, ödevi ayrı, dersi ayrı. Her birinin yaptıkları birbirine bağlı. Her sınıfla ilgilenen öğretmenler, her bölüm yatakhanesinden sorumlu belletmenler, hepsinin de üstünde, en tepede okul müdürü. Kısa boylu, toparlak vücutlu, büküm büküm elleri, üst üste binmiş kıvrımlarıyla yüzü, kıvrımların arasına gizlemiş gözleri, kıvrımlarla benzer bir şekil almış ağzı... Bütün her yeri yöneten okul müdürü ve milyonlarca öğrenci... Büyüklü küçüklü, renk renk, çeşit çeşit... Bu kadar öğrencinin içinde en zayıfı, en farklısı ben...

Farklı olduğumu arkadaşlarımdan tavırlarımdan öğrenmiştim. Farklı olmak ürküttü beni önce. Diğerlerinin tutumları, farklılığı ayırıcı olarak görmeleri zamanla ayırtırmaya doğru gitti. Yalnızlığa doğru. Kimse konuşmadı, kimse ilgilenmedi. Öğretmenler yok saydı. Belletmenler görmezden geldi. Müdürün haberi bile olmadı. Kıvrımlı yüz hatları arasında sıkışan göz bebeklerinde hiç belirmedim. Ben milyonlarca göz içinde bir çift göz, bir hücre... Farklı bir hücre... Var olduğundan çok, olmadığı düşünülen, varlığı yok, yokluğu hiç fark edilmeyen ben. Yalnızlığın karanlık kuyusunda buldum kendimi. Sesim çıkmıyordu, kalbim atmıyordu. Ben de yok olduğumu düşündüm zaman zaman. Böyle başladı buhranlarım. Masum, sessiz buhranlarım.

Zamanla daha da kötüleşti hayat. Gelen yemekleri yiyemiyordum. Sağlıksızdı bu yiyecekler, bayattı, kötü kokuyorlardı. Dokunuyordu bana. Hasta ediyordu. Hastalıklar güçten düşürdü beni zamanla. Kimseye anlatamıyordum derdimi. Derslerimi yapamıyor, görevlerimi aksatıyordum. Kıyafetler büyük geliyordu ve üşüyordum. Okul genelinde çalan müzikler boğuyordu beni. Rahatsız ediyordu, sabretemiyordum. Derdimi anlatmak, sesimi duyurmak istiyordum ama fark edilmiyordum. “Fark edilmek” ne zor iki kelime. Sanki ben yoktum, bir boşluk vardı yerimde. Boşluktan farkım yoktu; öğretmenler, belletmenler ve müdürün gözünde. Buhranlarım depresyona, depresyonlarım asileğe döndü. Asileştikçe fark edildiğimi anladım. Fark edildikçe asileştim. Hoşuma gitti dikkatlerini çekmek. Sesimin duyulması, benim de konuşma hakkımın olması. Konuşmaktan çok bağırmaktı yaptığım. Yemekleri geri döküyor, kıyafetlerimi keşip biçiyor, sınıfta müzik sesinin geldiği hoparlörü bozuyordum. Dikkat çektikçe arkadaşlarım da varlığını fark etti. “Problemli çocuk” diyorlardı ama yanıma gelenler de oldu; ortak acılarımızın, ortak problemlerimizin olduğu arkadaşlar. Artık bir topluluk olmaya başlamıştık. Diğerlerinin demesiyle çete. Ve çete lideri olan ben. Lider olmak daha çok hoşuma gitti. Sayımız arttıkça sınıfta ders işlenemez oldu. İşlettirmedik. Görevler yapılamaz oldu. Yaptırmadık. Okuldaki her sınıfın görevi birbiriyle bağlantılıydı ve bağlantıyı kopartan biz olmuştuk.

Öğretmenler benden ve çetemden bahsediyordu okulda. Beni fark etmeyen öğretmenlere de tanıttım kendimi tek tek. Belletmenlere bellettim. Okul beni tanıır olmuştu zamanla. Asi, güçlü, varlığı bilinen, diğer hepsinden daha çok bilinen. Meşhur ve farklı... Farklı olmak ürkütmedi beni bu sefer. Haz aldım. Gururlandım. Okuldaki en meşhur göz, en çok konuşulan hücre bendim. Bütün gözler benim üzerimdeydi artık, benim ve çete-

min. Okulda hangi koridora girsek, hangi bölümün avlusunda nefes alsak fark ediliyorduk. “Fark edilmek” ne yüce duygu...

Çetemle beraber eylemler yapmaya başladık. Bağırma eylemleri. Sesi çıkmayanların bağıışıydık. Bağırдық, başka kimse konuşamayacak kadar. Konuşanlar birbirini duyamayacak kadar... Sonsuz bir bağırmaydı bu. Baş ağrıtan, kulak çınlatan... En büyük zararımız buydu. Bağırma eylemlerimiz karşılığını buldu, müdür de bizi tanıdı artık. Haberimizi aldı. Bizi muhatap aldı. Beni muhatap aldı. Okulun müdürü, karşısında ben. Karşılığı sert oldu müdürün. Yüzündeki buruşukluklar kabardı, sesi yükseldi. Bizi zapt etmeye çalıştı. İlaçlar içirdi. Yine sesimizin kısılmasını istedi. Kısıldı da. Sesimiz çıkmayınca yine huzura erdiğini düşündü okul. Ama bu ilaçlar geçiciydi. Kısa süreli ağrı kesiciler ile baş ağrıları dindi. Kulak çınlamaları geçti ama benim için geçmedi. İçimdeki asilik daha da büyüdü. Artık nefrete döndü. Bastırmak hiçbir şeyin çaresi değildi. Tam tersi bastırılan duyguyu daha da arttırması için zamanı olurdu bastırılanın. Benim de zamanım oldu. Çetemin de zamanı oldu. Zaman güçlendirdi bizi. İlaçların etkisi geçince çevreye zarar veren eylemler yapmaya başladık. Bunun adı isyandı.

Düşünmüştüm hepsini. Yanımda emrimi bekleyen küçük ordum, çetem. Önce gelen yemekleri geri boşalttık. Çevreye o iğrenç müzik sesini yayan hoparlörleri kırdık. Kıyafetlerimizi yırttık, yaktık. Sınıfta olaylar çıkarttık. Öğretmenleri hedef aldık. Artık şiddetliydi eylemlerimiz. Şiddetli sancılar yaşattık. Tekrar müdür ile karşı karşıya geldik. Artık muhatap olmamız yeterli değildi. Beni dinlemeliydi. İsteklerimiz çok zor değildi ve herkesin iyiliği içindi. Çünkü artık herkes tehlikedeydi. Yine olmadı. Bu sefer müdür daha da sertti. Buruşuklukları kanla kabarmıştı sanki. Bağırışı kulakları sağır edecek cinstendi. Hapsetti bizi. Okulun bir hapishanesi olduğunu o zaman öğrendim.

İşkence etti, bizi yıldırmaq istedi ama sorunun ne olduğunu anlayamıyordu. Dinlemiyordu bir türlü bizi. Sanki hâlâ yoktuk gözünde. Evet hâlâ yoktuk. Bir hücre olarak yoktuk. Sadece zararlı bir etken olarak vardık artık. Biz zararlı çeteydik. Muhataplığı zorunlu, konuşması yalandı. Biz müdürün gözünde hâlâ yoktuk. Bu sefer daha uzundu. Daha çok zaman bekledik ama yılmanın ne olduğunu bilmiyorduk. Tanımadığımız bir kelimeydi vazgeçmek. Tanınmaya çalışırken “zararlı” olarak ilan edilmek daha da kışkırttı beni, bizi, çetemi. Çete de perişan bir hâldeydi şimdi. Birçoğu da yoktu artık. Yok olmuşlardı. Yok edememişlerdi beni. Belki de istedikleri buydu. Bu düşünce yedi kemirdi beni. Onlar beni yok etmeden önce ben onları yok etmeliydim. Değişmiştim artık. Fark edilmek için asilik yapan genç artık bir ölüm kalım savaşındaydı. Benim için okul değildi burası, artık bir mezaristandı. Bir mezarlığa dönüşecekti. Topladım çeteyi. Daha da güçlü, daha da büyük. Artık gerçek bir ordu gibiydik. Yoğun talimler yaptık. Sayımız arttıkça şiddetimiz de arttı. Sınıf bizim karargâhımızdı artık, ordu karargâhı. Kalemiz... İlk kalemiz, şimdilik tek kalemiz... Stratejileri geliştirdim, savaş taktiklerini belirledim. İç savaş başlayacaktı artık.

Hazırlıksız yakaladık okulu. Kimse bir iç savaş beklemiyordu. Önce kendi bölümümüzü esir aldık. Avlusu bizim sığınağımız oldu. Sonra teker teker diğer organlara saldırdık. Yaktık, yıktık. Beni görünce gözlerini bana çevirenler artık beni görünce çılgınlıkla kaçışmaya başladı. Karşımızdaki küçük dirençleri eriterek gidiyorduk. Yıkıcıydı ilerleyişimiz. Ardımızda sağlıklı bir ortam bırakmadık ve müdürü köşeye sıkıştırdık. Bu savaş çok kısa sürmüştü. Artık karşımızdaki sert mizaçlı müdür değildi. Ağlıyor, yalvarıyordu, nihayet teslim aldım müdüriyeti. Hâkimiyet benimdi artık. Bu çeşitli organlara bölünmüş, her organında çeşitli bölümler olan, iç içe avluları, avluları bağlayan

iç içe koridorları olan okul benimdi artık. Bu bir zaferdi. Bu, sesi duyulmayanların hükmetmesiydi.

Çok sürmedi bu hâl. Dışarıdan bir kuvvet gelmişti. Bunlar okulun sıradan güvenlik görevlileri değildi. Profesyonel askerlerden oluşmuş bir orduydı. Ve başladı çatışma. Büyük çatışma... Gerçek savaş... Gerçek askerler ve çetem... Dayanamadı çetem. Tek tek düştü sınıflar. Sonra bölümler, organlar... Müdüriyete doğru geliyordu yavaş yavaş ordu. Asıl karargâhıma döndüm. Asıl bölümüme. Asıl sınıfıma. Burada daha güçlüydüm. Burası benim kalemdi. Ordumun en güçlü olduğu yer. En gizli sığınağım. Ama karşıdaki ordu çok kuvvetliydi. Çok büyük çatışmalar oldu. Çok büyük kıyımlar. Benim çetemin yapmadığı yıkımı karşı ordu yapıyordu. Sınıflar, bölümler, koridorlar, müdüriyet... Hepsi bir harabeydi artık. Tek benim kalem kalmıştı. En büyük çatışma da burada oldu. En büyük kıyımlar burada. Kaçınılmaz son gelmişti. Artık onların elindeydim. Çetem tamamen dağılmıştı. Ben ise esir. Bir süre sonra muhakeme edildim. Hiç beklemediğim bir muhakeme...

Burada anlatabildim içimdekileri. İçimdekileri boşalttım. Karşımda beni dinleyen bir hâkim... Sonuna kadar anlattım. Derdimi, üzüntümü, zayıflığımı, sessizliğimi, sesimin dinlenmemesini, hor görülmemi, yok kabul edilmemi, yiyemediğim yemekleri, giyemediğim kıyafetleri, hastalıklarımı, buhranlarımı, asiliğimi, isyanlarımı... Hayata tutunma çabamı... Keşke dedim... Keşke ilk başta anlaşılırsaydı problemlerim. Erken teşhis yapılabilseydi.

Bambaşka bir son beklerken bambaşka bir yerdeydim şimdi. Terapilerde. İyileştirme sürecinde. Haftalık terapiler alıyordum. Her terapi bir muhasebe. Arkadaşlarımla, öğretmenlerimle, belletmenlerimle, müdürümle muhasebe. Ve her muhasebe bir yüzleşme... Her yüzleşme bir çözüm... Çözüme giderken ortaya

çıkan hüznün. Hüznün verdiği yıkım. Savaş yıkımı değil, terapi yıkımı. Psikolojik yıkım... Dün ne kadar asiysen, bugün o kadar sakinim. Dün ne kadar yıkıcıysan, bugün o kadar düzelticiydim. Kendimi düzeltici. Artık “problemlı” olmaktan kurtulmak istiyordum. Kendi hatalarımı göstermişti terapiler. Anlıyordum hatalarımı. Eksikliklerimi. Kişi kendi isteyince çözebiliyormuş problemlerini. Kendi isteyince inebiliyormuş dehlizlerine, ben de inebiliyordum dehlizlerime. Eksikliklerime... Sözümlü duymazlıktan gelmemişler aslında, ben doğru cümleler kurmamışım. Doğru söz olamamışım içimden geçenlere. Başlangıç yanlış olunca yanlışlıklarla devam etmiş savaşım. Hâlbuki ben hiç farkında değildim hatalarımın. “Farkında olmak” ne yıkıcı bir sonuç.

Terapilerde gördüm, benim gibi birçok “problemlı çocuk” vardı. Kimisinde müdür daha erken konuyu anlamış, erken başlatmıştı terapileri. Terapi ile çözüleceğinin farkında olması bile büyük bir olaydı. Kimi de benim gibi yıkımlar yapmış, sonrasında sakinleştirilmişti. Kimi de vardı ki çok büyük yıkımlar yapmış, çok büyük zararlar vermiş ve hâlâ daha normalleşme sürecine girememişti. Ne terapiler etki ediyordu ne de terapilerdeki yüzleşmeler olumlu sonuçlar çıkartıyordu. Okulları da artık toparlanacak gibi değildi. Kaçınılmaz son onlar için en acı şekilde geliyordu. Terapiler devam ettikçe tek tek açıldı içimdekiler. Nihayete ermişti isyanlar, buhranlar... Buhranlardan temizlendikçe öze dönüş... Öze döndükçe normalleşme...

Ben de artık normalleşmeye başlamıştım. Ben normalleşirken okul da yenileniyordu. Yıkımlar temizleniyor, eksilenler tamamlanıyor, dağılanlar toparlanıyordu. Terapiler bitmiş, mevsimler geçmişti üstünden. İkinci kar yağışı geçerken ben artık kendimi daha iyi ifade edebiliyordum. Öğretmenlerime doğru söz olmuş, doğru cevaplar almıştım. Yeni sınıfımda arkadaşlarımla doğru

anlaşmayı öğrenmiştim. Müdürümün kırık yüz hatlarından tebessüm görebiliyordum artık. Başarmıştım. Asıl hayata bağlanmanın yolunu bulmuştım. Geçmişime bakınca hayretler içinde kalıyordum. Acı anılardı benim için. Silmek istediğim anılardı. Ama geçmişte kalmıştı. Artık “problemlı çocuk” değildim. Çok sonradan öğrendim bana “kanser” dendiğini. İlk duyduğumda nüks etmedim değil. Ama empati yapmayı öğrenmiştim artık. Zararlı olmak istemiyordum. Ben sadece bir kan hücresiydim.

BİR AVUÇ ÖMÜR

Fatma Bülbül

Yıl 1969... Günlerden Mutluluk...

Akseki'nin kuş uçmaz kervan geçmez dağ köyünde bir bebek dünyaya geldi. Adı Ayşe idi. Hava soğuktu, buz gibiydi ama Ayşe sıcacıktı. Gelişyle öyle mutlu etti ki ailesini... İyi ki doğmuştu. Bu evin ilk bebeğiydi. Ailenin ilk göz ağrısı, kıymetlisi, göz bebeğiydi. İmkânlar ve şartlar bugünkü gibi değildi elbet. Yokluk ve zorluk içinde büyüyordu Ayşe. Ama nasıl büyüyordu! Büyüdükçe güzelleşiyor, zekâsı ve yaşından büyük tavırlarıyla hemen dikkat çekiyordu. Memleketten bir büyük, Ayşe'yi görünce "Bu aklıyla bu çocuk çok yaşamaz." demişti. Yutkundu annesi, çok kırıldı. Niye yaşamasındı ki? Gözünden sakındığı evladına neden ölümü reva görmüştü? Anlam veremedi. Büyüğüydü karşısındaki sonuçta. Hiçbir şey söylemedi ama kızını sevdiğinden bir kat daha fazla sevmeye başladı. Dört yıl olmuştu henüz evladına kavuşalı. Nasıl doyabilirdi ki bu kadar kısa sürede. Hoş, evlada hiçbir zaman doyulmazdı ya...

Upuzun kirpikleri, iri siyah gözleri vardı Ayşe'nin. Bembeyaz pamuk gibi yüzü, kiraz gibi dudakları... Etine dolgun, hareketli, neşeli bir çocuktu Ayşe. Fakat son günlerde yolunda gitmeyen bir şeyler olmalıydı. Yoksa Ayşe diğer çocukların arasına karışıp doya doya oynamaz mıydı hiç? Sessiz sessiz oturur muydu kenarda? Neydi bu durgunluğun, suskunluğun sebebi yoksa Ayşe hasta mıydı? Dermansız bir derde mi tutulmuştu?

Yıl 1973... Günlerden Hüzün...

Hastalık ilerlemişti. Ayşe'nin ne yürüyecek dermanı ne konuşacak, gülecek neşesi vardı. O yıllar günümüzdeki gibi her

aradığın yerde hastane bulunmuyordu tabii. Şehre gitmek, muayene olabilmek büyük lükstü. Çoğu hastalar hastalığının ne olduğunu bile bilmeden yıllarca evde ağrı ve acı içinde kıvranıyor, bir daha da iyileşmek nasip olmuyordu. “Ölüm sebebi buymuş.” deyip geçiyordu insanlar. Fakat Ayşe öyle olmadı, kıyamadı ailesi. Biricik evlatlarının gözlerinin önünde tükenmesine dayanamadılar. Derdi neydi, şifası neydi öğrenmelilerdi. Annesi yine de sevinmişti. Evet, evladı hastaydı ve ne olduğunu bile bilmiyordu ama olsun, hastaneye gideceklerdi ya... İşte asıl mesele buydu. İyileşir, gelirdi kızı. Eski günlerdeki gibi güler oynardı. “Yarın gideriz inşallah.” dedi Ayşe’nin babası. O gece uzun zamandır Ayşe’nin istediği kumaştan çantayı dikti annesi. İçine çok sevdiği leblebiyle üzümünü de koydu. Kızını öpüp kokladı. Ayrılmanın acısıyla hastalıktan kurtulma umudunun mutluluğu içinde uyuşmaları karmakarışıktı.

Hastane Günleri...

Ayşe, babasıyla koskoca bir binadan içeri girdi. Ne değişik yerdı burası böyle. Kaldıkları eve, yaşadıkları köye hiç benzermiyordu. Ne çok kalabalık vardı! Zaten başı sesleri götürmüyordu. Hemen işleri bitse de gitseler çok sevinecekti. Muayene oldu, tahlillerini verdi, bir müddet de bekledi. Eee, neden gitmiyorlardı hâlâ? Neredeyse akşam oluyordu. Artık gitselerdi ya! Bir hemşire tuttu Ayşe’nin elinden. “Gel benimle.” dedi. “Sana odanı göstereceğim.” Nasıl yani, burada, hastanede mi kalacaktı? Peki ya babası? Az önce buradaydı. O nereye gitmişti ki? Hiçbir şey de söylememişti. Başından aşağı kaynar sular döküldü Ayşe’nin. Bir anda yapayalnız kaldı. “Ben tek başıma korkarım ama...” diyebildi sadece. Hemşire “Korkma, yalnız olmaya caksın. Odada senin gibi başka arkadaşlar da var.” dedi. Kimdi ki onlar? Bir an üzüntüsü meraka dönüştü Ayşe’nin. Onlar da mı hastaydı acaba? Uzun hastane koridorları bu düşüncelerle bi-

tiverdi. Odaya geldiler. Hemşire “Bu yatak senin, haydi Allah rahatlık versin. Sakın odadan çıkma tamam mı?” dedi. “Tamam” diye karşılık verdi Ayşe.

Karanlık çöktü, gece oldu. Annesiz uyumak ne zordu. Şimdiye kadar hiç ayrı kalmamıştı annesinden. Bir de koluna serum taktılar, yerinden kalkamıyordu. Diğer yataklarda da arkadaşlar vardı. Onlar Ayşe gibi üzülüyordu, alışmışlardı galiba. Ama onların arada bir annesi gelip üstünü başını kontrol ediyor, çocuklarının isteği olup olmadığını soruyorlardı. Her kapı açıldığında Ayşe de bakıyordu. Ama onun annesi hiç gelmiyordu. Aslında babası eve çoktan dönmüştü. Annesi Ayşe’yi göremeyince çok üzülüyordu ama kızının iyileşebileceğini duymak yüreğine su serpti. “Olsun” dedi. “İyileşsin de ben beklerim.” “Neyi varmış kızımın?” “Lösemi dedi doktor. Evde tedavi edilemezmiş, hastanede kalacakmış. Yanına da kimseyi almıyorlar. Geldim ben de. İki hafta sonra gidip alacağım.” İki hafta! Koskoca iki hafta Ayşe bir başına...

Vuslat Zamanı...

Aradan günler geçmiş, Ayşe artık kapıya bakmayı bırakmıştı. Zaten kimse gelmiyordu. Bir an babasının sesini duydu. “Haydi Ayşe, eve gidiyoruz.” diye seslendi. Küçük kız başını kaldırdı, gözlerine inanamadı. Gerçekten babası gelmişti, oradaydı, yanı başındaydı. O kadar güçsüzdü ki sevinecek takat bulamadı kendisinde. Mutluluktan gözlerinin içi güldü. Annesi evde sabırsızlıkla bekliyordu. Kızı iyileşecekti, eve dönecekti. Her şey eskisinden daha güzel olacaktı. Kapı çaldı. Ve... Eşinin kucağındaki bu çocuk da kimdi? Ayşe miydi yoksa? Bu kadar kısa zamanda öyle zayıflamıştı ki çöpe dönmüştü, âdeta küçülmüştü. Babasının omzuna yaslanan başını çevirdi annesine. “Anne ben seni hastanede çok bekledim. Neden gelmedin?” Bağına bir hançer saplandı annesinin. Ne deseydi, ne demeliydi bilemedi. Ayşe’nin

yüzüne bakıp bakıp ağladı. Gözlerinin altı morarmış, yanakları çökmüştü zavallı yavrucağın. Annesi birden eşine döndü. “Bu çocuk iyileşmemiş. Üstüne iyice hasta olmuş. Neden tedavi etmediler? Neden iyileşmeden gönderdiler?” dedi. “Artık evde bakacağız.” dedi eşi. Gözlerini kaçırdı. Bir şeyler saklıyordu sanki. O gece Ayşe annesine sarılıp uyudu. Doya doya hasret giderdiler. Ertesi gün komşular hasta ziyaretine geldiler. Komşunun biri, “Cenazeyi memlekete mi götüreceksiniz?” diye bir soru yöneltti beklenmedik bir şekilde. Ne biçim bir soruydu bu? Ne cenazesi dedi içinden. Komşu durumu fark etti. Yaptığı saflığı toparlayarak “Hani yanlış anlama, Allah gecinden versin. Bir durum olursa buraya defnetmezsiniz herhâlde demek istedim.” dedi. “Ben kızımı bir yerlerde bırakmam.” dedi annesi hışımla, çok kızmıştı bu lafa. Bu ne densizlikli!

Aslında işin gerçeğini sadece babası biliyordu ama o da ne kendini inandırabilirdi ne eşine anlatabildi. Doktor açık açık söylemişti. Önce iki haftalık sürece bir bakılacaktı. Eğer cevap vermezse Ayşe için yapılacak bir şey yoktu. Adım adım ölüme gidişini izlemek zorundaydı ailesi. Nasıl anlatabilirdi ki bir baba bu durumu? Sorumluluğunun altında eziliyor, çaresizlikten kıvranıyordu. Birden memleketi geldi aklına. Oraya gitmeliydi. Evet evet, bir an önce gitmeliydi. Eş dost, anne, baba yardımcı olurlardı elbet.

Karlı Yolculuk...

Yola çıkmak için hazırlık başladı. Önce Ayşe’ye banyo yaptırdı annesi, tertemiz giydirdi. Ama eşi öyle acele ediyordu ki iki ayağı bir pabuca girmişti. Ne yapacağını, yanına ne alacağını bilemedi. Ana yol köyden bir buçuk saat uzaklıktaydı. Arabalar köye kadar zaten çıkamıyordu. Aradaki mesafe mecburen yürüyerek kat edilecekti. Kış aylarıydı, bir metre kar vardı. Tipi göz açtırmıyordu. Ayşe’yi sıkı sıkı giydirip sırtına sarındı anne-

si. Çantaları eşine verdi. Haydi, bismillah dediler, yola düştüler. Ama Ayşe hiç olmadığı kadar bitkindi o gün. Annesi iki adım atıyor, durup kızının nefesini dinliyordu. Duyduka ii rahatlıyor, ardından yola devam ediyordu. Uzunca bir süre yürüdü, dinledi. Yürüdü, dinledi... Duyamadı. Yine kulak verdi, hayır! Ayşe nefes almıyordu. Durdu. Yürüyemedi. Konuşamadı. Ağlamadı. Eşi elli metre ilerideydi. Arkasını döndü. Donakalmış eşini gördü. “Yürüsene, neden bekliyorsun?” diye sordu. Cevap gelmedi. “Niye konuşmuyorsun, bir şey mi oldu?” Gene ses gelmedi. “Hadi, bak arabayı kaçıracağız.” diye ekledi tekrar. Eşi sadece duruyor ve karşıya bakıyordu. Geri dönüp yanına geldi. Annesinin sırtındaki Ayşe’nin cansız bedenini gördü.

Allah’ım ne zordu! Karda kışta dağ başında sırtında evladının naaşını taşımak nasıl zor bir imtihandı! Beyni uyuştu. Kulakları uğuldadı. “Bak...” dedi karısına. “Veren de Allah, alan da... Elimizden ne gelir? Takdir-i İlahi...” Fakat anne şoktaydı. Bir ağlayabilse, bir akıtsa zehrini, açılmaya başlayacaktı belki ama hiçbir şey yapamıyordu. Dakikalarca karların içindeki ayaklarına söz geçirmeye çalıştı. Yürümeyince yürümüyordu ayaklar. Neden sonra güç bela bir adım atabildi. Yavaş yavaş da olsa gerisi geldi ve nihayet arabaya ulaştılar. Annesinin gözünden bir damla yaş geldi. Bu bir damla yaş yıllarca sürecekle ağlamaların ilk gözyaşıydı. Araba gitti, yollar bitti. Gözyaşları bitmedi.

Sonsuzluğa Yolculuk...

Ayşe, Konya’nın Hüyük ilçesine bağlı Göçeri köyünde, kendi memleketine defnedildi. Cenazesini köyün hocası olan Ahmet dedesi bizzat yıkayıp kefenledi. Son gecesini sabaha kadar Kur’an okuyarak başında geçirdi. Taziyeler alındı. İyi dilekler sunuldu. Eve dönüş vakti geldi. Üç kişi çıktıkları yolculuğu iki kişi olarak bitiriyorlardı. Yolların kötü anısı hafızalardan hiç ıkamayacaktı. Ve yıllar sonra annesi şu cümleyi kuracaktı: “Eve

döndüğümde Ayşe evin her yerindeydi. Kıyafetleri, çantası, hastayken yattığı yatağı... O gün Ayşe bir daha öldü bizim evde.” Evlat acısı kolay değildi elbet. Sadece hastalığı yaşayan mıydı acı çeken? Evladı gözünün önünde eriyen annenin, evladının ölümüne şahit olan babanın hayata tutunması çok mu kolaydı? Ayşe ebedî huzura erdi. Peki ya geride kalanlar? Annesi günlerce, aylarca, yıllarca ağladı.

Teselli Rüyası...

Bir gece Ayşe annesinin rüyasına geldi, hem de annesinin diktiği kumaş çantayla. Mezarlıkta oynayan çocuklar vardı. Ayşe onları izliyordu. “Sen de oynasana.” dedi annesi. “Ben yorgunum, oynayasım yok. Ama sen ağlama anne, ben burada çok iyiyim. Ağlama tamam mı?” Ve gitti Ayşe. Yıllar önce başlayan gözyaşı o gün son buldu.

Yıl 2019... Günlerden Umut... Kanserle Savaşan Yüreğlerin Yaşam Umudu...

Ayşe yaşasaydı bugün elli yaşında olacaktı. Annesi sadece dört yılını kızıyla geçirebilmişti belki ama elli yıla yetecek özlem ve hiçbir zaman dinmeyecek sevgisi vardı içinde. Yıllar geçti, lösemi ile ilgili tedavi yöntemleri, ilik nakilleri gelişti ama giden Ayşe geri gelmedi. Annesi yine de şükretti, keşke demedi. Ayşe için o günün şartlarında yapabileceği ancak o kadardı. Sevgi, o anda elinde olan imkânlar ne ise yaşatmak adına hepsini seferber edebilmektir. Hatıralarımızın üzerinde tepinen “keşkeler” yerine derin bir huzur içinde “iyi kiler” olsun kalbimizde. Hayata her daim birlikte tutunmak ve hep galip gelmek ümidiyle...

ATLIKARINCARLARDA BULUŞALIM

Gizem Yılmaz

Kızılırmak'ın geçtiği topraklarda büyümüştü İnci. Ankara'nın Bala ilçesinin Kesikköprü kasabasında gözlerini açmıştı dünyaya. Kapkara, ıslıl ıslıl gözleriyle yıllarca beklenen kız çocuğuydu, uğruna adaklar adanan, yetimler sevindirilen... Aysel ile Onur'un biricik kızıydı. Evlerine neşe getiren, sofralarına bereketiyle gelen İnci... Babası çiftçiydi, bozkır ikliminde kurak topraklara buğday tanelerini bir eliyle saçan, baharda yağmur duaları ile topraklarına bereketi dileyen, aşını, emeğini, geleneğini toprağa bağlayan bir çiftçi... Annesi, kızı ve eşinin küçücük dünyalarını renklere boyayan, bir olanı bin edip dışından tırnağından arttıran İç Anadolu'nun en güzel kadınlarından. Gönlüne umutsuzluğu hiç sığdırmamış, her daim güzel günlere inanan bir kadındı.

Haziran ayı biçerdöverlerin tarlalara girip buğdayı biçtiği dönemlerdi. Her yıl haziran ayı kasaba yeri, kocaman biçer makinalarının geçtiği, elde edilen hasatla ödenecek borçların, alınacak ihtiyaçların, yapılacak düğünlerin belirlendiği bir hesap kitap gününe dönüşürdü. Bu hasatta babası İnci'yi Ankara'ya götürecek, Gençlik Parkı'nda atlıkarıncalara bindirecekti, Söleşmişlerdi kış vakti. İnci heyecanla bekliyordu biçer zamanının geçmesini. Biçerin son günü tarladan bir çocuk koşarak geldi annesinin yanına. İnci elinde oyuncak atlıkarıncasıyla Ankara'ya gidecekleri günün hayalini kuruyordu. Annesi ağlamaya başlayınca anlamadı ne olduğunu. Akşam yemeğe babası gelmediğinde, tüm kasabanın evlerine toplanıp da ağıtlar yaktığını görünce anladı olup biteni. Babası biçer makinasının altında

kalıp ölmüştü, ayrıntıları sormadı, öğrenmedi, bilmek istemedi. Ağlamadı, hem de hiç ağlamadı. Bir arkadaşı ölümlere ağlanırsa bir daha onları asla göremeyeceklerini anlatmıştı ona. Atıklarınca bineceklerdi birlikte, ağlarsa gidemezlerdi, babası da gelemezdi.

Bir ay geçti, hasat toplanmıştı, alacak verecek hesaplanmış, kış hazırlıkları başlamıştı. Annesi eskisi gibi gülmüyordu, sof-raları artık üç kişilik değil iki kişilikti. İnci elinden oyuncağını düşürmüyor, her gün Gençlik Parkı'na ne zaman gideceklerini soruyordu. Bir gece çok ateşlendi İnci, annesi düşüremiyordu ateşini, mahalleden birilerinden yardım isteyip araba ayarlayıp ilçenin hastanesine gittiler. Kan testleri yapıldı ve şehir hastane-sine yönlendirildiler. İnci ateşler içinde Ankara'ya gideceklerini duyunca çok sevindi, atıklarınca gidiyorlardı, hem babası da söz vermişti, onu orada bekleyecekti, biliyordu.

Ankara'daki hastanede daha ayrıntılı testler yapıldı, günler-ce kaldılar, annesi sürekli ağlıyordu. Belli etmese de İnci baba-sının öldüğü günkü gibi gözlerinin kıpkırmızı olmasından an-lıyordu bir şeylerin ters gittiğini. Akut miyeloid lösemi tanısı almıştı İnci, yani kan kanseriydi. Annesi kocasının gidişinden sonra kızının hastalığı karşısında yıkılmıştı ama güçlü olmalı-ydı. En kısa sürede tedavilere başlandı, kemoterapi alıyor, idame tedavilerine yanıt veriyordu. Son kür tedavisini aldığı anda artık tedaviye yanıt vermediği görüldü ve tek tedavinin kök hücre nakli olduğu söylendi. Kök hücre naklinde doku grubu uyumlu vericiden alınan hücreler belirli bir tedavi protokolüne göre has-taya veriliyor ve hücrelerin kemik iliğine yerleşip yeni sağlıklı hücreler üretmesi bekleniyordu. Akrabalara bakılmıştı, uyumlu kimse yoktu, akraba dışı verici taraması başlatıldı, ne yazık ki uygun verici bulunamadı.

Zaman geçiyordu, tedaviye yanıtı yoktu, kök hücre veri-

cisi de yoktu. Annesi günden güne umudunu yitiriyor, kanser İnci'nin tüm vücudunu ilmek ilmek kaplıyordu. Doktorlar artık son günlerinin yaklaştığını söylediğinde annesi kendi ömründen çocuğuna pay etsin diye dualar ediyordu Allah'a. İnci bir sabah erkenden uyandı, tedavi gördüğü hastanenin servisinde o kadar mutlu, o kadar keyifliydi ki annesine "Atlıkarıncalara gidelim, babamı göreceğim." diye dil döküyordu. Annesi ağlayarak hazırladı onu ve Gençlik Parkı'na gittiler. Atlıkarıncalara bindirdi onu, kendisi de arkasındakine bindi. İnci mutlulukla annesine seslendi: "Anne bak, babam bize sesleniyor!" dedi heyecanla ve atlıkarıncadan minicik bedeni süzüldü. O gün Gençlik Parkı'nda şen kahkahaların yerini bir annenin feryadı aldı...

HAYAL ET, ŞÜKRET, SEV

Füsun Sunar

Konya’da 2014 yılının Mayıs ayının ortalarıydı ve gece yağın yağmurdan sonra sabah güneş açmış, toprakla yağmur birbirine karışmış, sanki cennetten kopup gelen mis gibi bir koku ortalığı sarmıştı.

Seher havasını teneffüs etmek üzere sabahları erken kalkan Sevinç, son zamanlarda yataktan kalkmakta zorlanıyor, kendini yorgun ve bitkin hissediyordu. Bir terslik olduğunu fark etmişti ama bu durumu yoğun çalışmasına bağlamıştı. Eşi Ahmet, onun bu hâli karşısında “Çok yoruyorsun kendini, biraz izin alıp dinlensen iyi olur.” diyordu. Günler böyle geçerken birkaç aydır kendi kendine meme muayenesi yapmadığını hatırladı ve aynanın karşısına geçerek göğüslerini inceledi, sonra eli ile muayene etti. Sol memesinde ufak bir kitlenin eline geldiğini hissetti. Bir de yatarak muayene etti. Evet, eline bir kitle geliyordu. Daha önceki muayenelerinde böyle bir kitle hissetmemişti. Yaşı kırk üç olduğu için senede bir kere meme ultrasonu ve mamografisi yaptırdı. Herkeste olduğu gibi önemsiz küçük fibrokistleri vardı. Bu durumu ailesinde kimsede meme kanseri olmadığı için önemsememişti. Yine önemsemedi ama bir ara genel cerrah arkadaşşı Semih’le görüşmeye karar verdi.

Hastanede vakit o kadar hızlı akıyor ve o kadar yoğun geçiyordu ki kendi ile ilgili her şeyi unutuyordu Sevinç. Ancak yorgunluğu ve sabah yataktan kalkamama sıkıntısı gün geçtikçe artıyordu. Ahmet izin alıp dinlenmesi için ısrarına devam ediyor, Sevinç ise çocuk kardiyoloğu olduğunu söyleyip hastalarını bırakamayacağını, onların kendisine ihtiyacı olduğunu

söylüyordu ısrarla. Ertesi ay yine meme muayenesini yaparken kitlenin büyüdüğünü hissetti, içini korkuyla karışık bir endişe sardı. Hemen eline telefonunu alarak arkadaşı Semih'i aradı, endişelerini bir bir anlattı. Semih, onu hemen görmek istediğini söyledi. Hastanede hastaları ile ilgilenirken vakit çabuk geçmiş, Semih'le buluşmasına geç kalmıştı. Semih buna alışkındı çünkü Sevinç randevularına hep geç kalırdı. Fakat o gün biraz sitem edecekti, buna hakkı olduğunu da düşünüyordu. Sevinç'e çok değer verirdi, fakülteden beri yıkılmaz bir dostlukları vardı. Nitekim Sevinç geldiğinde "Neredesin? Beni merak içinde bıraktın." diyerek sitemini az da olsa göstermişti. Sevinç tam "Hastalarım..." diyordu ki Semih lafı ağzına tıkadı. "Tamam, anladık, hastaların var, sadece senin değil bizim de var. Hadi anlat bakalım neyin var?" dedi. Sevinç anlattıkça Semih lafını iki de bir kesiyor, "Neredesin sen be kızım, sen doktorsun, beklenir mi hiç?" diye söyleniyordu. Sonra onu muayeneye aldı ve gördükleri hoşuna gitmedi. Mamografi ve ultrason istedi. Ertesi gün görüşmek üzere ayrıldılar.

Sevinç evine gitmek üzere arabasına bindiğinde Ahmet aradı, "Merhaba canım, nasılsın, geliyor musun? Ben evdeyim." dedi. Sevinç'in "Geliyorum." cevabı ve ses tonu bir şeylerin iyi gitmediğinin habercisi gibiydi. Ahmet on sekiz senelik evliliğin verdiği tecrübe ile bunu hemen fark etmişti. Sevinç ne zaman neşeli, ne zaman üzgün, ne zaman endişeli onu görmese de ses tonundan anlardı. "İyi misin sen, sesin iyi gelmiyor?" diyerek Sevinç'i yokladı. "Yoo, ben iyiyim, birazdan evde olurum." "Emin misin?" "Evet, eminim." "Hadi dikkatli ol o zaman, seni seviyorum." "Ben de seni." dedi Sevinç ve telefonu kapadı. "Ah Allah'ım, ne olursun kötü bir şey olmasın! Daha çocuklarım çok küçük, hem hastalarım da var!" diye düşünerek evin yolunu tuttu. Bu düşünceler ve dualarla ne zaman eve ulaştığını anlama-

mıştı. Kapıdan içeri girdiğinde on bir yaşındaki oğlu Mert ile sekiz yaşındaki kızı Merve, kedileri Paspas'ın peşinden koşuyorlardı. Yerdeki halılar kaymış, havada uçuşan tüyler etrafı sarmıştı. Her zaman “Yapmayın çocuklar, rahat durun!” diyerek içeri giren Sevinç, o gün hiçbir ses çıkarmamış, onların bu hâlini sanki bir daha göremeyecekmiş gibi hafızasının en derinlerine kaydetmeye çalışmıştı. Bu sessizlikten dolayı çocuklar annelerinin geldiğini fark etmemişlerdi. Ahmet mutfakta akşam yemeği için aldığı Konya'nın meşhur etli ekmeğini hazırlıyordu. Kokusu tüm evi sarmıştı. Sevinç, Ahmet'in yanına uğramadan yatak odasına attı kendini, kapıyı kapatıp derin birkaç nefes aldı. Endişesini çocuklarına ve Ahmet'e belli etmek istemiyordu. Hem henüz daha ortada bir şey yoktu. Biraz toparlandıktan sonra gülererek çocuklarının ve eşinin yanına döndü.

O sabah şiddetli bir yağmur vardı, sanki tüm yaz susuzluktan kuruyan toprakları, suya doyurmaya çalışan bir anne gibiydi yağmur. Kahvaltıdan sonra her zamanki gibi çocukları okula, Ahmet'i işine gönderdi Sevinç. Kediye doyurup en sonunda kendisi de ayrıldı evden. Yuveyı boşuna dişi kuş yapar dememişler, o çalışan bir kadın olsa da hem eş hem anne hem de ev hanımıydı. Bir hocası bir gün kendi durumdaki kadınlar için “Kızım siz parya, yani kölesiniz.” demişti. Ama o hiç de kendini köle gibi hissetmiyor, aksine dünyaya geliş amaçları içinde en kutsal görevlerin hepsini de yaptığı için gurur duyuyordu. Endişelerine rağmen önce hastalarını kontrol etmek için hastaneye uğradı. Onların iyi olduklarını gördükten sonra tetkikler için arkadaşının bulunduğu hastaneye gitti. Yolda sonuçlarının normal çıkması için dua etti. Hayalleri ile yaşardı insan. O ana kadar tüm hayalleri gerçekleşmişti. İsteddiği mesleğe kavuşmuş, onu seven bir eşi olmuş ve sağlıklı çocuklara kavuşmuştu. Şimdiki hayali de sağlıklı olarak hayatını devam ettirmektir.

Mamografi, ultrason ve kan tetkiklerinden sonra Semih'in odasına ulaştı. Kalbinin tıpkı bir tayın dörtlüye koşuşu gibi hızla attığını hissediyordu. Bu atışları sakinleştirmeye çalışsa da başarmada zorluk çekiyordu. Semih onu ayakta karşıladı ve eski dostların sıcaklığı ile sımsıkı sarıldı. "Otur lütfen. Nasılsın?" diye hatırlarını sordu. "Endişeliyim ve kalbim duracak gibi." dedi. Semih bilgisayarındaki sonuçlara bakarken o da onun yüz ifadesini inceliyordu. Biliyordu ki dil yalan söylese de mimikler yalan söylemezdi ve sözden önce gelirdi. Semih, "Önemli bir şey gözükmüyor fakat bir de biyopsi yapalım." dese de o anlamadığını anlamıştı. Bir anda hastalarının ebeveynleri geldi gözlerinin önüne, onlara çocuklarının hastalıklarını haber verdiği andaki yüzleri geldi, sanki bütün dünya başlarına yıkılırdı o an. Evlatları için çırpınan aileler ve onun onlara elinden geleceği her şeyi yapacağına dair sözleri geldi aklına. Şimdi onları daha iyi anlıyordu, ateş düştüğü yeri yakıyormuş, diye düşündü.

Biyopsi sonucunu merakla beklediği üç gün boyunca sanki ömründen ömür gitmişti. Her ne kadar erken teşhisle bu hastalıktan kurtulma olasılığı çok yüksek olsa da kendi başına gelince doktor olmak işi kolaylaştırmıyor, aksine zorlaştırıyordu. Tıp fakültesini okurken öğrencilerin çoğu anlatılan her hastalığın kendilerinde de olduğunu zanneder ve telaşa kapılırlardı. Oysa Sevinç arkadaşları gibi değildi, daha esnekti düşünceleri. Daha rahat bakardı olaylara, hatta ona bu rahatlığı nedeniyle dünyanın sekizinci harikası derlerdi. Meslek yaşamında da hastalarına her daim yüksek moral aşılar, moralin iyileşme sürecinde ne kadar etkili olduğunu anlatırdı. Ama şimdi kendisi aynı durumdaydı. Kendi kendine bunları söylese de içi içine sığmıyordu. O zamanlar sadece kendisini düşünürken hasta olmak ya da ölmekten korkmuyordu. Şimdi ailesini ve hastalarını düşünmek zorundaydı ve onlar için yaşamalıydı.

Biyopsi sonucunda meme kanseri olduğunu öğrendiğinde önceki üzüntülerini hissetmiyordu Sevinç. Bu bekleme süresi onu sanki duyarsızlaştırmış, bu hastalığa kendini yavaş yavaş alıştırmıştı. Zor olan bunu eşine, çocuklarına ve yakın akrabalarına açıklamaktı. Dik durması gerekiyordu. O gün eve erken döndü, ailesinin sevdiği yemekleri hazırladı. Genelde yemekleri kendi yapmaya çalışsa da iş hayatı nedeni ile bazen hazır yemek almak zorunda kalıyordu. Akşam yemeği biraz sohbet, biraz tatlı şakalaşmalarla geçse de Sevinç'in gözlerinden Ahmet bir şeylerin ters olduğunu anlamıştı. Yemeğin bitmesini ve çocukların yatmasını dört gözle bekledi. Televizyonun karşısında aynı koltukta, yan yana otururlarken "Kahve içelim mi?" diye sordu Ahmet. Bu anlarda sanki sohbet daha güzel ve kırk yıllık dost gibi oluyordu. Kahvelerini yudumlarken "Hadi bakalım, anlat neyin var? Bir şey yok deme, var ve ben anlarım, bilirsin." dedi Ahmet. Böyle bir şey nasıl söylenirdi, sevdiğini nasıl üzebilirdi? Kaçış yoktu, anlattı, anlattıkça da gözlerinden yaşlar süzüldü. Ahmet sımsıkı sarıldı ona, gözyaşları birbirine karıştı. "Ah be güzelim, biz neler atlattık. Bunu da atlatacağız. Şükredelim erken teşhis edildi. Ben hep seninleyim, biliyorsun bunu." diyerek teselli veriyordu, kendisini de teselli içinde bularak.

Ameliyatı başarılı geçmiş, sol memesi alınmış, kemoterapi başlanmıştı. Saçları dökülse de kahverengi iri gözleri, küçük kıvrımlı dudakları ve hokka gibi burnu ile hâlâ çok güzel görünüyordu. Güzel kadındı Sevinç. Vaktiyle çok erkek bu güzelliği nedeni ile peşinde koşmuş ama onun gönlünü Ahmet çalmıştı. Ahmet yakışıklı bir erkek sayılmazdı ama tatlı dilli, sevecen ve dürüst bir insandı. Bu özellikleri ile pek çok erkeğe taş çıkarırdı.

Ameliyattan üç gün sonra hastane personeli onu daha ferah bir odaya taşımak istedi. Her türlü hazırlık bitip Sevinç'i odaya götürdüklerinde gözlerine inanamadı. Girdiği yer bir toplantı

hıncahınç ve hınca hınç insanla doluydu. Hastane personelin-den hastalarına kadar pek çok kişi vardı. Salonu süslemişlerdi, ortada büyük bir masa ve büyük bir pasta duruyordu. Hep bir ağızdan “İyi ki doğdun Sevinç!” diye bağıyorlardı. Gözyaşlarını tutamadı. O an yeniden doğuşunu kutluyordu. Tüm meslektaşları, eşi ve ailesi, tedavi sürecini mümkün olduğunca kolay atlatması için çalışmışlardı. O zaten dayanıklı bir kadındı. Her insanın içinde kendini iyileştirebilecek bir içsel gücün varlığına inanırdı. Bu iyileştirici güç hayal ederek, şükrederek ve severek oluşuyordu. Bunların hepsi de onda ve yakınlarında mevcuttu. Hasta yatağında yatarken o kadar çok ziyaret, hediye ve mesaj almıştı ki, bunların çoğu kendisinin ilgi ve sevgiyle baktığı hastalarıydı. Her insan gibi hastalıklar da onu bulabilirdi. Bundan hiç kuşkusu yoktu ama hastalarından böyle bir sevgi göreceği aklına bile gelmemişti.

Bir arkadaşı ona bu dönemde yazmasını, aklına ne gelirse kâğıda dökmesini söylemişti. Önceleri saçma sapan cümleler, duygular ve düşünceler olsa da bu yazdıklarının sonradan anlam bulacağını, yazdıkça duygularını boşaltacağını ve bu sayede şifaya kavuşmasının daha kolay olacağını anlatmıştı. İnanmadı başlarda ama kaybedeceği bir şey de yoktu. Hem zaten lise ve üniversite yıllarında bir yazı defteri tutmuştu. Şiirler ve kısa öyküler yazmıştı. Şimdi yine yazabilir, başkalarına ilham kaynağı olabileceğini umduğu hastalık hikâyesini kâğıda dökebilirdi. Yazdı, yazdı... Günler, geceler, saçma sapan duygular, düşünceler... Sildi, bir daha yazdı. Bilgisayardı kâğıdı, klavyedeki tuşlardı kalemi, kâğıt ve kalemi boşa harcamıyordu. Yoksa tonlarca kâğıt ve kalem heba olurdu. Uzun bir zaman geçmişti, bir bahar bitip diğeri gelmişti bu yazma sırasında. Hiç anlamamıştı zamanın nasıl geçtiğini ve anlamadığı bir şey daha olmuştu, son tetkikleri temiz çıkmış, hastalıktan tam olarak kurtulmuştu. Ka-

leme aldığı öyküsünü şöyle bitirdi:

Bir zaman sonra aynaya çıplak baktığında tek göğüslü yeni Sevinç'i gördü. Bir anda arkasında eşi belirdi. Sevinç eliyle göğüslerini kapatmak istedi ama eşi ona engel oldu. Hızlıca eşine dönüp sarıldı ve ağladı. Sonra gözyaşlarını silerek tekrar aynaya döndü, eşiyle birlikte çıplak vücuduna baktılar. Ahmet ona "Seni çok severek evlendim, bu sevgim azalmıyor, aksine artıyor. Sen benim dünya güzelimsin, seni her hâlinle seviyorum." dedi. Buna gerçekten inanmak istemişti. Eşinin sevgisine çok ihtiyacı vardı. Bu sözleri eşinden duymak ona hayatının yine eskisi gibi olabileceğini göstermişti. Bedeni ve ruhu eskisi gibi değildi ama kendini olduğu gibi kabul eden, şükreden ve sevenlerdendi. Hayal ettiği gibi sağlığına yeniden kavuşarak hastalarına ve yaşamına, yazmanın iyileştirici gücüyle yeniden döndü.

GÜN GELİR

Zehra Kahyaoğlu

Koşar adımlarla tramvaya son anda yetiştiler. Siyah saçlı kadın boş koltuğa yığılırcasına kendini bıraktı. Yanındaki yirmi yaşlarında, uzun dalgalı saçlı genç kız da aynı bezginlikle, biraz sinirli ve gergin şekilde kadının yanına ilişti. Kadın daha otururken cama doğru çevirdi yüzünü. Genç kız akıllı telefonunun kulaklığını takıp gözlerini kapattı. Kadın, kıza şefkatle baktı. Sonra bakışlarını dışarıya, şehrin yağmurlu hüznüne tekrar çevirdi.

İnsanlar sabah telaşında koşturuyorlardı. Korkuluk demirleri raylardan insanları uzak tutuyordu. Demir korumalıklar, tramvay hızlandıkça bir yılanın hareket eden kıvrımları gibi hareketleniyor, tramvay yavaşlayınca düz bir motif gibi eski hâlini alıyordu. Hayat da böyle değil mi, diye düşündü kadın. Bazen olaylar öyle karmaşık oluyor ki kıvrımlarında kayboluyorsun, sonra birden her şey eski hâlini alıyor. Değişen durumlar bizi de etkiliyor. Bir olayın yarattığı duygular, yapamam dediğimiz şeyleri bir bir yaptırıyor. Bildiğimiz yollarda yürüyemez oluyoruz.

Tramvay her durakta duruyor, yavaş yol alıyordu. Yarım saatlik yol ancak bir buçuk saatte bitmişti. Beklemek zor lakin ulaşmak daha da zordu. Sabır... Nihayet tramvay Sarı Kavak Kampüs Yerleşkesine girdi. Tıp Fakültesi durağında kadın ve yanındaki genç kız aceleyle indi. Konuşmadan yürümeye devam ettiler. Şehirden uzak yerleşkenin havası tertemizdi. Serin bir sonbahar kendini herkese hissettiriyordu. Etraf sarı ve kırmızının her tonunda yaprakla kaplıydı. Kadının ayaklarının altında yaprakların bir kısmı ezilirken hışırdıyor, yağmurun ıslattığı yapraklardan mis gibi gazel kokusu yayılıyordu. Kadın kokuyu

ciğerlerine çekti. “Yaşam güzel” diye düşündü. Bu koku onu çocukluğuna götürmüştü. Ferahlamış, canlanmıştı sanki.

A bloktan içeri girdiler. Bodrum kata inen merdivenlere isteksizce yöneldiler. Zaten kasvet yüklü hastalar için bodrum katı kim akıl etmiş diye düşündü kadın. PET çekimi için nükleer tıba randevu almışlardı. Evrakları teslim edip sıralarının gelmesini beklemeye başladılar. Nihayet sıra geldi. Genç kız, “Ben kendim hallederim, sen gelme!” diyerek emir kipinde konuştu ve hızlıca çekim odasına yöneldi. Kadın gün ışığından yoksun bu yerde, sevimsiz siyah koltuklarda öylece kaldı. “Kızın mı?” dedi karşı koltukta oturan başörtülü, iki kaşının arasında et beni olan gözlüklü kadın. “Evet” dedi kısaca. “Nesi var?” “Over Ca” dedi. Konuşmak istemiyordu. Diğer kadın konuşuyor, kemik kanseri olan kızını anlatıyordu. “Teşhis edemediler, geç kaldılar. Sekizinci kürünü alıyor kızım. Çok sinirli, çok gergin. Psikiyatriye götürdüm. Randevu aldık, bekledik. Doktor gelmedi. İş çıkmış, ne zaman gelir belli olmazmış. Öyle dediler. Parasını da ödedik ama muayene olamadık. Alacağım parayı dedim, al alabilirsen, işte böyle. Dikkat et, kortizon yapıyorlar, mide koruyucusu almak gerekirmiş. Benim kızın midesi kanadı da ondan öğrendik. Doktorlar kanser hastalarını gözden çıkarmış. Hem bir onlar mı, herkes gözden çıkarmış. Ölmeden ölü muamelesi yapıyor tanıdık tanımadık herkes.”

Siyah saçlı kadın, hasta hikâyesi dinlemek istemiyordu. Sıkılmıştı. Bu in gibi yer toplu mezarlık gibiydi. Kocaman bodrum katın ortasından üç merdivenle yukarıya çıkış vardı. Bodrum katı; tıbbi onkoloji, radyasyon onkolojisi ve nükleer tıp bilimlerine tahsis edilmişti. Personel, hastalarla pek haşır neşir olmadan sadece işini yapıyordu. Burasının kasveti onlara da zarar verecek nitelikteydi. Neşe yoktu. Kadını kasvet bastı. Oturduğu yerden kalktı. Diğer kadın onun arkasından baktı, yanında oturana

“Ağzını bıçak açmadı.” dedi.

Siyah saçlı kadın tıbbi onkolojiye doğru yürüdü. İki sevimli sekreter, hastalara laf anlatmaya çalışıyor, herkese sabırla cevap veriyorlardı. İyiydiler. Doktor iki kür kemoterapi yapılacağını söylemişti. Derhal tedaviye başlamak istiyordu. Geç kalınmamalıydı. “Kırk satır mı kırk katır mı diye masallarda sorulur sanırdım.” diye düşündü. Meğer dert içinde dert saklıymış. Ocaklardan uzak, ocaklardan beri... Yüzmeyi bilmedikleri sularda kulaç atıyor, karşılarına çıkan her dalganın getirdiğine razı, dualarla elem savıyorlardı.

PET çekiminden sonra kemoterapi alacak, “serbest zehir” çocuğunun kanında dolaşmaya başlayacaktı. Doktorların bu tedaviye nasıl razı olduğunu düşündü. İnsan hayatını tehlikeye atan bir tedavi yöntemi nasıl ve neden kabullenilmişti? Karşı duvarda asılı olan “Sigara içilmez” yazısı dikkatini çekti. “Peki, kemoterapi zararlı değil mi?” Başka çaresi olmayanların tercihi. Bu, sorgulanması gereken garip bir çelişki değil miydi? Gün gelir “kemoterapi” onkoloji duvarlarında geçmişte uygulanan sitotoksik yöntem olarak yerini alır. İnsanlar da korkunun koridorlarına mahkûm olmazlardı, kim bilir...

Siyah saçlı kadın, nükleer tıp bölümüne doğru ilerledi, kızı çekimden çıkmak üzereydi. Burası hüznün, burası korku, burası çaresizlik doluydu. “İyi ki Allah Aziz, İyi ki Allah Rahim!” diye düşündü. Umut etti, yürüdü...

KENDİ GİRDABIM VE ONLARIN YAĞMURU

Cemre Belçim Gölbaşı

Biz her zaman darmadağınık insanlardık. Dağılmamış olanlar bizi toplamaya çalıştı, onlar da bizimle dağıldı. Sonuçta hepimiz dağıldık. Hepimiz yalnızdık. Birbirimizi anladık. Kızılay sokaklarında ayakları çıplak mülteci çocuklar geçti sosyoloji öğrencilerinin önünden. Onlar yürüdüler. Tatillerde hüznü şehirleri tanıma planı yapıp köyleri gezdiler. Gözümüzün önünden geçerken seyretmeyi, uzaktan bakarken müdahale etmeyi tercih ettik. Korkaktık. Çünkü bilemezdik konuşmayı, dinleyenler savunurken kelimeleri. Kelimelerin anlamını değiştirerek konuşmayı öğrendik. Bu sefer de herkes birbirini anlıyormuş gibi yaptı. Her söz bir yalan, bir aldanış oldu. Yine de onları izlemeye doyamıyorum işte. Benim için normal bir hayat sürmek ulaşılamaz olduğundan beri tek istediğim bir günlüğüne de olsa kargaşamdan uzaklaşabilmektir. Hastaneden kaçıp insanların arasına karışmak istedim. Güvenliği beni bırakması için ikna etmem uzun sürdüğünden yağmura yakalandım ve bulduğum ilk kafeye girmek zorunda kaldım.

Hastaneden bir günlük kaçış planımı haftalar öncesinden hazırlamıştım. Tamamen benim uydurduğum, son üç haftadır ziyaretçi listemde adı olan, yurt dışından gelen dakik teyzem ile gitmemiz gereken bir yer vardı ve ben, onun her zaman geldiği saatte girişte bekliyordum. Tek sorun yıllardır tanıdığım güvenliğın kızının suççeğini yaymak üzere okula giderek güvenlikler arasında acil durum zincirini başlatmış olduğunu bilemememdi. Daha önce hiç görmediğim bıyıklı amca peşimden bağırmaya başladı ve benim vazgeçmeye niyetim yoktu. O yüzden kendi-

siyle uzun bir diyaloga girmek zorunda kaldık. Ben de anlattım her şeyi.

Yirmi bir yaşında kanser olduğumu öğrendim. Sağ koltuk altımdaki lenf bezlerim şiştiğinde, sinüzitim var sanıp aspirin aldığımda, geceleri terleyerek uyanıp camı açtığımda ya da yorulup oturamıyordum geldiğinde aklımın ucundan kanser olduğum geçmiyordu. Aklımda okulum, hayallerim, okuduğum kitap, kestirdiğim güne bin lanet ettiğim kâkülümün şimdilerde ne yaptığı vardı. Sonra bir gün çenemin altındaki lenf bezlerim de şişti ve ben hastaneye gitmeye karar verdim. Bir dizi tetkikten sonra lenfoma olduğumu öğrendim. Daha havalı adıyla “Hodgkin Lenfoma”. Bağışıklık sistemimdeki hücrelerde başlayan bir kanser. Sonra zaman akıp geçti. Okula giden birilerini gördüm, hayallerini gerçekleştirenleri dinledim, en sevdiğim yazarın yeni kitabının çıktığını duydum ve baktım kâkülüm yok. Beni ben yapan her şey çok uzakta ve yollarına devam ediyorlar. Bense bir girdaba yakalanmışım, olduğum yerde dönüp duruyorum. Kürek çekiyorum, çıkmaya çalışıyorum ama çıkamıyorum. Kürekleri atıyorum, vazgeçiyorum ama çıkamıyorum. Girdabın etrafında dönüp duruyorum ve ne çıkabiliyorum ne de batabiliyorum. İşte kanser olmak tam da böyle bir şey.

Yağmur giderindeki minik girdabı izlemeye dalmış ve kendi girdabımda boğulurken karşı masamdaki adamın beni izlediğini fark ettim. Göz göze gelince saçlarını kurulumayı bıraktı ve önce ıslıl ıslıl parlayan kelime, sonra da kapkaranlık gözlerime baktı. Satranç oynamayı teklif etti, kabul ettim. Sadece bir günüm vardı, o yüzden istemeden de olsa gözlerim dışarı kayıyordu. Yoldan geçen herkesi tek tek durdurup baştan aşağı süzüyordum. Sıradan her şeyi içimde bir yerlere hapsedip acilde her ihtiyacım olduğunda hemşireden serumuma eklemesini istiyordum. Adam dalgınlığımı fark edip yağmuru sever misin diye sorduğunda,

ben de cevap verebilmek için kendimi soyutlamam gerektiğini fark ettim. Dökülen her bir saç telim bu konuda yanlı davranırdı çünkü. Ben de kendimi dışarı aldım.

Bana her şey boş geliyor her yağmur yağdığında. Pencereden sağanağı izlerken gazeteliği içeri alan bakkalı görüyorum. Gazetelerle birlikte koskoca bir ülkenin tüm siyasi görüşleri de içeri alınıyor. Çünkü birkaç damla gelse manşetlere hiçbir anlamı kalmaz balkon konuşmalarının. Akar gider kaldırırma, mülteci çocuk basar geçer. Ya da ben çıksam şimdi dışarı, göz kalemim çeneme aksa, olmayan saçlarım yapışsa birbirine. Telefonum düşse yere, ekranı gökkuşağı olsa... Sanki bende aynı etkiyi yaratmadı. Ben... Kafamın içinde araba kazaları. Gazetelerle yarışmam. Kendimi savunmak gibi olmasın ama bir roman kahramanı gibi ağzından çıkan her kelimeyi özenle seçemiyor insan. Kurduğum cümleler gereksiz ve devrik. Hâlâ küçüğüm ve duygusal açıdan dengesizim. En büyük sırrımı rastgele birine anlatasım geliyor bazen, sonra da kalkıp dünyayı kurtarmak istiyorum. Sonra en büyük sırrımın kanser olduğunu ve dünyayı kurtarmadan önce en azından tıp okumam gerektiğini hatırlıyorum. Altı yıl lisans, dört yıl uzmanlık desek kanserli bütün hücrelerim gülmeye başlayacağından ben de pes ediyorum. Ama en büyük sırrımı değiştirmek için bir adım attım. Bugün hastaneye döndüğümde yağmurdaki bu küçük maceramı ben ve güvenlik hariç kimse bilmeyecek.

Gerçekten bu kaçışa ihtiyacım vardı. Artık değişmek istiyordum. Hastalığım beni, ben hazır değilken olgun bir insan olmaya zorladığı için arada deliriyorum. Sinirlendiğim zaman filmlerdeki gibi gidip kitaplığımı devirmek, odamı dağıtmak istiyordum ama aynı hastane odasında beraber yaşadığım insanlar var. O yüzden kâğıt evler yapıyorum, içine kâğıttan masalar koyup onlara üflüyorum. Dünya benden bin kat daha güzel ve benden bin

kat daha acı çekiyor biliyorum. Ama olay da bu işte. Buradayım ben. Dışarıda yağmur yağıyor ve ben onun hamle yapmasını bekliyorum.

Masanın altında bacaklarını üst üste attığı gibi satranç taşları düştü yere. Bir at, bir kale ve bir piyon. Taşların düşmesini de oyunun bir parçası olarak kabul etmeyi önerdim ve oynamaya devam ettik. Sonunda kaybettim çünkü bir sonraki hamleyi hiç düşünmüyordum, asla saldırı konumuna geçemedim ve şahımı korumaya çalışırken bütün taşlarımı kaybettim. Kendi kendimi satrancın zekâyla bir ilgisi olmadığına inandırmaya çalışırken bazı çok ünlü bilim insanlarının satrançla arasının çok kötü olduğunu hatırladım. Ya da uydurdum.

Dışarı çıkıp yağmurda yürümeyi önerdi. Yağmur dinmiş. Gazetelik dışarıda. Kulağımın içinde eski bir filmin giriş müziği, ıslak asfaltta bakanlıkların yansımaları, kaldırımlarda memurlar ve diğerleri... Eskileri atıp yeni anılar biriktirmeye başlayabilir mi insan? Bir şeyleri değiştirmeye karar verdiğimden beri ilk defa huzurlu hissediyorum. Sevdiğim insanlarla altında oturdumuz ağacı söküp anı diye sakladığım benliğime geri dönüyorum sanırım. Yine bir ay sonralarının planını yapmaya başladım.

Küçük bir gezi yetti işte. Hem de teknik olarak listemdeki her şeyi yaptım. Yabancı birine kendimden bahsettim ve kanser bunun bir parçası değildi. Çünkü olmaması gerekiyor, hasta insanlara “hasta” diye başlık atıp altını doldurmamız gerekiyor. Ben düşüncelerim ve duygularımdan oluşuyorum ve bir hikâyemin olması için illa sonunda yenilmem ya da kazanmam gerekmiyor. Şu an olduğu hâliyle, arada kendimi böyle kaçışlarla gaza getirip mücadele etmeye geri döndüğüm ya da her şeyi akışına bıraktığım hâliyle de kendine özgü biriyim ben. Hayatımın dönüm noktalarından biri kanser olmamdı, bir diğeri satrançta kaybettiğim bugün olacak biliyorum. Çünkü tutamadım işte, akıp gitti

zaman. Benim için önemli olan her şey değişti.

Neden değişir insan? En sevdiği rengi, en sevdiği şarkıyı değiştirir. Akşam kalkarken uyanma şeklini değiştirir, sabah yataırken uyuma şeklini. Kıyafetlerini değiştirip dolabını yeniler bazı insanlar. Bazı insanlar yatağıyla dolabın yerini... Ben de değiştim. Değişip değişip kendime döndüm. Artık yarım kalan kitabımdaki Raif'in Maria'ya sarıldığı gibi hayata bağlandığımdan çok daha kuvvetli bağlarla sarılmak istemiyorum birine. İnanmak kudretini kaybedince fiziksel varlığımı da boşluyorum. Kendi kendime boğuşmamın yalnızlığıma bir faydası yok. Gecekondularımı yıkıp park yapsın belediye. Acı, karşılığını karakterdeki kırıklarda arıyor ve düşüncelerimin kırılma noktasında sorgularım var. "Her şey ne kadar saçma!" gibi basit bir düşünceyle başlayıp uçurum kenarına sürükleyebilir kendini insan. Müdahaleleri ertelenmiş illüzyonlar dünyasında da yaşayabilir. Şairlerin sevdiklerinin kaşına, gözüne şehirler feda ettiklerinde evler yerine anlamların yıkılması kadar gerçektir yıkılmam. Daha önce de yağdı yağmur, bugün de... Ne anlam yüklediysem bulutlara, o yağacak yarın...

ÇİLEK VE SAPI

Mustafa Akgün

Nasıl ki bir yılan sessizce süründüğü topraktan ayrılıp varlığından habersiz parlak insan tenini ısırmaya başladığında, can acıtmaktan ziyade her şeyden evvel o insanın zihninde merak uyandırırsa, Yusuf'un işittiği sözler de yüreğini hızlıca çarpıtmaktan çok duyduklarına karşı olan merakını harekete geçirmişti. Ufacık ayaklarıyla kocaman adımlar atıp bir yandan annesinin öksürük sesi, diğer yandan da babaannesi ve babasının konuşmalarının olduğu yere doğru giderken bir an için babaannesinden geldiği belli olan sesle duraksadı:

- Yusuf'u nasıl doğurdu ki bu? Vallahi mucize, hiç kanı da yok. İnanmayan taş olsun. Allah yardımcımız olsun.

Babaannesi konuşmasını öylesine titrek bir sesle yapıyordu ki karanlık sokakların ortasında açmaya çalışan güneşe hasret çiçeklerin varlığı dahi böylesine içten dalgalanan gırtlığı anlatmaya yetmezdi; zaten yetmeyeceğini bilen Yusuf'un babası da karısının eskiden sağlıklı olduğunu niteler şekilde şeyler söyleyiverdi. Birkaç kelime öylesine ifade edilirken o kelimelerin dağların başından kopup dibini esir almış çığlardan daha güçlü etkisi, Yusuf'un göz kapaklarına indi. Gözleri, duyduklarına güç yettiremediğinden zorlandıkça zorlandı ve o kadar derinden sarsıldı ki gözlerinden dünyanın en tatlı yemeğini baştan sona değiştirecek tuzlu terler burnunun yanından aşağı doğru ağzını hedef alır şekilde yuvarlanmaya başlayıverdi. Dünyanın en güzel vadisi olmalıydı bu; zira altın sarı saçlarının bitişinde uzanan alnıyla birleşmiş burnu, iki ayrı koldan akan gözyaşlarını taşıyıp yolun sonunda kıymetli bir havzaya, ağzına, götürüyordu. Ağ-

zında oluşan acı his, yemekten nefret ettiği yiyecek karşısında dudaklarını ısırarak bebeklerinki gibi bir hâl yaratıp Yusuf'un dudağına girdi ve girdiği yerden ufak sızılar hâlinde kan akmaya başladı. Ne ara ısırılmıştı ki dudağını? Öncesinde bunu düşünecek gibi olurken daha sonra annesinin öksürük sesiyle durumunu unutup babasının konuşmalarıyla tekrar önceki hâline döndü ve aynı dönüşle aralık olan kapıdan içeriye girip tıpkı avına uzanır hâldeki kartalın yeryüzüne inişi gibi hedefe kilitlenmiş hâlde babasının gözlerine bakarak konuştu:

- Anneme kan alalım, bisiklet istemiyorum.

Babaannesi, bir şeyleri yanlış yapmış çocukların mahcupiyetinden çok daha ağırlıya suçlu psikolojisine girip yüzünü Yusuf'tan kaçırmaya çalışırken mevcut durumun öyle çözülemeyeceğini oğluna anlatmaya gayret eden baba, onun yüreğinde kaba durmayacak sebepler arıyordu. Her ne söylenirse söylen sin yabancı bir beldeye gelmiş turistlerin etrafına bakındığı şaşkın gözlerle kendisine ifade edilen kelimelerden tamamen habersiz şekilde durumu anlamaya çalışan Yusuf, tekrar konuşacak gibi olurken binlerce sayfalık romanlardaki hüznü, neşeyi ya da içtenliği içine alır sesiyle yandaki odadan annesinin sesi duyuldu:

- Yusuf'um!

Gerçekten de Yusuf'uydu onun; saçları, elleri, gözleri ve daha birçok yeri tıpkı kendine benzediğinden onu kendininmiş gibi çağırıyordu, bu durum öylesine tabi görüldüğünden etraftaki insanların da ayrı bir hoşuna gidiyordu. Yusuf, sürüsünün en önünde giden vahşi atlar gibi hızlı bir şekilde annesinin odasına girerken hemen arkasında babaannesi ve onun yanında biricik oğlunun koşarken attığı adımlar yüzünden hareket eder hâldeki saçlarını izleyip de demirden dağları göğsünde eriten babası geliyordu. Yüreği yanıyordu babasının; çünkü o yürekte karısı ve oğlu yan yanayken yüreğinin içinde ne karısının hastalığına çare

ne de bu çaresizliği oğluna anlatacak cesaret vardı. Bu yokluk, hâlini esir almış gibi karısının gözlerine bakıp durumun oğluna intikal ettiğine dair duyduğu mahcubiyeti bağırır bir his oluşurken Yusuf'un babaannesi konuştu:

- Bak, annenin bir şeyi yok oğlum. O iyi, yok bir şeyi.

Yusuf, babaannesini duyarmış gibi yaparken annesinin yüzündeki çizgileri incelemeye başlayıp şimdiye kadar fark etmediği şeyleri gördükçe hayrete düşüyordu; sanki ay yüzeyine çıkmış bir astronottu ve her bir göz temasında yere basan ayakları kesilecek gibi geliyor ama içten içe annesine karşı güçsüz görünmek de istemiyordu. Sahi daha önceleri birbirine küsmüş şekilde iki ayrı yana ayrılan çizgiler, annesinin alnında mı yaşıyordu yoksa o çizgileri gözlerinin altında bulunan şişlikler ya da içeri çökmüş yanakları mı getirmişti? Annesinin ellerindeki damarlar bu kadar belirgin miydi? Çağlayan kaynakların gittikçe kuraklaşan yerlere taşıdığı ince sular gibi belirsiz hâlde gelmeye başlayan damarlar, dirseğinden parmaklarına otoyollardaki bozuk şeritler gibi anlamsız bir yer işgali yapmıyor muydu? Yusuf'un gözlerinde gördüklerinden doğan soru işaretleri o kadar büyük yer kapladı ki annesine daha dikkatli bakabilmek için ona doğru eğilip nefesini sanki bütün esrarlı duaları okuyarak hastasını ayağa kaldırmaya çalışan hocalarınkinden daha güçlü biçimde vererek annesine dokundurdu. Evladının kendisine bakan gözleri, yaklaşan nefesiyle baş başa kalan anne için geçilmesi en zor köprü olan sırat nasıl bir şeymiş o an çoktan öğrenilmişti bile; zira ne söyleyerek bu gözleri geçmek mümkün olurdu ki? Öylesine ağır bir hava odadaki herkesin üzerine hâkimiyet kurmuşken babaannesi tekrar konuşmaya başladı:

- Oğlum, annenin bir şeyi yok. Biraz hâlsiz; az yemek yesin, dinlensin, düzelir.

Yusuf, babaannesinin söylediği sözlere hak verir şekilde an-

nesine dönüp ufak ama tombul parmaklarını alnına değdirdikten sonra ona bakacağını söyleyip birden odadan çıkarak mutfağa doğru koşmaya başladı. Onun başlattığı koşu, babasının hayretiyle yarışırken yaşlı bacaklarını zorlukla kaldıran babaannesi de onunla beraber mutfağa girip Yusuf'u izlemeye başladı. Dolapta duran çilekleri alan Yusuf, önce kenarda duran sandalyeyi tezgâhın yanına götürerek boyunu tezgâhın boyuna eşitlemeyi, daha sonra da tüm çilekleri yıkayarak annesinin yanına getirmeyi başarmıştı. Tekrar dört kişi aynı odada oturmaya başladılar ki Yusuf hariç diğer üç kişi tek bir noktaya bakıyordu ve baktıkları nokta olan Yusuf, annesi için temizlediği çilekleri iyileşmesi adına annesine yedirmeye hazırlanıyordu.

Yusuf, annesine çilek uzatırken odadaki diğer kişiler de sanki bir ibadete ortak durur gibi sessizce kalıp onu izliyordu. Yusuf'un her çileği önce dudağına sürüp sonra annesine vermesinin ardından bu sessizlik bozuldu. Oğluna doğru başını eğen annesi, son derece içten ve şefkatli sesiyle sordu:

- Oğlum, neden dudağına sürüyorsun? Canın çektiyse sen de yesene.

Yusuf, biraz önce ısırılmış olduğu dudağındaki kanın damlası daha annesinin göğsüne düşmeden konuşmaya başladı:

- Sen beni doğururken bana kan vermedin mi anne? Ben de şimdi sana veriyorum. Ben de seni doğuruyorum ama sen bana anne deme. Yusuf'um de.

Yusuf, dudağından sızı hâlinde akan kanı çilek taneleriyle temizleyip annesine verdiğini söylediği zaman babaannesi birden ayağa kalkarak abdest almaya gidiyorum dedi, sonra yuvalarından akan gözyaşları tüm vücudunu yıkamaya muktedir olmasına rağmen durumu belli etmemek için abdest aldı. Kıpırmızı kesilen gözleri, babaannesini ele veriyordu fakat babası da farksız değildi. O gün her biri o odada kaldılar, konuştular; hatta yıl-

lardır anlatılmayan hikâye ve masallar ortaya dökülerek Yusuf hariç herkes nostalji yaşadı. Yusuf’u köye gelip ses edenleri uykusundan alıp kaçırın “Koca Kara Adam” masalı korkutmuştu. Koca Kara Adam, ıssızca geldiği köylerde kim uyuyorsa onu uyandırdıktan sonra aldığı için Yusuf o gece annesiyle yatmaya karar verdi. Annesinin koynuna girerek yarın hep beraber gidecekleri hastanenin yolunu düşündü; aslında oraya gideceklerini çaktırmadan öğrenmiş ve zorla da olsa kendisinin de annesiyle beraber gideceğini kabul ettirmişti.

Ertesi sabah herkesten önce uyanan Yusuf, uyuyakalan ev halkını uyandırmak için etrafa seslenmeye başladı. Yusuf hariçindeki diğer kişiler geceleyin pek uyumamışlardı; zira Yusuf’un uykusunda yaptığı sayıklamalar saygı duruşuna geçilecek kadar mühim ve kalpleri durdurmaya muktedir görünecek derecede bir anlam taşıyordu. Yusuf’un sesiyle odadaki herkes uyanırken kahvaltı yapmaya fırsat kalmadan gitmeleri gerektiğini anladılar; çünkü hastane randevu saati epey yaklaşmıştı. Yusuf’un koluna taktığı ip babasının dikkatini çekti. El işi yapmada kullanılan sarı renkli incecik ip, Yusuf’un bileğinden annesinin bileğine uzanıyordu; ama o kadar inceydi ki koptu kopacak bir hâli vardı. Odadakilerin şaşkın bakışlarını fak eden Yusuf, onlara annesiyle elindeki bağlı ipin ne olduğu sorusunu sorma hakkını vermeden konuşmaya başladı:

- Koca Kara Adam, ben uyurken gelir de annemi uyandırırsa ipe ben de uyanırım. O zaman kaçır, korkar benden.

Babası, duyduğu şeyle babaannesine dönüp biraz sinirli bir bakış atarak bu tip hikâyeleri neden anlattın der gibi yaptıktan sonra ipe doğru uzanmaya çalışırken Yusuf’un bağırmasıyla durdu. Yusuf, ipe dokunulmaması konusunda annesini dahi dinlemiyor, kesinlikle bu şekilde kalacağını söyleyip Koca Kara Adam’dan bahsetmeyi sürdürüyordu. Zaten hastaneye gitme

vakti de epey yaklaştığından durumu daha fazla üstelemeden yola çıktılar. Yolda arabayı babası sürüyor, Yusuf da gece uymadığı için arabada uyuyan annesinin elini tutup ara sıra öndeki babaannesiyile konuşuyordu. Yaklaşık olarak yarım saat süren yolculuğun ardından hastaneye geldiler ama annesi hâlâ uyanmamıştı ve Yusuf da uyandırılmaması için baskı yapıp dediğini kabul ettirdi. Arabayla yola çıktıklarından beri uyuyan anne, bindirildiği tekerlekli sandalyede uyumaya devam ediyor, Yusuf ise Koca Kara Adam'a karşı dikkat kesilmiş hâlde etrafa bakıp diğer yandan annesinin arabasını iten babasını seyrediyordu. Hastanenin kapısından içeriye girdiklerinde duvardaki sus işareti yapan hemşire fotoğrafı, Yusuf'un dikkatini çekmişti. Onu babasına göstermek için arkasını dönerken kocaman siyah palto lu bir adam görüverdi. Bir anda gözlerini adamın üzerine atar gibi yerinden çıkartan Yusuf, babasının yanına yaklaşp sessizce konuştu:

- Baba sus! Annem uyanmasın, Koca Kara Adam burada. Bak, kadın da sus yapıyor.

Babası ve babaannesi, Yusuf'un gösterdiği yöne doğru bakmalarına rağmen bir şey göremediler fakat randevu saati de iyice yaklaştığı için durumu çözümlemek yerine ona hak verir şekilde sessizce yürümeyi seçtiler. Yusuf, aynı adamı ara ara görüyor; hatta gördükten sonra babasına da gösteriyor ama babası için Koca Kara Adam görünmüyordu. Elindeki ipe göz atan Yusuf, annesinin bileğinden kendi bileğine bağlı ipi kontrol ettikten sonra eliyle sus işareti yaparak doktorun odasına doğru yürümeye başladı. O sus işareti yaparken insanlar hayretle ona bakıyor, babasıysa oğluna daha normal davranması konusunda yaptığı uyarıların oğlu tarafından hiç de dikkate alınmadığını görüyordu. Babaannesi, anlattığı hikâye için iyice kendisini suçlamaya başlamışken etraftan gelen kavg a sesleri Yusuf'un anne-

sini uyandırır gibi oldu. Yusuf, aradaki ip kopmasın diye oraya koşup susun diyemiyor; şayet susmaları için bağırırsa annesinin uyanacağını biliyordu ve o çaresizlikle sessiz şekilde dolan gözlerini kavga edenlere dikerek sus işareti yapmayı seçiyordu. Öylesine içli bakmıştı ki hem onlar hem de doktorun odasına girene kadar etrafında duran herkesler susmuştu; zira gözleri zümrüt gibi kızarmış bir çocuk, çocuğun bileğindeki ipe bağlı hâlde terleklerle sandalyede çekilen bir kadın ve o kadını iten daha yaşlı bir kadınla adam... Her şekilde öndeki çocuğun uyur vaziyetteki kadının oğlu olduğu belliyken arkadaki adamın dolan gözleri de “Ben babasıyım!” diye bağırıyor ve yaşlı kadının titrek elleri torun şefkati göstermekten başka bir şey demiyordu.

Doktorun odasının önüne kadar gelmelerine rağmen Yusuf’un istediğini yapıp kadıncağızı uyandırmak yerine odaya girdikten sonra seslenmeyi seçtiler ve odaya girdiklerinde yol boyu gözleri dolan Yusuf’un gülüşü, ilkbaharla açan çiçeklerdekinden daha tatlı bir koku yaydı. Yusuf, odada dans etmeye başlayıp sağa sola gidiyor, olduğu yerde zıplayarak bağırıyordu:

- Koca Kara Adam, annemi götüremedi! Biz yendik! Biz yendik!

Doktor, karşısında oyun oynayıp zıplayan çocuğun saflığından o kadar etkilenmişti ki o da sanki onunla oynar gibi ritim tutmaya başladı. Doktorun tuttuğu ritmi gören Yusuf ise bundan cesaret alıp tekrar konuştu:

- Annem nasıl doktor amca? İyi değil mi, sağlıklı olacak değil mi?

Doktor, kendisine gelen bu soruyla önce başını öne eğip ardından masasının üzerindeki kâğıtlara bakarak gülümser tavrıyla ikisinin daha sağlıklı olacağını söyledi. Yusuf, odanın sağına soluna koşarken yavaş yavaş gözlerini açmakta olan annesine seslendi:

- İp kopmadı annecim, kopmayacak!

Annesi de oğluna bakıp gülümserken oğlunun dün geceki sayıklamasını düşündü:

- İp kopmadı annecim, kopmayacak...

UMUT KİTABI

Bektaş Doğan

Sabahın erken saatleriydi. Yılmaz ve Gülnur hastane odasında idi. Gülnur yatakta yatıyor, Yılmaz ise onun yatağının baş ucundaki sandalyede oturuyordu. Yorgun gözlerle yaşlı adamın dediklerini dinliyordu Gülnur. Yaşlı adam ve genç kız kanser hastasıydı. Geçen günlerin ardından ikisi arkadaş olmuşlardı. Yılmaz, son günlerde durumu iyice ağırlaşan ve geleceğe dair ümidini kesmiş olan Gülnur'u hayata bağlamaya çalışıyordu. Sık sık onun odasına gidip sohbet ediyorlardı. İkisinin arasında sıkı bir bağ kurulmuştu. Yılmaz, "Artık üzülme, kendini topla, umudunu kaybetme. Bak birazdan ailen de gelecek, onlar sana moral olurlar. Sen de onlara moral ver, senin iyileşeceğine inanıyorlar, sen de inan, tamam mı?" dedi. Genç kız hafif bir tebessümle Yılmaz'a cevap verdi: "Tamam." Yaşlı adam odadan çıkıp kendi odasına doğru yol aldı. Gülnur onun odadan çıkmasıyla kafasını cama doğru çevirdi, dışarı doğru üzgün üzgün baktı.

Odadan içeri Gülnur'un annesi, babası ve erkek kardeşi girdi. Gülnur, içeri girenleri görünce gülümsedi. Annesi ve babası kızlarının yanına iyice yaklaştılar. Küçük kardeşi pencereye yaklaşp dışarıyı izlemeye başladı. Gülnur'un annesi Yelda ve babası Kerim kızlarının yanında akşama kadar durdular. Küçük kardeşi içinde bulunduğu durumun bilincinde olmadığı için gün boyu etrafa bakınıp kendi kendine oyunlar oynadı. Onların da tıpkı Gülnur gibi yaşamasına dair umutları yoktu ama yine de Gülnur'u mutlu etmeye çalıştılar. İyileşeceğine, hastaneden sapa sağlam çıkacağına dair düşüncelerini Gülnur'a inandırmaya çabaladılar. Akşama kadar eski güzel anılarını konuştular. Ai-

lecek geleceğe dair yapmak istedikleri şeylerden bahsettiler. Gülnur gün boyu mutlu olduğunu ailesine hissettirmeye çalıştı. Ailesi geldiği için gerçekten çok moral bulmuştu. Aradan geçen aylar boyunca onlar da çok yorulmuş, bir an önce kızlarının iyileşmesini bekliyorlardı. Annesi sürekli onunla kalmak istiyor ama o ısrarla eve gidip küçük kardeşiyle ilgilenmesini istiyordu. Annesi de çaresiz onun istediğini yapıyordu. Akşam olunca gitme vakti gelmişti. Ailesi çıkarken Gülnur, onlara içten bir şekilde gülümsedi. Annesi odadan çıktıktan sonra gözleri doldu. Ağlamaklı oldu. Kocası karısına sarılarak teselli etmeye çalıştı. Sonra küçük çocuğun ellerinden tutup hastaneden çıkarak evlerine gittiler.

Akşam olmuştu, etraftaki sesler iyiden iyiye kesilmişti. Hastalar odalarında dinleniyorlardı. Emekli edebiyat öğretmeni olan Yılmaz, odasındaki kâğıtlara notlar alıp yazılar yazıyordu. Bitirmeye çalıştığı bir kitabı vardı. Kanser hastaları ve onların aileleri için yazmaya çalıştığı bir kitaptı bu. Onlara ve ailelerine bir nebze de olsa umut kazandırmak, hayata tutundurmak için yazıyordu bu kitabı. Kendisi de bu ağır hastalığa yakalanmıştı ve kitabını bitireceğine inanıyordu. Sonra yazı yazdığı kâğıtları bir araya toplayıp masanın üzerine koydu. Gülnur'un yanına gitmek için odasından çıktı. Odasının kapısını çalıp içeri girdi.

Gülnur yatağında uzanmış elindeki kitabı okuyordu. Yılmaz, onu rahatsız edip etmediğini sordu. Gülnur “Hayır” deyip içeriye davet etti. Yaşlı adam yatağın yanındaki sandalyeye oturdu. Yılmaz, “Eee, nasıllar ailen? Mutlu oldun mu bugün?” dedi gülümseyerek. “Evet, çok iyi oldu ama yakında her şey bitecek, mutsuz olacaklar.” dedi Gülnur. Yılmaz şaşırarak “Niye böyle konuşuyorsun kızım?” diye sordu. Gülnur, “Niye olacağı mı var amca? Yakında her şey bitecek nasıl olsa.” dedi. “Olur mu kızım? Sen iyileşeceksin, henüz hiçbir şey bitmiş değil.” Gülnur,

“Keşke her şey senin dediğin gibi olsa ama olmayacak, biliyorum. Hem iyileşsem ne olacak ki? Çok şey kaçırdım bu hastalık yüzünden. İsteklerime ulaşamadım.” Yılmaz, “Ne istedin de olmadı, neye ulaşmak istedin de ulaşamadın?” diye sordu. “En basitinden bütün arkadaşlarım üniversiteye gitti. Hayatlarına devam ediyorlar. Benim için hayat çok zor. Ne yapacağım, ne zaman mutlu olacağım, hayat benim için nasıl devam edecek? Bunlar benim için hep bilinmezde.” dedi ve iç çekti. Yaşlı adam genç kıza bakarak tatlı bir tebessüm etti. “Bu yaşadıklarının senin hayatında önemli bir yeri vardır belki de. Hayatın zor olduğunu düşünüyorsun ama zor değil, hayatın kendisi bu. Yani hayatın kendisi sürekli bir mücadele hâli. Sen daha on sekiz yaşındasın, bir şey kaybetmiş değilsin. İstediyin zaman istediğin üniversiteye gidebilir, hayatına istediğin gibi devam edebilirsin. Ailenle istediğin kadar vakit geçirip dilediğince arzularını gerçekleştirebilirsin. Hem bak benim bir ailem bile yok. Hayatta tek başımayım. Ben bu hâlimle kitap yazıyorum.” Gülnur, “Amca bence sen çok iyimsersin. İkimizin de hâli ortada. Ben ikimiz için de bir umut görmüyorum. Sen kitap yazmaya çalışıyorsun ama bunun için ömrün yetecek mi ki?” Söyledikleri için pişman olan Gülnur, yaşlı adama utanıp sıkılarak “Şeyy... Yani ikimizin de durumu malum, sen benden daha iyi bir hâldesin. Ayağa kalkıp yürüyebiliyorsun. Ben ayağa bile kalkamıyorum.” dedi.

Genç kızın söylediklerinden pişman olduğunu gören yaşlı adam, onun elini tutup konuşmaya başladı: “Zamanın bize ne getireceği belli olmaz. Hem kitabın bitmeyeceğini nereden biliyorsun? Ben inanıyorum ki bu kitap öyle ya da böyle bitecek. Sen de iyileşeceksin. Umutlu ol. Umutlu olmak seni mutlu etmeye yeter. Şimdi biraz benim dediklerimi düşün. Dinlen, canını sıkma.” deyip genç kızın elini bıraktı. Odadan çıkmak için yürüdü. Tam odadan çıkarken arkasına dönüp Gülnur’a gecesinin iyi

geçmesini diledi ve gülümsedi. Gülnur, Yılmaz'ın söylediklerini gece boyunca uzun uzun düşündü.

Gülnur, yakalandığı hastalıktan kurtulalı yıllar geçmişti. İsteddiği üniversiteye başlamıştı. Hayatını yine istediği gibi yaşıyordu. Yaşamında yarım kalmış şeyleri birer birer tamamlıyordu. Bu sefer yarım kalmışlıkları bitirmek için mezarlığa gelmişti. Hava güneşli bir ilkbahar günüydü. Gülnur eski güzelliğine yeniden kavuşmuştu. Mezarlığın tepesindeki mezarın başına “Umut Kitabı” adlı kitapla gelmişti. Uzun uzun tebessüm edip konuşmaya başladı: “Bugün belki hayatta değilsin ama sen bana hayatla nasıl mücadele edileceğini, zorlukların üstesinden nasıl gelineceğini öğrettin. Şimdi ben de senin yarım kalmış kitabını tamamladım. Bana öğrettiklerini artık herkes öğrenecek. Senin dediğin gibi ‘Umudunu yitirmeden yaşamaya devam edersen içindeki umut seni mutlu etmeye yetecektir.’ Artık senin dediklerini daha iyi anlıyorum, herkes de anlayacak. Burada huzur içinde uyu.” dedi. Gülnur’un gözleri dolmuştu. Mezara uzun uzun baktı, daha sonra ağır adımlarla oradan uzaklaştı.

ZEYNEP AĞLAMASIN

Sabri Çakır

Sağlığım bozulunca beni elli beş yaşında öğretmenlikten emekliye ayırdılar. Böylece Almanya'dan dönerek Denizli'deki evimize yerleştik. Artık hayatımızın geri kalan yıllarını kendi yurdumuzda, kendi şehrimizde; kent merkezinin bir hayli uzakındaki bu sakin mahallede, kendi kültürümüzün, kendi dilimizin içinde geçirmeye karar verdik.

Tek ailelik, iki katlı küçük evimizin minik bahçesindeki zeytin, ceviz, armut, kayısı ve erik ağaçları büyümüş, meyveye durmuşlardı. Yirmi yıldan beri, yaz tatillerinde yazlık gibi kullandığımız bu sevimli konutu oldukça eskimiş bulduğumuz için onarıma giriştik.

Almanya'da kalan bir kızımız, bir oğlumuz, onların eşleri ve üç torunumuzla telefonda görüşerek özlem gideriyorduk. Aralık ayının üçüncü cumartesiydi, öğleyin torunlarımızla görüşmeye başladık. Ömer ve Zerrin'le tatlı tatlı konuştuk. Telefonu Zeynep alınca yine o tanıdık soruyu yöneltti: “Ne zaman geleceksiniz?” Biz de her görüşmede verdiğimiz yanıtı yineledik: “Yakında geleceğiz.” Bu yanıtı isyan eden Zeynep telefonu babasına verip “Sizinle konuşmuyorum, sürekli geleceğiz diyorsunuz fakat hiç gelmiyorsunuz. Size küstüm!” diyerek oturduğu yerde ağlamaya başladı. Görüntülü telefonda her davranışını film izler gibi izliyorduk. Aslında haklıydı. Onarım tahmin ettiğimizden daha uzun sürdüğü için torunlarımızın yanına gitmekte gecikmiştik. Eşim de duygulanıp ağladı. “Hemen şimdi seyahat bürosuna gidiyor ve uçak bileti alıyorsun. Haydi, acele et! Baksana, gözle-rinden inci gibi yaş döktü. Bir an önce hazırlanıp gidelim. Zey-

nep ağlamasın!” dedi.

Seyahat bürosuna gidip biletleri aldım. İki gün sonra İzmir’den Duesseldorf’a uçtuk. Saatler geçti, yollar, yolculuklar bitti. Almanya’daki şehrimizdeydik. Yaklaşık üç ay önce ortaya çıkan işstahsızlığım, oğlumun evindeki akşam yemeğinde de sürdü. Kendimi zorlayarak birkaç lokma yedikten sonra sofradan çekildim. Eşim, “Çocuklar babanıza kavgayla yemek yediriyorum. Karnı şişti, baksanıza çok zayıfladı; valizleri taşımaya bile mecali yok. Yolda yürürken yıkılıverecek diye korkuyorum!” dedi. Ben de karnımdaki şişkinliğin gaz olabileceğini, zaten uzun süredir kabızlık çektiğimi anlattım. Bu sözleri duyan hemşire gelinimiz durur mu, “Baba hemen kalk, hastaneye gidiyoruz.” dedi. “Gündüzler torbaya mı girdi kızım? Yarın gideriz!” diye itiraz ettiysem de sözlerim havada asılı kaldı. Gelinimiz ayakkabılarını giymiş, arabasının anahtarını eline almıştı bile. Doğruca çalıştığı hastaneye götürdü beni.

Tanıştıkları için gülerек selamlaştığı nöbetçi doktordan ultrasonla karnıma bakmasını rica etti. Bayan doktor, elindeki aygıtı karnımın üstünde gezdirirken ekrana dikkatlice bakarak karın boşluğumda yalnızca su gördüğünü ve bu suyun birkaç litre olabileceğini söyledi. Teşekkür ederek ayrıldık. Birkaç gün sonra da yeni yılı kutladık. Hiçbir şeye aldırmadan, çocuklarımın ve torunlarımın mutluluklarını paylaştım. Başta Zeynep olmak üzere artık hiç kimse ağlamıyordu.

Yeni yılın ilk haftasında ev doktorumdan aldığım sevk kâğıdıyla gelerek yatışımı yaptırdım. Hemen tahlillere başlandı. İki haftayı hastanede geçirdim. Tahlillerin sonunda şeker hastası olduğumu ve karaciğerimde kronik hepatit B bulunduğunu ortaya çıkardılar. MR çektiler. Karın boşluğumun suyla kaplı olduğu artık netleşmişti. Doktorum, “Su toplandığına göre ilk akla gelen siroz.” dedi. Ben de “Ne çıkarsa bahtıma!” dedim

her zamanki gibi güler yüzle. Doktorum şaşırmıştı, “Gerçekten korkmuyor musunuz?” diye sordu. Ona yine güler yüzle, “Gerçekten korkmuyorum. Yaşım altmış. Otuz iki yıl öğretmen olarak çalıştım ve hiçbir öğrencime haksızlık yapmamak için çırpındım. İki çocuğumu okuttum, evlendirdim. İçim rahat! Zaten ölüm diye bir gerçeğin varlığını çoktan biliyorum.” dedim. Bir kez daha şaşırdı doktorum: “Lütfen böyle soğukkanlı olmaya devam edin!” dedi.

Sıra cerraha gelmişti. Ameliyathaneye alındım. İki küçük delikten girip karın boşluğumun yüzeye yakın yerinde, tam da göbek bağımın dört santimetre yukarısında oluşan sert katmandan örnekler alacaklarını; üçüncü deliğe de o yaraların iltihabını dışarıdaki torbaya akıtması için ince, plastik bir hortum yerleştireceklerini anlattılar. “Hazırım” deyince, bir yandan narkoz verdi, bir yandan da benimle söyleşti oradaki bir doktor. Uyumuşum. Soğuk bir odada, ağrılar içinde uyandığımda, işlemin tamamlanmış olduğunu anladım.

Hafta sonunu evde geçirdim. Tekrar hastaneye döndüğümde sağ kürek kemiğimden ilik aldılar. Yeniden kan aldılar, tomografi çektiler. Şeker hastası olduğum için sabah ve akşam şekerimi ölçmeye devam ettiler. Ne kadar güçsüz olsam da umudumu yitirmemeye özen gösteriyordum. Seksen bir kilodan altmış beş kiloya düşmüştüm, çehrem solmuştu. Yürümekte zorlanıyordum fakat yaşamayı da çok seviyordum. Odama yeni gelen Türk hastalara yol gösteriyor, yardımcı oluyor, moral veriyordum. Gelen hasta, öğrenci ise onu korkularından arındırmak için fıkralar anlatıyor, kahkahalar atarak gülmesini sağlıyordum. Onlar da tedavileri bittikten sonra “Siz çok iyi, çok neşeli bir insansınız. Bir an önce iyileşmeniz için dua edeceğim.” diyerek dostça vedalaşıyorlardı benimle.

Karnımdaki oluşumdan alınan parçaları başka bir şehirdeki

laboratuvara gönderdiler, sonucun gelmesi on gün sürdü. Onkoloji doktorum Bayan Vogel karşıma oturarak gözlerimin içine baka baka, bana konulan tanıyı açıkladı. “Buna tıp dilinde foliküler lenfoma denir.” diye başladı sözlerine. Zaten ben de siroz tanısı konabileceği ihtimalini hesaba katmış bir ruh hâli içinde bekliyor olduğum için paniklemedim. Ancak o anda bir süre sonra ölürsem eşimin yapayalnız kalacağı geldi gözlerimin önüne, bensiz yalnız ve perişan olacağını düşündüm. Fakat bu fotoğrafları hızla uzaklaştırdım belleğimden, doktorumu dinlemeye koyuldum yine. “Kanser kötü haber bayım, fakat tam da tedavi edilecek bir zamanda, ilk aşamasında yakaladık. İşte bu iyi haber. Hastanedeki onkolog meslektaşlarımla birlikte sizin için en uygun olan tedavi biçimini saptadık. Tümörünüzü kemoterapi ile yok edeceğiz. Dört haftada bir olmak üzere altı kez kemoterapi göreceksiniz. Bitiminde ise beş yıl boyunca, üç ayda bir kontrole geleceksiniz. Bu şekilde tedavi gördükten sonra on yıl, on beş yıl, hatta daha uzun yaşayan hastalarımız var. Onun için hiç merak etmeyin, sizi iyileştireceğiz. İlk kemoterapiyi burada, bizzat benim gözetimimde alacaksınız.” Ben de “Size güveniyorum, öyleyse hemen kemoterapiye başlayalım.” dedim. Doktorum sevinerek ekledi: “Karaciğerinizde hepatit B var. Bu organınızı iyileştirmek ve kemoterapiden korumak için her gün bir adet Viread adlı tablet yutacaksınız. Karaciğeriniz iyileşinceye kadar bu tableti kullanmaya devam edeceksiniz.” “Söylediklerinize harfiyen uyacağım, doktor hanım.” dedim.

Bir saat sonra ilaçlarım geldi. Önce üzerinde klor yazan bir serum verdiler. Ardından verilen serumun Rituximab olduğunu öğrendim. İkinci gün Bendamustine ile bir küçük serum daha verdiler. Üçüncü gün verilen iki küçük serum ile ilk kemoterapim tamamlanmış oldu. Kızım ve oğlum ve onların eşleri, geri kalan beş kemoterapiyi hastaneyle birlikte çalışan, evimize yü-

rüyerek beş dakikalık mesafede bulunan bir onkoloji muayenehanesinde almamı önerdiler. Gittim, burada ilaçların tümünü üç saat içinde verdiler fakat sorun çıktı. Önce sol koluma takılan serum, damarda erime olduğu için bir saat sonra durdu. Bu kez iğne sağ koluma takıldı. Güç de olsa ikinci kemoterapiyi tamamlamıştım. Doktor yanıma gelerek üçüncü kemoterapiye kadar mutlaka port taktırmam gerektiğini söyledi. Aksi takdirde damarların sorun çıkarabileceğini, bu yüzden tedavinin aksayabileceğini anlattı. “Tamam, çok gerekli, ben de port taktırmak istiyorum.” dedim. “Oturma odasında bekleyin, size yardımcı olacaklar.” dedi doktorum ve odasına döndü. Ben birkaç dakika oturmuştum ki hastane adı ve randevu saati yazılı olan küçük kâğıdı elime tutuşturdu bir hasta bakıcı. Teşekkür ederek oradan ayrıldım ve evimin yolunu tuttum. Güçlük çekmeden evime kadar yürüdüm.

Bir hafta sonra eşimle birlikte tam randevu saatinde, şehir merkezindeki hastaneye gittik. Doktor Bop beni bekliyordu. Belimin üst bölümünde yer alan giysileri çıkardım. Bir hemşire, sol bağrımın, omzumun beş santimetre kadar altındaki boşluğa, lokal uyuşturucu kullanarak port yerleştirmeye girişen doktor ile kafamın arasına beyaz ve kalınca bir çarşaf asarak, benim doktorun çalışmasını gözlerimle izlememi engelledi. Onun görevi herhâlde beni uyanık tutmak olmalı ki, sürekli benimle konuştu. O sırada tıpkı mangalda pişen et kokusu gibi bir koku geldi buruma. “Derinin altını kızgın bir kesiciyle açıyor.” diye düşündüm ve gülümsedim. Hemşire kıza da “Etim mangalda pişirilse nefis kokacak, değil mi?” deyince o da gülümsedi. Kısa sürede port denen aygıt sol bağrımın üst bölümüne yerleştirildi. Üzeri ilaçlı bezlerle sarıldı. Artık serum iğnesi; port (kapı) denen, vücuda zarar vermeyen özel bir metalden yapılmış bu hazneye batırılacak; verilen kemoterapi ilaçları da hazneye ekli olan ince,

plastik bir borudan akarak kolayca ana toplardamardaki kana karışacaktı.

Üçüncü kemoterapimi almak için yürüyerek gittim, gerçekten hiç sorun çıkmadan ilaçlarımı alıp evime dönüyordum ki eczane sahibi olan bir öğrencim yolumu kesti. Kemoterapi aldığım süre içinde bağışıklık sistemimi güçlendirmem için destekleyici vitaminler almam gerektiğini anlattı. Eczaneye girdik, vitamin türlerini gösterdi. Ben şurup değil de tablet biçimindeki vitaminleri tercih ettim fakat almadım. Ertesi gün doktoruma telefon edip bu vitaminler hakkında bilgi vermesini istedim. Doktorum “Alırsanız elbette yararı olur fakat ücretini sigorta karşılamıyor.” dedi. Bunun üzerine o vitaminleri, öğrencimin takdir ettiği indirimli fiyat üzerinden satın alarak kullanmaya başladım. Eczaneden vitamin aldığımı öğrenen oğlumla kızım, Frankfurt’ta otla kanser tedavisi yapan bir uzmana ulaşmışlar. Ona giderek bir reçete hazırlatmışlar. Bu reçeteyi gören onkolog öfkeden küplere bindi. “Bay Çakır, bu uyduruk reçetedeki bitkileri kullanırsanız, bana gelmenize gerek kalmaz!” dedi. “Dinleyin doktor bey, bu reçeteyi çocuklarım benim bilgim dışında hazırlatmışlar. Size göstermek istedim. Zaten ben de kullanmayı düşünmüyorum.” deyince sakinleşti ve şöyle sürdürdü konuşmasını: “Şu listedeki otların yarından fazlası bizim verdiğimiz ilaçların etkisini azaltıyor. Otlardan bir bölümü de kanser hücrelerini besliyor. Zaten siz kuşburnu, greyfurt gibi meyvelerden uzak durun. Aynı şekilde pakete girmiş ürünleri ve konservele de tüketmeyin. Bunlara dikkat etmeniz yeterli.” Kendisine teşekkür ederek odasından çıktım. Eve geldim, torunlarım okuldan gelmiş, dört gözle yolumu beklemekteydiler. Onlarla resimler yaptım, yazılar yazdım. Aklımda kalan masallardan birini anlattım, can kulağıyla dinlediler. Çok mutlu oldular. İçimden, “Siz ne kadar tatlısınız!” dedim. Sonra onlardan izin isteyip yemek saatine ka-

dar yatağıma uzandım.

Kemoterapi aldığım altı aylık süre içinde hep güler yüzlüydüm. Saçlarım dökülmedi. Neredeyse iki kitaplık şiir yazdım. Beynimi, beni üzen tüm karamsar duygulardan arındırmak için çabaladım ve bunu büyük ölçüde başardığımı sanıyorum. Türkiye’den telefonla arayan kardeşlerim ve arkadaşlarım bazen ağlamaktan konuşamadılar. Onları teselli ettikten sonra durumumun her gün daha iyiye gittiğini söyleyerek sevindirdim. Abartmadım, anlattıklarım gerçeğin ta kendisiydi.

Bazen sokakta yürürken karşıdan bir tanıdığının geldiğini görerek sevinirdim. Fakat o tanıdığım beni fark edince benimle karşılaşp selamlaşmamak için yolunu değiştirip ara sokağa dalıyor ve kayıplara karışıyordu. Bazı tanıdıklar ise uzak bir noktaya dikilerek sevimsiz bir yaratığa bakar gibi acıyarak beni izliyorlardı. İçimden gülerek, “Yahu ben yine eski Sabri’yim, benden kaçmanıza gerek yok!” diyordum. Gücüm yetse yanlarına koşup her biriyle ayrı ayrı kucaklaşacaktım. Çünkü benim onlar hakkında en küçük olumsuz bir düşüncem, soğuk bir duygum yoktu. Bazı tanıdıklarla tıpkı eski günlerdeki gibi selamlaştım, hatta ayaküstü sohbet bile ettim. Fakat herhangi bir virüs bulaşmasın diye kahve, sinema gibi kalabalık ortamlardan uzak durmaya özen gösterdim. Ziyaretime gelmek için telefon edenlere, ancak hasta değillerse gelebileceklerini söyledim çekinmeden.

Bir gün, bir aile dostumuz geldi ziyaretime. Başka bir aile dostumuzun selamını getirdi ve ödünç verdiği kitabını geri istediğini söyledi. Kitabın adı “Nasrettin Hoca” idi. Neden şaşıırıyordum ki, kendisi çok üzüleceği için beni görmeye gelmeye cesaret edememiş. Ölür gidersem kitabı kaybolmasın diye haklı olarak önlem alıyordu. Bir kahkaha attım. “Bu nasıl bir iş, nasıl bir dostluk?” diye sormadım. Baş ucumda duran kitabı getirip sahibine vermesi için ziyaretçime uzattım. Yıllarca insanları

güldürmeyi başaran büyük bilge, adını taşıyan kitapla da beni bir kez daha güldürmeyi başarmıştı.

Artık kemoterapilerim bitti. Tümör sessizce eriyip akıp gitti. İki yıldan beri Türkiye’de oturuyor, üç ayda bir Almanya’ya kontrole gidiyor, on gün kalıp geri dönüyorum. Mutluyum, çünkü eski sağlığıma kavuştum. Şimdi üç ayda bir çocuklarımla, onların eşleriyle ve torunlarımla özlem gideriyorum. Eskisinden daha sağlıklı hissediyorum kendimi. Belki de şu anda hayatta kalmamı, eşimin o cümlesine borçlu olduğumu düşünüyorum: “Zeynep ağlamasın!”

VİCDAN ÇİÇEĞİ

Mehmet Uhri

Her şey öğle arasında bir konuyu danışmak için odasına uğradığım doktor arkadaşımın kitaplığından Elias Canetti'nin Körleşme kitabını elime almam ile başladı. Kitap bir hastası tarafından meslektaşına imzalanıp hediye edilmişti. Yıpranmış görünüyordu. Sayfalarını karıştırırken üzerinde isim ve telefon numarası yazılı bir kâğıt parçasını görünce önemli olup olmadığını sordum. Meslektaşım kitabı ve içinden çıkan kâğıdı bir süre inceledikten sonra “Vicdan çiçeği, nasıl unuturum! Bunu anlatmalıyım.” diyerek oturmamı istedi. Kahvelerimizi yudumlarken o küçük kâğıt parçasını eline alıp baba ve kızı ile yaşadıklarını anlatmaya başladı:

- Birkaç yıl önceydi. Adamcağız yetmişli yaşlardaydı ve hastalığı ilerlemişti. Beklenen sonun yakın olduğunun farkındaydı. Ağarmış saçı sakalı ve hep ilgiyle bakan griye çalan mavi gözleriyle odasında kitap okurken veya sessizce televizyon izlerken görüyorduk onu. En başından beri hastalığını suskunlukla kabullenip ameliyat ve tedavi süreçlerine uyum göstermiş, hiç zorluk çıkarmamıştı. Ancak hep yalnızdı. Tüm tedavi süreçlerinde birkaç arkadaşı dışında yakınlarından kimse ziyaretine gelmemişti. Bir akşamüzeri yatağından kalkıp hasta hâliyle odama gelmiş, elime üzerinde isim ve telefon numarası yazılı bir kâğıt tutuşturarak “*Bana bir şey olursa bu telefona haber vermenizi rica ediyorum. Ama lütfen, şimdi değil. Her şey bittikten sonra.*” demişti.

- Bu, o kâğıt mı?

- Evet. İlerleyen günlerde hastalığına çoklu organ yetmezli-

ği de eşlik etmeye başlayıp hastamızı yoğun bakıma alınca bu kâğıtta yazan numarayı arama gereği duydum. Telefonu açan hanımefendiye kendimi tanıttım, hastamız hakkında bilgi verdim. Telefon numarasını nereden bulduğumu sordu. Numarayı hastamızdan aldığımı ve aramızda geçen diyalogu anlattım. Sessizce dinledi. “*Peki*” diyerek telefonu kapattı ancak o gün gelen giden olmadı.

- Gelmedi ha!

- O gece nöbetçiydim. Gece yarısına doğru hastane güvenliği hastamızın adını vererek bir ziyaretçisi olduğunu ancak gözünün pek tutmadığını söyledi. Gelen otuzuna yakın yaşlarda, baştan aşağıya siyahlar giyinmiş, aşırı sayılabilecek koyu renk makyaj yapmış değişik bir kadındı. Hastanın nesi olduğunu sorduğumda cevap verip vermemekte tereddüt etti. Aksi hâlde ziyaretinin mümkün olamayacağını söyleyince hastanın yıllardır görüşmediği babası olduğunu söyledi. Yoğun bakım şartlarında ziyaret yasak olsa da üzerine uygun kıyafet giydirerek kısa bir görüşme için babasının yanına aldım. Hanımefendi yoğun bakım şartlarından etkilense de sakin olmaya çalışarak babasına yaklaştı. İzin isteyerek elini tuttu, hastamız hafifçe gözlerini açtı. Kızını görünce monitördeki kalp atımı hızlandı. Heyecanlanmıştı. Bana döndü ve sitem eden gözlerle bakarak “*Her şey bittikten sonra, şimdi değil demiştim.*” dedi. Kızına dönüp “*Geldin ha?*” dedi. O ana kadar sesini çıkarmadan babasını izleyen kız, sesini yükselterek konuşmaya başladı: “*Evet, buradayım. Arayıp hastanede olduğunu söylediklerinde böyle birini tanımıyorum diyerek telefonu kapatmalıydım. Yapamadım. Merak ettim baba. Senin bir hastane köşesinde yardım beklerken nasıl görüldüğünü merak ettim. Beni buraya getirenin ne olduğunu biliyorum baba. Sana olan öfkem getirdi.*” “*Gidecek misin?*” dedi hastam. “*Bilmiyorum. Hemen çıkıp gitmek istiyorum ama gide miyorum.*”

Beni burada tutanın, gitmeme engel olanın ne olduğunu da bilmiyorum.”

Araya girip görüşmenin bittiğini söyledim. Birlikte yoğun bakımdan çıkarken kızının da babası gibi griye çalan mavi göz-
lere sahip olduğu dikkatimi çekti. Kızı *“Hiç gelmemeliydim. Neden geldim ki?”* diye söyleniyordu. Hastamızın hep yalnız olduğunu, bir iki arkadaşı dışında yakınlarından kimsenin ziyarete gelmediğini, ilk kez bir akrabasını gördüğümüzü söyledim. Öfkeyle bir şeyler mırıldandı. Hastalığını ve durumunu anlatıp kritik sürece girildiğini, her an her şeye hazırlıklı olmak gerektiğini vurgulayınca *“Onu bu hâlde bırakamam.”* diye söylendi.

Ziyaretçimizi bekleme odasında bırakıp işime koyuldum. Ertesi sabah ve daha sonraki günlerde de hastaneden ayrılmadı. Bu arada beklemediğimiz bir gelişme oldu. Yaşamsal bulguları hızla düzelen hastamızı yoğun bakımdan çıkarıp tekrar hasta odasına aldık. Bu iyi gidişi kızının yanında olmasının moral etkisi ile ilişkilendirdik. Birkaç gün gayet iyi gitti. Ama bir sabah baba ile kızın yüksek sesle tartıştıkları bilgisi gelince odalarına girip kapıyı kapattım. Kızı yine öfkelenmiş, babasına söyleniyor, hastamız ise yaşlı gözlerle sesini çıkarmadan dinliyordu: *“Dinle beni baba! Zamanında o çok değerli oğlunun hastalığına umut olur diye ilerlemiş yaşıncıya rağmen beni dünyaya getirdiniz. Ne iliğim işe yaradı ne de oğlun kurtuldu. Oğlunu yitirince ardına bile bakmadan evi terk edip gittin. Kendine başka bir hayat kurdun. Sayende yuvası dağılmış, işe yaramaz, uğursuz, beceriksiz biri oldum. Hep bir eksiklik ve yanlışlık duygusuna mahkûm ettin beni. Böyle yaşamak kolay mı sanıyorsun?”* *“Sormadım say kızım, ne yapıyorsun diye sormadım say.”* dedi yaşlı hastamız.

“Öyle olmuyor. Sen sormasan da bu dünyaya neden geldiğimi ben sorup duruyorum. Hep bir şeyler eksik kalıyor. Nedenini bilmediğim suçluluk duygusuyla yaşamamın ağırlığı öyle eziyor

ki, yok olup gitmek bile sorunu çözmiyor. Bu yüzden senden hep nefret ettim. Yüzünü hayal meyal hatırladığım ölen kardeşimden de en az senin kadar nefret ettim. O hastalanmasaydı hiç dünyaya gelmeyecek, böyle bir hayatı yaşamak zorunda kalmayacaktım.”

“Git o zaman kızım. Bırak da rahat öleyim.”

“Lanet olsun gidemiyorum, bir şey beni burada tutuyor. Sanma ki insanları umursuyorum. Kimin ne dediği umurumda bile değil. Ama yine de gidemiyorum.”

“Gidilmiyor kızım. Gerçekten gidilmiyor. Uzaklaştım sanıyorsun. Bedenin gitse de aklın takılı kalıyor. Yaşadıklarını unuttun da o sırada hissettiğin duyguları unutmuyor, her fırsatta hatırlıyor, yeniden yaşıyorsun.”

Bu tartışma sırasında hastam araya girerek bana *“Keşke hiç vermeseydim o kâğıdı size, vaktinden erken bir buluşma oldu bu. Keşke her şeyi olduğu gibi bıraksaydık. Servisteki diğer hastaların huzurunu kaçırdığımız için üzgünüm.”* dedi.

Doktor arkadaşım bir süre susup kahvesini yudumladı. Kütüphanesinden aldığı kitabı elimden bırakmadan devamını da anlatmasını rica ettim. Tartışmanın şiddeti geçince kızın babasının yatağına oturup sinirle ağladığını, babasının ise yatağında doğrulup elini kızının omzuna atarak konuşmayı sürdürdüğünü anlattı:

“Sen de annene benziyorsun. Aksini düşünsen de o gece buraya merak ettiğin için değil vicdanını dinleyip geldiğini biliyorum. Vicdan tohumunu içinde yeşertip olgunlaştırmış, çok güzel bir insan olmuşsun. Yanılıyorsun. Bana olan onca öfke ve nefretine karşın seni buraya vicdanın getirdi.”

“Sana bu kadar kızgın olduğum hâlde neden gidemiyorum baba?”

“Merhamet duygun yüzünden kızm. Vıdanın seni sadece harekete geçirir. Devamı için merhamet gerekir. Küçükken annen de sen de sahipsiz yavru kedi bulunca üzölür, bir şeyler yapabilmek için çırpınırdınız. Sizi harekete geçiren vıdanınızdı. Çözüm bulamayınca o yavru kedileri sahiplenip eve alan ise merhamet duygunuzdu.”

“Anlamadım, bunlar farklı şeyler mi?”

“Vıdan içinde açan bir çiçektir kızm. Sen o çiçeği merhamet ile sular, yaşatırsın. Ben yapamadım. İçimdeki çiçeği yaşatamadım. Oğlumun hastalığı sırasında merhamet duygumu yitirdim. Her şeyden, herkesten kaçtım. Ancak görüyorum ki rahmetli annen, benim veremediğimi sana fazlastıyla vermiş.”

Bu sözlerden sonra baba ve kızm birbirine sarılıp bir süre ağlaştıklarını ve onları öylece bırakıp odadan çıktığını, bu kitabı da o gün hastamızın imzalayıp özür niyetine kendisine hediye ettiğini anlattı.

- Peki sonra ne oldu, diye sordum arkadaşıma.

- Çok geçmeden hastalık beklenen seyrine döndü. Bu kez olaya karaciğer yetmezliği de katılmış, hastamızın durumu ağırlaşmıştı. Bilinç bulanıklığı hızla derin koma hâline dönüştü ve sonraki birkaç gün içinde hastamızı kaybettik. Kızm hep yanındaydı. Defin işlemleri için odama uğradığında emeklerimiz için teşekkür etti. Ayağa kalkıp elini sıktım. Başlangıçta o gece aceleci davranıp erken haber verdiğim için pişmanlık duyduğumu ancak şimdi öyle düşünmediğimi anlattım. Kadıncağız, başını önüne eğip *“Babamın başında beklerken hastaları ve yakınlarını görünce kendimi sorguladım. Kardeşime uygun ilik bulma uğruna dünyaya gelmiş ancak iliği işe yaramamış biri olarak kendimi hep eksik ve hatalı görüyordum. Babam da öldü. Aileden geriye hayatta bir tek ben kaldım. Rahmetli kardeşimin hastalığı da dâhil sanki her şey benim hayata gelmem ve tutunmam için*

kurgulanmıştı. Öyleyse bunun bir anlamı ve yaşadığım hayatın bir amacı olmalı diye düşünmeye başladım. Bu bana iyi geldi.” dedi. Bundan sonra ne yapmayı düşündüğünü sorduğumda ise “Henüz bilmiyorum ama artık kendimi eksik, hatalı ve ezik hissetmiyorum. İçimdeki merhamet duygusunun bana yol göstereceğine inanıyorum. Her şey için teşekkürler doktor bey.” dedi.

Belgeleri alıp odadan sessizce çıkıp gittiğini, elindeki küçük kâğıt parçasının işte tüm bu anıları hatırlattığını söyledi. Kitabı okumak için ödünç almak istediğimi söyledim. Kâğıdı bana uzatıp “*Bu kâğıt o kitabın içinde kalsın. Kitabın benim için anlamını biliyorsun. İşin bitince iade etmeyi unutmazsın umarım.*” dedi.

2 ARTI 1

Güner Yaylak

Gülçin o sabah televizyonu açtığında hayatını değiştirecek bir şey göreceğinden habersizdi. Sabah annesi Nermin Hanım ile kahvaltı yaparken bir taraftan da televizyon izliyorlardı. Televizyona Antalya'dan Fikriye adındaki bir kadın çıkmış, yıllar önce bıraktığı kızını arıyor, eğer izliyorsa onu aramasını istiyordu.

“2000 yılında 13 günlükken bir taksinin içinde bıraktım. Bıraktığımda üzerinde kırmızı bir patik vardı. Bir de tam dizinin altında bir et beni vardı.” Gülçin o an elindeki çatalı düşürdü. Akıllı her etek giydiğinde gözüne takılan dizinin altındaki bene gitti. Nermin Hanım ile göz göze geldiler. Nermin Hanım'ın gözleri doldu. Bu günün geleceğini ikisi de biliyordu. O an Nermin Hanım'ın içinden geçen tek iyi şey “İyi ki saklamadım, iyi ki bizden öğrendi.” olmuştu. Gülçin ise donuk bir yüzle masadan kalktı. Telefonunu alarak televizyondaki numarayı aradı. Sürekli meşgul çalan hatta uzun uğraşlar sonunda bağlandı. Sadece arkadaki reji ekibiyle konuştu. “Şu anda çocuğunu arayan kadının bahsettiği kız benim. Ama canlı yayına çıkmak istemiyorum. Eğer beni görmek istiyorsa yarın dışarıda başka bir yerde buluşmak istiyorum.”

Gülçin telefondaki televizyon çalışanıyla buluşmak için bir yer ayarlarken Nermin Hanım şaşkınlıkla olanları izliyordu. Gülçin'e küçükken pedagog eşliğinde söylemiş olsalar da hiç evlatlık olduğunu hissettirmemişlerdi. O da hiç öz ailesini aramak istememişti. O yüzden şimdi bu olanlar Nermin Hanım'ı hem şaşırtmış hem de kızını başka biriyle paylaşma fikri üz-

müştü. Ertesi gün Gülçin ve yanında gelmesini istediği Nermin Hanım anlaştıkları kafeye gittiler. Oraya vardıklarında öz anne Fikriye Hanım ve kanaldan birkaç kişi onları bekliyordu. Fikriye Hanım onları görünce Gülçin’e sarılmak için kalktı ama Gülçin el hareketiyle onu durdurdu. Gülçin ve Nermin Hanım, Fikriye Hanım’ın karşısına oturdular. Fikriye Hanım, “Kızım seni çok özledim.” dedi. “Beta talasemi” dedi Gülçin. Fikriye Hanım anlamamış bir şekilde Gülçin’e baktı. Bu soru üzerine herkes şaşkınlıkla birbirine bakıyordu. Gülçin’in ne yapmak istediğini tek anlayan kişi Nermin Hanım’dı. “Beta talasemi ne biliyor musun?” “Ben... Ben... Hayır bilmiyorum.” “Şu yanımdaki kadın var ya, beta talasemi nedir, nasıl oluşur, tedavisi var mı, varsa nasıl, karşılaşılan sorunlar neler, bununla nasıl baş edilir? Hepsini noktasına virgülüne kadar anlatır. Sen daha ne olduğunu bile bilmezken bu kadın beta talasemiyle nasıl yaşandığını senden daha iyi biliyor. Sen hani kızınla tanışmak istiyorsun ya, o zaman şimdi beni iyi dinle ve beni tanı.” Herkes şaşkınlıkla Gülçin’i dinliyordu.

“Beta talasemi, aslında bilinen anlamıyla Akdeniz anemisi. Genellikle Akdeniz çevresindeki ırklarda görülür. Anne ve babadan geçen bir kan hastalığı. Solgunluk, hâlsizlik, iştahsızlık, karın şişmesi, koyu idrar, gözlerde sarılık görülme, yüzdeki kemiklerde şekilsel değişiklikler, iştahsızlık, dalak büyümesi bu hastalığın belirtileri. Akdeniz anemisinin; talasemi minima, talasemi minör, talasemi intermedia ve talasemi major olarak şekilleri var. Senin kızın en ağır olan talasemi major hastası. Eğer sen veya babam ikinizden biriniz taşıyıcı olsaydınız ben %50 sağlıklı, %50 taşıyıcı olacaktım ama ben taşıyıcı değil hasta oldum. Bu duruma göre sen ve babam ikiniz de taşıyıcısınız demektir. Yine de bu durumda %50 taşıyıcı, %25 sağlam olma ihtimalim vardı. Ama ben %25 hasta olmuşum. Kendinizin taşı-

yıcı olduğunuzu ya da benim hasta olma ihtimalim olduğunu biliyor muydunuz? Evlenmeden önce bu test yapılır. Bu durumda beni hasta bırakmış oluyorsunuz ve ben hangisi daha kötü inan karar veremiyorum.”

Fikriye Hanım şaşkınlık ve üzüntüyle konuşmaya başladı: “Şeyy... Biz babanla evli değildik kızım ama yemin ederim hasta olduğunu bilmiyordum.” “Evli olmadığınız için de test falan yapılmadı tabii. Böylelikle benim hasta olduğumu bile bilmeden bırakıp gittiniz. Ama ben sonrasında neler yaşadım bilmek istiyor musun? Beni daha fazla tanımak istiyor musun? Siz beni bırakınca beni yurda almışlar ama orada çok kalmadan annemler beni yurttan evlat edinmişler.” Gülçin, Nermin Hanım’ın elini tuttu ve gözleri dolu bir şekilde konuşmaya devam etti: “Onlar normal bir çocuk beklerken hasta bir çocukla karşılaşmışlar ama beni bırakmamışlar. Daha yaşıma girmeden altı aylıkken kansızlığım başlamış. İlk başta sadece kansızlık sanılsa da çok geçmeden major talasemi olduğum anlaşılmış. Senin adına bile yabancı olduğun bu hastalık ne bilmek istiyor musun? Vücudumuzdaki kırmızı kan hücrelerimizde demir açısından zengin hemoglobinler var. Sağlıklı kişilerde olması gereken hemoglobin aralığı bende çok düşük olduğu için vücuduma dışarıdan düzenli kan almam gerekiyor. Yani genetik olarak anne ve babadan gelen hatalı genlerle alyuvarlarım sağlıklı bir kişideki gibi görevlerini yerine getiremiyorlar. Bunun için bu yanımdaki kadın 3-4 haftada bir kan almam için beni sürekli hastaneye taşımış. Çünkü bu hastalıkla uğraşan birinin kan almazsa kemik kırılmaları, kalp yetmezliği, dalak, karaciğer büyümesi, diş yapısında ya da yüz şeklinde bozulma olacağını biliyordu. Ama dahası var. Sürekli kan almak da vücuda zararlı olduğu için bedende demir birikmeye başlar. Bu ise kalp, karaciğer, dalak, pankreas, tiroid gibi bazı organların fonksiyonlarının bozulmasına neden olur. Bunu

önlemek için de vücuttan demir atıcı ilaçlar alman gerekir. Senin bunlarla ilgili en ufak bir fikrin var mı acaba? Benim çocukluğuma ait hatırladığım ilk anılarım ünite ünite kanlar, biliyor musun bunu?” “Kızım...”

Fikriye Hanım gözleri yaşlı Gülçin’in elini tutmaya çalıştı ama Gülçin izin vermedi. “Ne oldu, beni tanımak istemiyor musun? Bekle, daha bitmedi. Bu hastalık ömür boyu ilgi, bakım, dikkat isteyen bir hastalık ve pahalı bir hastalık. Ama ben ve annem pes etmedik. Moralemizi hiç bozmadık. Hastalığa teslim olmadık. En kesin tedavi yönteminin ilik nakli olduğunu biliyorduk. Allah biliyor ya, bazen çok umutsuzluğa da kapıldığım oldu. Çünkü malum bizim dünyamızda kimse başına gelmeden anlamıyor hastalığı ve bunun için donör bulmak çok zor. Ama ilerleyen zamanlarda uygun bir donör bulundu ve nakil gerçekleşti. İşin iyi tarafına bakmaya çalışıyorum hep biliyor musun? Mesela artık çok bilinçlisin diyorum kendime. Kendi çektiklerimi çocuklarıma çekirtmemen, çocuklarının da sen gibi beta talasemi olmaması için tamamen doktor kontrolünde çocuk sahibi olman gerektiğini biliyorsun diyorum. Ve ben iyi bir anne olmak istiyorum.”

O an herkes gergindi ama kimse ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Gülçin yılların acısıyla konuşuyor ve içinde ne varsa anlatmak istiyordu. “Ben bunlarla uğraşırken en acısı neydi biliyor musun? Benim hastalığım da ilacım da sizdiniz. Siz beni o taksie sadece bir bebek olarak değil, major talasemili bir bebek olarak bıraktınız. Eğer doktora gitseydiniz ve eğer ikinizin de taşıyıcı olduğu bilinseydi benim %25 ile hasta doğma olasılığım öncesinde bilinecekti. Böylelikle daha karnındayken tetkikler, tedaviler uygulanırdı. Bu yüzden hastalığımın nedeni sizdiniz.” Gülçin gözlerini sildi. “Başka çocuğunuz var mı?” Ani soruya şaşıran Fikriye Hanım “Var.” dedi. “Babanla ayrılmadan önce

senden sonra bir çocuğumuz daha oldu.” “O hasta mı?” “Hayır, değil.” “Demek ki o şanslı % 25’lik kısımdanmış, sağlıklı olmuş. Eğer beni bırakmasaydın ben bunca zaman donör bulunacak mı endişesiyle yaşamazdım. Çünkü doku tipi uygun olan sağlıklı kardeşten yapılan kemik iliği nakli genelde önerilen nakil yöntemi. İşte bunun için hastalığın yanında çarem de sizdiniz. Fakat ben kardeşim olduğunu bile bilmediğim için ihtimalin düşük olduğunu bile bile alternatif donör şansımı denedim. Ama her şey yolunda gitti ve gördüğün gibi şu an sapaşlaam karşındayım. Ve inan bana sana kızını tanıtmak için anlatacağım başka bir şey yok.”

Gülçin her ne kadar kesin konuşsa da içinde bir şeylerin eridiğini biliyordu. Kardeşinin olduğunu bilmek bile içindeki duyguların değişmesine neden olmuştu. Nermin Hanım kızını çok sevse de onun öz ailesiyle ve kardeşiyle görüşmesini engelleyemezdi. Zamanın en büyük ilaç olduğunu biliyordu. Öyle de oldu. İlerleyen zamanla birlikte Gülçin kardeşi Asu ile görüştü. Neler yaşadığını bilmediği annesi ve babasıyla da görüşmeye başladı. Ama kendisini evlat olarak alan Nermin Hanım’ı ve Suat Bey’i hiç bırakmadı. Onların yanında yaşamaya devam etti, öz ailesiyle de irtibatı kesmedi. Hayat ona 1 hastalık ve 2 aile vermişti. Her zaman olduğu gibi hayatın olumlu tarafına bakmaya çalıştı. Ve bu 2+1, hayatının özeti oldu.

İNCİ YÜZÜK

Yağmur Saçlıoğlu

“Sükûneti tatmayan anneanneme...”

Telefonum çaldığında saat sabah 06.30’u gösteriyordu. Panikle cevapladım, arayan anneannemdi.

- Anneanne bir şey mi oldu, iyi misin, dedim telaşla.

- Merak etme yavrum, bu saatte rahatsız ettiğim için üzgünüm ama hemen bana gelmelisin. Sana anlatmam gereken çok önemli bir konu var, telefonda olmaz. Sakın annene ve teyzene haber verme, yalnız gel!

- Alo... Alo... Anneanne!

Telefonu kapatmıştı. Aman yarabbi, ne demek oluyordu şimdi bu? Anneannem emrivakilerden hiç hoşlanmazdı, kimseyi rahatsız etmemek için hep kendinden ödün verirdi. Kesin başına bir iş gelmişti ve telaş yapmamam için bunu telefonda söylemekten korkuyordu. Yataktan fırladığım gibi üzerime montumu geçirip hemen taksiye binerek anneannemin evinde aldım soluğu. Her zamanki gibi güler yüzü ve taze demlenmiş çay kokusuyla karşıladı beni.

- Benim kibar kızım gelmiş, benim güneşim gelmiş. Gel yavrum, gel. Çay hazır. Önce güzelce kahvaltını yap. Yine kaşık kadar kalmışsın. Hiç bakmıyorsun kendine, hiç!

- Anneanne! Allah aşkına, dur bir dakika! Ben buraya yüreğim ağzımda nasıl geldim biliyor musun? Ne oldu çabuk anlat. Hırsız mı girdi evine yoksa?

- Anlatacağım yavrum! Zaten bunun için seni bu saatte rahatsız ettim. Fazla vaktimiz de yok zaten.

- Neye vaktimiz yok?

Bu soruyu sorduğum anda anneannem gözlerimin içine öyle bir bakıyordu ki, o an koskoca evrende zaman durmuş, sadece ikimiz nefes alıyoruz gibi hissetmiştim. Ters giden bir şeyler vardı, nedenini bilmiyordum ama istemsizce yaşlar dökülüyordu gözlerimden. O hâlimi gören anneannem beni sakinleştirmek için koltuğa oturtup saçlarımı okşamaya başladı.

- Bugün hastaneye yatacağım İnci. Meme kanseri olmuşum ama erken teşhismiş. Belli bir yaştan sonra düzenli kontrol şart. İnanır mısın, doktorlar bana kanser olduğumu söylediklerinde hastalıktan çok, bu kadar hızlı teşhis koymalarına şaşırdım. Bizim zamanımızda röntgen çektiirmek bile büyük lükstü. Gece gündüz haftalarca kuyruk beklerdik o kapkara filmler için. Teknolojinin bu kadar ilerlediği bir döneme denk geldiğim için şükrettim vallahi!

Anneannem hiçbir şey olmamış gibi, sanki günlük pazar alışverişine çıktığı sıradan bir gününü anlatır gibi anlatıyordu her şeyi. Ben şoka girmiştim, yaprak gibi titriyordum. Çocukluğumdu o benim! Bana ip atlamayı, kanaviçe işlemeyi ilk öğreten, ilk defa parka götüren, ilk dondurmamı alan oydu. Lavanta kokulu şefkat bahçemdi benim. Sırça fanuslarda sakladığım bahçemi şimdi yabancı otlar sarmıştı; ne yapmalıydım, onu bu yabancı otlardan zarar görmeden nasıl kurtarmalıydım?

- Anneanneciğim... Neden daha önce söylemedin? Birlikte giderdik hastaneye! Nasılsın şimdi, kendini nasıl hissediyorsun? Ne yapayım senin için söyle pamuğum, ne olur söyle!

Hıçkırıklara boğulmuştum. Anneannem çehremi mis kokan avuçlarının içine aldı:

- Bana bak, şu an içinden ağlamak geliyorsa ağla tabii! Ama sakın kendini harap etme. Rabbim çözümsüz dert vermesin.

Hastalık bu, herkesin başına gelebilir, ayrıca öyle tatlı bir doktorum var ki, ameliyat öncesi çok güzel moral verdi. Ben bu yaşıma kadar çok ağladım İnci. Artık ağlamak, üzülmek istemiyorum. En kara gecenin bile bir sabahı vardır. Ben neler görüp geçirmiş kadını, kanser mi beni devirecekmış, peh!

- Ah, benim güçlü anneannem! Ben üzölmeyeyim diye böyle konuşuyorsun.

- Aaa, hiç alakası yok! Beni hiç tanımamışsın. Sen benim hep naif tarafımı gördün ama topraklarıma yerleşmek isteyen düşmanlarımla da adabıyla savaşmasını çok iyi bilirim.

Hiç bilmez miydim? Daha on yedi yaşında zorla gelin olduğunda, köy yerinde açlıktan ilk çocuğunu kaybetmişti. Yıllarca tarlada çalışmış, daha sonra dedem hasta olunca Ankara'ya yerleşmişlerdi. Ankara'da işe girmiş, hem felç olan dedeme bakmış hem de fiziksel engelli doğan oğlunu ve diğer üç çocuğunu büyötmüşü. Çok asil ruhlu bir kadındı. Asillik para ve pulla sahip olunacak bir özellik değil. Hayatta acılara ve zorluklara gösterdiğiniz direnç, sabır ve sizden daha güçsözlere takındığınız merhametli tutum asaletinizi gösterir.

- Ben şimdi seni apar topar niye çağırdım merak ediyorsundur. Bugün hastaneye yatış yapacağım ve daha sonra ameliyata gireceğim. Benim için farklı bir tecrübe olacak. Kendimi iyi hissediyorum, her şeye hazırlıklıyım açıkçası.

- Anneanne lütfen böyle söyleme!

- Allah Allah! Yavrum beş saniye sonra ne olacağımız belli mi? Bu kanser bana bazı şeyleri daha fazla ertelememeyi hatırlattı. Sizlere son güne kadar haber vermedim, günlük telaşınız size yeter zaten. Ama bugün sana teslim etmem gereken, benim için çok önemli bir şey var.

Yıllardır parmağından çıkarmadığı, dedemin kendisine ilk

maaşıyla hediye ettiği inci yüzüğünü çıkarıp bana taktı anneannem. Bu yüzük susuzluğun içinde var olmuş bir çiçek gibiydi, büyük bir aşkın sembolüydü. Dedemi kaybedeli üç yıl olmuştu, anneannem yüzüğe baktı ve sandığından bir defter çıkarıp bana doğru uzattı.

- Bu defter benim hayatım İnci. Senin kalemin güçlüdür, uzun zamandır bir kitap yazmak istediğini biliyorum. İşte sana tüm detaylarıyla gerçek bir yaşam öyküsü. Benim senden istediğim bu kitabı yazman. Önce kendin için yaz, kitabın bittiğinde gözlerinin içindeki o ışığı gördüğüm zaman ben de ölümsüz olacağım. Ama imza gününde beni sıraya sokma ne olur. O eski hâlim yok vallahi.

- Anneanne yazdığını bilmiyordum.

- Ben de bilmiyordum İnci. Bu yaşıma kadar hep mücadeleyle geçti ömrüm. Sizler büyüdünüz, dedeniz vefat etti, ben kaldım kendi kendime. İnanır mısın bilmem ama altmış yaşımdan sonra buldum kendimi. Sen kendini sakın kaybetme. İncinin hikâyesini biliyorsun değil mi? Bana da bu yüzüğü taktığında deden anlatmıştı. İstiridyelerin içine minik kum taneleri kaçtığından bundan çok rahatsız olurlar ve onu dışarı atmak için kendilerine özgü bir salgı yaratırlar. Bu salgı ile o küçük kum tanesi zamanla çok değerli bir inci tanesine dönüşür. Annene bu hikâyeyi anlattığım zaman, ileride kızım olursa adını İnci koyacağım demişti.

- Çok güzel bir hikâyeymiş, dedim gözyaşları içinde.

Anneannemin defterini alıp çantama sakladım. Birlikte evden çıkarak hastaneye doğru yola koyulduk. Yolda yalvar yakar müsaadesini alıp anneme ve teyzeme haber verdim. Bana haklı olarak o kadar çok kızdılar ki! Ben de anneanneme tatlı bir siyemde bulundum:

- Bana bak Şerife Hanım, bugün senin Anka kuşu gibi

küllerinden yeniden doğuşunun zaferi olacak. Ama şunu unutma ki acılar paylaşarak azalır yoksa insan kendi kendini zehirler. Bugünden itibaren artık bizden bir şey saklamak yok. Herkesin kendi payına düşeni almasına izin ver, bu hüznün bile olsa.

- Bak sen şuna, büyümüş de bana akıl veriyor. Ama tam da benim torunumsun İnci, seninle gurur duyuyorum.

Lavanta kokan anneannemi yatağına yatırıyoruz. Doktoru erken konulan teşhisin öneminden bahsediyor:

- Hastamız çok pozitif ve bilinçli, ilerleyen yaşına rağmen bu savaşı kazanacağına inanıyoruz.

Anneannem utana sıkıla doktoruna bir soru yöneltiyor:

- Ben bugün bu yaşıma kadar ertelediğim şeyler için adımlar atmaya karar verdim. İlk adımımı torunum İnci sayesinde gerçekleştirdim. İkincisi ise pizza yemek olacak. Ne olur gülmeyin yahu! Ne yapayım, bizim zamanımızda yoktu. Dükkânların önünden geçerken bakıyorum hiç benim yaşımda kimse oturmuyor, içeri girmeye utanıyorum. Ameliyattan sonra kendimi toparladığımda bir parça yesem olur mu hocam?

Herkesi bir gülme tutuyor. Doktoru cevap veriyor:

- İlahi Şerife Hanım! Siz yeter ki savaşın, zamanı gelince ilk pizzanızı ben size ısmarlayacağım, olur mu?

Ufak bir çocuk masumluğunda “Olur.” diyor benim lavanta bahçem, daha sonra ameliyata alıyorlar. İçeride geçirdiği saatler otuz yaşına bir otuz yıl daha eklenmiş gibi hissettiriyor. Doktoru ameliyathanenin kapısından çıkarken ümitle yüzüne bakıyorum, ufacık da olsa bir mimik arıyorum. Olumlu veya olumsuz o mimiğe yüzlerce mana yükleyebilirim o an. Acaba anneannesini yaşıyor mu, onun anneannesini de hiç ameliyat oldu mu ya da kanser? Bir hastalığı tüm yönleriyle bilmek ve bunu en sevdiklerinde görmek hekim olarak nasıl hissettirir, nasıl bu

kadar güçlü olabiliyorlar? Doktorluk sadece işini yapmak değil, kalbini yüzde yüz merhamet ve ihtiyat ile doldurmak... Peki, bu ikisi bir arada nasıl barınabiliyor? Doktorun bana doğru yaklaştığı o kısacık sürede kafamdan bunlar geçiyor.

- Merhaba İnci Hanım! Şerife Hanım'ın operasyonu çok başarılı geçti. Sandığımızdan da güçlü çıktı. Hatta içeride hazırlık aşamasında esprileri ile tüm ekibi güldürdü. Muhteşem bir kadın! Böylesine yaşam sevinciyle dolu bir hastam olduğu için çok şanslıyım.

Doktorumuza teşekkür ederek “Çok şükür, zaten aksinden hiç şüphem yoktu.” diyorum. Anneannem bir süre gözlem altında kalacağı için ben de bir şeyler atıştırmak amacıyla en yakın pastaneye gidiyorum, bana verdiği günlüğünü okumaya başlıyorum. Saatlerce yerimden kalkmadan okuyorum, okuyorum... Gizli bir tapınağın ölümsüzlük anahtarını bulmuş gibiyim. Günlüğün son sayfasına geldiğimde düşünüyorum uzun uzun:

“İnsan hayatta verdiği mücadele kadar alıyor ödülünü. Ama bu ödül hiç ummadığı bir anda, hiç ummadığı şekilde karşısına çıkabiliyor. Gör diyor yaşam, bak, kokla, nefes al! Hayat çok bilinmeyenli büyük bir problem ama gizli formüller sadece görmek isteyenlere görünüyor. Eğer sen istiridye kabuğunun içine kaçtım diye kederlenip durursan kusursuz güzellikte çok değerli bir inci tanesine dönüştüğünün fakına bile varamayacaksın.”

O gün orada düşündüklerim anneannemin günlüğünden ilham alarak yazdığım kitabımın ilk sayfasında yer alıyor. Her doğumun büyük sancıları oluyor tabii ki. Anneannemin iyileşme süreci hiç kolay olmuyor. Bu zor günleri, birlikte kitabımı yazarak atlatmaya çalışıyoruz. Üretiyoruz, hiçbir şey yapamazsak hayal kuruyoruz birlikte. Bu bazen kitabımın ilk imza günü oluyor, bazen de bol malzemeli koca dilim bir pizza. Bu hayaller sayesinde zihnimizi kötü düşüncelerin korkunç pençelerine

düşmekten kurtarıyoruz. Aradan zaman geçiyor, kitabımızın son cümlesini yazıyoruz birlikte, nihayet bitiyor. Geriye anneannemin sağlık kontrolü kalıyor sadece, çaktırmamaya çalışsak da bayağı gerginiz. Ama bu sefer doktora benden gizli gitmediğine seviniyorum. Güler yüzlü doktorumuz bizi karşılıyor:

- Buyurun Şerife Hanım, nasılsınız bakalım? Son tetkik sonuçlarını açıklamadan önce size bir sürprizim var. Ama bu bir seferliğe mahsus olmak üzere aramızda kalacak, ona göre!

Doktor, masasının altından büyük bir kutu pizza çıkarıyor. Anneannemle şaşkınlıkla birbirimize bakıyoruz. Hemen lafa giriyorum:

- Yani, bu şey mi demek oluyor: Temizlendi, kurtuldu, iyileşti demek mi oluyor hocam?

Evet, anlamında kafasını sallıyor doktor bey. Anneannemle sevinç gözyaşları akıtarak birbirimize sarılıyoruz. Her zamanki güçlü tavrıyla “Aman Yarabbi! Sonunda pizza yiyebileceğim!” diyor. Fırtına diniyor sonunda. Fırtınaya karşı direnmek yerine anneannemle birlikte el ele tutuşmuş, rüzgârın saçlarımızda dans etmesine izin vermiştik. Bazen yere düşmüş ama “Her yara zamanla iyileşir.” diyerek yeniden ayağa kalkmıştık. Giderken bize bir ödül bırakmıştı hastalık. “İnci Yüzük” adında, çok satanlar listesine girmeyi başarmış bir kitap bırakmıştı bize. Gerçek bir incinin öyküsünü bırakmıştı...

UNUTMA SAKIN

Nurullah Özaltun

Suzan için renksiz bir öğle ortası. Her zamanki köşesine oturmuş, pinekleyen garsonu ve buğulanan cama açtığı küçük delikten caddede olup bitenleri izliyor. Devinip duran kol ve bacaklar dışında her şey kıpırtısız. Aynı kaldırımı üçüncü kez süpüren işçiyle, girişteki masada, karısının her zamanki geç kalışını telafi etmek için komiye yardımcı olan ihtiyar, hayatın ezici ağırlığı içinde oyalanmanın yolunu arıyorlar. O ise kendi anının süreksizliği içinde kalmaya gayret ediyor.

Burası, Suzan'ın kaçmak için bulabildiği son yer. Ancak dikkatli gözlerin seçebileceği, işi gücü olmayanların uğradığı kafelerden biri. Bir süredir tanıdıklardan gözlerini kaçırmanın, her şeyi aştığına ikna eden yeni hikâyeler bulmanın, susmaların, anlıyorumların, sen canını sıkmaların, Allah hayırlısını versinlerin endişesinden uzak... Uzak, çünkü böyle olması gerekiyor. Suzan peruğu ve göğsündeki dolgulardan oluşan kostümüyle bu yeni oyundaki yerini kestirmeye çalışıyor.

Nihat'ın, yerden topladığı saçlarla karşısına dikildiği gün, o ana kadar yaşadığı ne varsa sökülüp gitmişti yerinden. “Neden saklamaya çalışıyorsun?” diye çıkmıştı bitkin gözlerle. Suzan, hiçbir şeyi saklamamıştı oysa. Öyle yapacak olsa kopup giden saçları, ilaç ve reçetelerini ortadan kaldırırdı. Her şey göz önündeyken ne olmuştu da durup dökülen yaprakları toplamıştı Nihat? Bunca suskunluk yüzünden mi tükenmişti sabrı yoksa gerçekten yüzleşmekten korkup susmuş muydu? Peki sırada ne vardı, bir sorumluluğu yerine getirmek için eve doluşan eşi dostu ağırlamak, kahvelerde sabahlayıp Suzan'ı anlamaya çalışmak

mı? Yalnız bunlar değil, yaşanacak daha birçok hadisenin, devrilmesin diye omuz vereceği ağacın sancısı mıydı yüzündeki?

Garson çocuk, elindeki çay bardağını büyük bir titizlikle bıraktı masaya. Bu dikkati birkaç seferdir bahşış getirmişti. Suzan’dan bir tepki gelmeyince arkasına bağladığı ellerini çözüp uzaklaştı. Suzan, daha yakından tanıdığı kişilerin oyunlarını düşünüyordu o sıra. Oyun oynamanın, oynayarak yaşamının doğallığı ve sahteliği arasında sürükleniyordu. İstemediği bir hayatı niye oynardı ki insan, çıkıp gitmek varken niye acılara tutunuyordu? Nihat da böyle yapmış, hastalığını öğrendiğinde her şeyi kaybettiği oyun masasına yeniden kurulmuştu sanki.

“Ne zaman oldu bu?” diye fısıldadı Nihat. Bir yabancı gibi şifa da dileyecekti, sustu bir an, kapının eşiğine hapsedi. Ya onunla yorucu bir yolculuğa çıkacak ya da vicdanına asla peşini bırakmayacak sinsi bir yara açacaktı genç adam. Ne bir adım öne ne de geriye gidebildi. Suzan’ın kararlı bakışları karşısında yavaş yavaş küçüldü, evi dolaşırken hiçbir şey fark etmemiş, kendisine haber verilmeyen bir gelişmenin yarattığı hışımla hesap sormak için dönüp gelmemiş olmayı dilemiş gibiydi. Suzan, yalnız oynamaya alıştığı bu oyunu bir zaman sürdürdü. Kendi düşerken bunca yıllık rol arkadaşına tutunacak bir şeyler veremeliydi. Nihat’ın hediyelerle çıkıp gelen arkadaşlarını -daha gücü yerindeyken- ağırlamaktan geri kalmadı. Birkaç kez hastaneye bırakmasını ve arkadaşı olan birkaç doktora görünmeyi dahi kabul etti. Sonunda, Nihat’ın ortalığa saçılan vicdanını beraberce naftalinleyip güzelce eski yerine yerleştirdiler. Suzan’ın telefonu, evin kapısını son kez çektiğinden bu yana -pek de ısrarlı olmayan uzunlukta- birkaç kez çaldı. Bir de “Her neredeyse ve ne yapıyorsan kendin için en doğru kararı sen vereceksin.” diye bir mesaj attı Nihat. Nilgün Hanım’ın da hakkı yenemezdi doğrusu. Oğlundan daha çok ilgi göstermişse de sonunda başka-

sının yavrusuna olan ilgisini kaybetmiş, bir anne olarak dürüstçe rengini belli etmişti.

Herkes üstüne düşen sorumluluğu -ya da rolü mü demeliyim- yerine getirdiğinde bu sorumluluk, yakınlık derecesine göre değişiyordu. Kimisi “Hasta ziyareti kısa olur.” cümlesiyle, kimisi “Alo, Suzancım, çok geçmiş olsun!” cümlesiyle, kimisi de başkaları üzerinden yolladığı notlarla çekiliyordu ışığın altından. Aşına olmadığı bir sezgiyle tüm bunları yaşayacağını çok önceden kestirmişti Suzan. Hiçbir şey yokmuş gibi davranması bundandı işte. Şimdi adını unuttuğu bir semtte, tanımadığı bir oyunu izliyordu. Ara sıra çalan kapıyı açmadığı ya da aynı yollardan geçmediği sürece hiç kimse değildi burada. Kimsenin kimsesi olmayacaktı.

Suzan saatler ikindiye yaklaşırken kalabalıklaşan kafede müziği duydu. Yorulduğunu hissedip elini sallayarak hesap istedi. Garson, büfenin arkasında bu anı bekliyormuş gibi koşup para kutusunu getirdiğinde, bir masa ötede oturan genç kadınla göz göze geldi. Tanıdık bir yüzle karşılaşmaktan çekinir gibi çantasına eğilip arandı. Sebepsiz bir heyecan kapladı içini. Sonra endişeyle tekrar baktı masaya. Karşısındaki adama bir şeyler anlatan kadın, biraz sonra olacakları haber vermişçesine bu bakışa karşılık verdi. Adamın kısa kahkahası, bir anda kalabalığın uğultusunu bastırarak Nihat’ın sesine dönüştü. Suzan, yerinden kalkmakla oturmak arasında kaskatı kesilmiş, ne yapacağını düşünüyordu. Beklemekten sıkılan garson, hesabı almadan uzaklaştı. Peruğu olduğu için tanınması zordu, ne kadar değiştiğini hissetmek istercesine elini yüzünde gezdirdi, yüzünün iyiden iyiye çökmüş olduğunu ayırmadı. Kapıya ulaşmak için o masanın önünden geçmesi gerekiyordu, gözleri etrafta hiç fark etmemiş olabileceği başka bir çıkış aradı. Ne işi vardı ki burada? Hem bu kadın da kimdi? Kendisini tanıyor muydu? Peki, o sırada bir an

başını kaldırıp bakarsa ne olacaktı? İnsan, harekete duyarlıydı, erkeklerse kadınlara. “Ne saçmalıyorsun Suzan!” diye azarladı kendini. “Oturup sakinleş artık!”

Tokalaşmalar, gerinmeler, “Acaba kürdan alabilir miyim?” ler çoğaldıkça temizlendi, yerine yenileri geldi. Suzan’ın masasında biriken korku ve endişeyi kimse alıp mutfağa ya da başka bir yere götürmedi. Genç garson, iki kere geri çevrilince bir şey ister mi diye sormaktan vazgeçmişti. “Bunca zaman sonra... Artık çok geç...” dedi Suzan. Bu bir tesadüf olamazdı, burada yaşadığını biliyor muydu? Kesin öğrenmişti birilerine sorup. Kime soracaktı ki, aylar önce çıkıp gitmiş, bir daha telefonlarına bile dönmemişti. En iyisi oturup gitmelerini beklemektir, tıpkı Nihat’ın kapının eşiğinde bekleyişi gibi. Hareket ederse bir iş açılacaktı başına. Sesler belirginleşti. Sanki birileri, daha iyi duysun diye çalan müziğin sesini aldı biraz. “Ben de gittim.” dedi Nihat. “O zamanlar küçük bir köydü. Şimdi çok gelişmiş diyorlar.” “Evet, tabii, gitmiştin Nihat! Tek başına gitmiştin.” dedi Suzan. Bunu, bir an sesli söylediğini sanarak elini başına koydu. “Kontrolünü kaybetme, sakin ol!”

Vakit akşama dönerken Suzan yerinden kıpırdayamadı. Dinlemekle duymamaya çalışmak arasında çokça gidip geldi. Bu sırada koltuk altından sırtına uzanmaya çalışan ağrıyı duymadı bile. “Aramadı.” dedi Nihat. “Bir daha hiç aramadı.” Şimdi de hayatına yeni aldığı insanlara mı anlatıyordu? Hem aramadı da ne demek, tüm detaylarıyla anlattığı hikâyenin son cümlesi bu muydu? Ne yapıyordu bu adam, planlıca ortaya çıkıp yeni oyunlar mı oynuyordu? Bu ne biçim bir oyundu böyle? Nihat, yanına çağırdığı garsonla konuşurken başını yana çevirdi. Garson, Nihat’ı dinledikten sonra Suzan’a bir bakış atıp uzaklaştı. Neler oluyor, neye baktı şimdi bu çocuk? Hasarla beslenen Nihat, başkalarını da mı ortak ediyordu bu tiyatroya? “Hemen çıkmam

lazım buradan! Hayır, hayır! Otur yerine! Kimsesiz bir hayatı elimden almasına izin veremem.”

Başından bedenine sarsıcı bir sıcaklık çöktü. Baş ağrıyordu. Nihat, kadının elini tuttu. Kadının yüzündeki yansımadan gülümsediği anlaşıyordu ya da güzel bir şeyler söylüyor olmalıydı. “Nihat! Biz daha boşanmadık! Ne yapıyorsun?” Aklından geçen son cümleyi bir yere oturtamadı. Ne istiyordu ki Nihat’tan? Çekip giden karısının ardından ölmesini mi? Ölecek biri yok muydu zaten bu ilişkide? Hayır, neden ölsünü ki, hem tedavi hiç de fena gitmiyordu. Daha bu kafeye çok gidip gelecekti. Oturduğu yerde iyice geriye kaymış, âdeta çözülmüş-tü genç kadın. Başından sıyrılan peruğunu panikle düzeltirken küçük bir kız çocuğuyla göz göze geldi. Öylece bakiştılar. Bir şapkeyi çıkartır gibi çekip aldı başından. Birkaç kişinin şaşkın bakışları önünde bir bez gibi masanın üstüne çarptı. “Boş verelim bunları” dedi Nihat. “Artık her şey geçmişte kaldı.” Lanetli bir söz duymuş gibi birleşti Suzan’ın kaşları, bir mahzenin merdivenlerinden indiğini hissetti, paslı bir rüzgâr vurdu yüzüne. Unutulmak istendiğini düşünmemişti hiç. O böyle düşünüyorsa diğerleri çoktan silip kaldırmış olmalıydı Suzan’ı. İstemsizce öksürdü. Hayır, bilerek yaptı bunu. Ne oluyordu Allah aşkına? Bunca şeyden sonra unutulmak neden böyle hissettirmişti? Yoksa... Hayır! Evet, yoksa kendi yazdığı oyunda mı var etmişti herkesi? “Ben ne yapacağım şimdi bu semtte?” Nihat’ın üstündeki ışık söndü. Bir süredir donuklaşan uğultu yeniden kapladı ortalığı. Garson, “Bir şey ister misiniz?” diye sordu. İçeri gülücükler saçan genç bir çift girdi, köşedeki masada bir mum yandı, alkış yükseldi, mutfakta bir tabak şangırdadı, çatal ve kadehler tokuştu, caddede bir kavga alevlendi. Suzan masadan kalkmak istedi, gözyaşını silerken makyajını bozdu, yutkundü, öğürdü, başı döndü, tutunduğu yer avuçları arasından kaydı, içindeki bir

şey çıkmak istedi, kustu ortalığa, ışıkları gördü, insanlar ve uğultu sustu birdenbire. “Hanımefendi, artık kapatmam gerekiyor.” dedi yorgun bir ses. Suzan, kollarına gömdüğü başını kaldırıp anlamsızca garsona baktı. Başını kaşırken peruğu kaydı yerinden, düzeltmedi. Derin bir nefes alıp titreyerek kalktı. Çıkarken kapının yanındaki masaya bakıp gülümsedi. “Yeni bir yere gitmeli.” dedi içinden.

ÇOCUKLUKTAN KALAN

Evşen Çerkeşli

Bir ortaokul arkadaşımın lösemi olduğunu öğrenmek o yaşlardaki en büyük travmalarımdan biriydi. Evet, belki çok yakın olduğum biri değildi, hatta o hastalık sürecine kadar sınıftaki herhangi biri gibiydi benim için. Emre'nin hasta olduğunu öğrenmemizle gerek ben gerek arkadaşlarım ve tarih öğretmenimiz onun için ne yapabiliriz diye düşünmeye başladık. Öncelikle on üç, on dört yaşındaki insanlar arasında bu haberin fısıltı gazetesiyse hızlı biçimde yayılması, insanın ister istemez ya benim başıma gelseydi diye düşünmesini kaçınılmaz hâle getiriyordu. Ardından eminim hepimiz içten içe Emre'nin ailesinin maddi ve manevi durumuyla ilik naklinde umut olabilecek bir kardeşten yoksun oluşunu düşünerek kendi hâlimize bencilce şükrediyorduk. Bir de onun bu hastalıktan haberdar olma ve hastalıkla yüzleşme süreci vardı ki bu, hem çocuk zihinlerimizin hem de ruhumuzun kaldıramayacağı bir yükü. Nitekim onun hastalığının detayını benim de aralarında bulunduğum bir arkadaş grubunun anneannesinin Florya Basıncıköy'deki evine ziyarete gittiği anda öğrendiğini hatırlıyorum. Üstelik “lösemi” ya da “kanser” lafı -iyi hatırlıyorum- benim ağzımdan çıkmıştı ve söylendiği anda geri alınmak istenen her söz gibi bu söz de bana büyük bir yük bindirmişti. Neyse ki Emre durumun tahmin ettiğimizden daha fazla farkındaydı. Bizim arkadaşları olarak lafı çevirme çabamıza, ailesinin konuyu değiştirme gayretine ve kısa süreli de olsa esen soğuk rüzgâra rağmen ne onun ne de ailesinin bu sözünden dolayı bana içerlemediğine eminim. Eminim çünkü ben evlenene kadar onunla aynı mahallede oturmaya devam ettim,

onun annesi ve babasıyla benim annem selamlaşmayı sürdürdü; sağlığından, işinden, eşinden haber almak bizi her zaman mutlu etti. Yine de o karanlık tek katlı evde, bugün bile aklımdan çıkmayacak şekilde, akşam 19.30 civarında niye o söz benim ağzımdan çıkmıştı, onca çocuğun arasında tek boşboğaz ben miydim, diye düşünmeden edememiştim. Yakın arkadaşlarıma, kurduğum cümleyi defalarca tekrarlattırıp bundan ne anlam çıkardıklarını teyit ettirmeye ve cesaret bulmaya çalıştığımı da iyi hatırlıyorum.

Hastalıkla ilgili yapılması gerekenler nispeten de olsa ilerleyen zamanda tabu olmaktan kurtuldu ve uygun donör arayışına geçildi. Bu terimi hayatımızda ilk defa duyuyorduk. Emre, Çapada tedavi görmeye başladı. Okula gelemiyordu, anne babasından haber alabiliyorduk, saçlarının döküldüğünü onlardan öğrenmiştik. Orada günlerini nasıl geçirdiği, ne gibi acılar çektiği, aşı bile olmaktan korkan benim için felaketin ta kendisiydi. Aslında önceleri iyileşip dönecek diye düşünmekle birlikte bunun o kadar kolay ve kısa vadeli bir tedavi olmadığını biz de onunla beraber gün gün öğrenip anladık. Sonuçta arkadaşımız o yıl okula dönemedi. Fakat iyi bir haber vardı, donör hangi ülkeden bulunmuştu tam hatırlayamıyorum ama tedavi için gerekli paranın bulunması koşuluyla İngiltere’de iyileşebileceği umudu doğmuştu. Tabii o yüklü miktarın bulunması koşuluyla...

Hep televizyonlarda rastlarız ya, çocuğu ya da bir yakını için para toplama kampanyası başlatan kimseleri, işte şimdi bizler de onlardan biriydik. Muhsin öğretmenimizin öncülüğünde üzerine Emre’nin fotoğrafının basılı olduğu beyaz tişörtlerimizi giyip Bakırköy Meydanı’nda birkaç gün süren bir para toplama kampanyası başlatmıştık. Sıcaklığın altında çocuk aklımızla insanlara derdimizi anlatmanın telaşı ve mutluluğu vardı üzerimizde. Çok yorulup neredeyse sıcaktan fenalık geçirecek raddeye geldiği-

mizi anımsıyorum. Hatta benden dört yaş küçük kuzenim de bize misafirlğe gelmiş olmasına karşın yardım kampanyasına katılmıştı. Çünkü anne ve babam onu evde bırakırsam benim gitmeme de izin vermiyorlardı. Neyse ki Emel gelmem dememişti de ben de arkadaşlarımla kampanyada görev alabilmişim. Gazeteciler standın başında fotoğrafımızı çekmişti ve gazetede çıkan o haberin kupürünü ben belki bir iş başarmış olmanın, belki de gazeteye çıkmanın gizli sevinciyle senelerce cüzdanımda taşıdım. O kupürü ne zaman ve nasıl çıkardım cüzdanımdan tam olarak hatırlayamasam da bir zamanlar benim için çok önemli olan bir dönemin ve neyse ki iyileşmeyle sonuçlanan bir hastalığın hatırlatıcısı olarak bu hatırayı hep aklımın bir köşesinde tutacağım sanırım.

İngiltere günleri gelmişti... Okula gidilmeyen, uçağa binilen günler bizim çocuk dünyamızın ve rutinimizin çok dışındaydı. Emre'nin bu seyahati mecburiyetten yaptığını bilmemizle ve orada neler yaşayacağını düşünmek dahi istemememizle beraber bu gibi detayların aklımızda kalmasına şaşmamak gerekir. Sonra Emre'nin oradan attığı kartları ve hastane odasında boş zamanlarında yaptığı anahtarlık, broş gibi çeşitli süsleri bana yolladığını, İngiltere'den dönerken küçük, siyah bir cüzdan getirdiğini hatırlıyorum. Kartlarda hastanede yaptıklarını anlatıyor, İngilizceyle arasının nasıl olduğundan ve farklı bir kültürün kendisini nasıl etkilediğinden bahsediyordu. Hem iyi olduğunu duymak hem de İngiltere'ye gitmiş bir arkadaş tanımak farklıydı ve şimdiki gibi anında ya da görüntülü konuşma şansı olmadığı, yurt dışına kart postalamanın bedelinin bile bir ortaokul öğrencisi için yüksek olduğu düşünülduğünde, kendimi arkadaşımın yerine koyarak onu yalnız ve habersiz bırakmamak için gayret ettiğimi anlıyorum.

Emre, benim hayatımda hep var olan bir arkadaş olmasa da

bugünden yirmi yıl öncesine baktığımda, o günlerde iyi ki arkadaşımın yanında olmuşum, ona yabancı bir yerde, zorlu ameliyatların arasında kendini bir nebze de olsa yalnız hissettirmemişim diye düşünerek mutlu oluyorum. Bu bakış bana sadece ölümcül bir hastalıkla tanışmanın değil, onunla beraber kendi çocukluğumun, düşünce dünyamın ve 1990’larda çocuk olmanın muhasebesini de yapma şansı tanıdığından hayatımda önemli ve ayrıcalıklı bir yere sahip.

Emre, İngiltere’den döndükten sonra yaşadıklarını paylaştı bizimle. Ameliyatların ve nekahet sürecinin fiziksel ve ruhsal güçlüklerini, kaybettiği yıllarını nasıl telafi edeceğini, kortizondan şişen yüzünü, dökülen saçlarını, oda arkadaşı olan Kocaelili çocuğun vefatını ve belki kimselerle paylaşamadığı daha birçok şeyi anlattı. Kim bilir aklının kuytu köşelerinde ne kötü anılar saklıydı. Her şeye rağmen iyiydi, hayattaydı. Ailesinin tek çocuğu olmaya, şükürler olsun ki, devam edebilecekti.

Emre ile aynı mahallede oturduğumuz için tedavisinden sonra da zaman zaman karşılaştık ancak araya giren ve farklılaşan hayatlar, gayeler şimdilerde bizi eski birer okul arkadaşı olmaktan öte bir paylaşımı olmayan iki insan hâline getirdi. Buna karşın her hastalık kendine has bir hikâyedir ve mutlu sonlu bu hikâyenin ana kahramanı da yardımcı kahramanları da büyüme-leriyle eş zamanlı olarak yaşadıkları bu günlerin bir benzerini eminim bir daha yaşayamayacaklardır.

BİR CANI PAYLAŞMAK

Nihan Karaduman

O gece yine masmavi odasının ay ışığını misafir eden penceresinden yıldızları seyrederek uyumuştı Çınar. Babasından kaç kere masal anlatmasını istemişti de “Ben masal bilmem ki oğlum!” yanıtıyla yüzleşmişti. Annesi ise aldığı kiloların derdindeydi. Ne çok yiyordu öyle, şişiyordu da şişiyordu göbeği.

Sabah olmuş, ay yerini güneşe bırakmıştı. Sımsıcak gülümseyordu; çınarlar severdi güneşi zaten. Pat diye açtı yemyeşil gözlerini, kreşe gitmesi gerekiyordu ama daha erkendi. Hamiyet teyzesi uyandırmaya gelmemiştir. Kalktı Çınar, açtı dolabını, bir pantolon bir de kazak aldı. Tertemiz kokuyordu Hamiyet teyzesinin yıkadığı kıyafetleri.

- Oy benim Çınar’ım uyanmış mıııı, akıllım beniim!

Çok seviyordu Hamiyet teyzesini. Çok olmamıştı tanışalı ama onu çok sevdiğini biliyordu. Hep araba yarışı oynuyordu onunla, çok eğleniyordu. Bir de sürekli ev işi yapmasaydı keşke. Yüzünü güzelce yıkadı Hamiyet teyzesi. Tutup elinden yedir-di peynirini ve zeytinini. Her sabah bir yumurta da zorunluydu. Pek bir şey istemiyordu canı ama yemiştir işte. Beslenme çantasını astı boynuna, servisi beklemeye koyuldu. Ömer abisi hızlıydı bu sabah.

- Günaydın Çınar, atla bakalım!

Koşa koşa bindi servisine. Hiç arkadaşı yoktu, gülüşen çocuklara imrenerek bakıyordu. En sevdiği kırmızı arabasını bile paylaşırdı oysa. Emel öğretmen karşıladı servisi. Bütün gün tek başına da olsa oyunlar oynadı, mutluydu ama gözlerinde hafif

bir yanma vardı. Eve geldi, Hamiyet teyzesi karşıladı tüm neşeyle. Sarıldı, öptü alnından, birden büyüverdi gözleri.

- Kurban olayım Çınar'ım yanıyorsun sen!

Yanıyor muydu, nasıl yani? Hani neredeydi alevler? Tuttu elinden götürdü annesine.

- Hanımım Çınar yanıyor!

Serap Hanım kalori hesaplama derdindeydi.

- Aaa, hep bu kreşler işte, bulaştırıyorlar birbirlerine. Aman Hamiyet, ilaçların yerini bilmiyor musun sanki? Veriver bir ateş düşürücü.

Vermiştii şurubu Hamiyet teyzesi, ses çıkarmamıştı Çınar. Gözleri fena yanıyordu, geçmiyordu. Uyuttu Hamiyet teyzesi ve gitti. Rüyalara daldı Çınar. Kocaman bir havuzdaydı, kolluklarını takmış uzanıyordu. Dalıp dalıp çıkıyordu, çok güzeldi. Uyanıverdi Çınar. Sırılsıklamdı. Gerçek miydi acaba, rüya değil miydi? Nasıl olmuştu bu? Kafasındaki binbir soruya yanıt bulamadan tekrar uykuya daldı. Sabah uyandığında gece olanları unutmuş ama mutluydu. Hamiyet teyzesi geldi ve okula gitmeyeceğini söyledi. Yani bütün gün Hamiyet teyzesiyle oyunlar mı oynayacaktı? Bu harika bir haberdii. Annesiyle babası evde yoktu, işe gitmişlerdi herhâlde. Arabalarına koştu Çınar, oynadı bir süre. Hamiyet teyzesi geldi sonra.

- Kuzum benim, güzel gözlüm, biraz hasta olmuşsun ama geçecek teyzesinin gülü.

Biliyordu Çınar. Daha önce de olmuştu, geçmişti birkaç güne. Akşam oluyordu. Çınar yatağında kreşten verdikleri kitabın resimlerine bakıyor; kurbağa görünce kurbağa, kelebek görünce kelebek olmak istiyordu. Birden durdu. Kollarına, bacaklarına bir ağrı saplandı. Bastırınca acımıyordu aslında, neydi ki bu ağrılar? Hamiyet teyzeye seslenmek için açılan ağzı onun eve gittiği

düşüncesiyle kapandı. Babası maça gitmişti, annesi ise büyüyen göbeğinden başka bir şey görmüyordu. Boş verdi Çınar, sessizce geçmesini bekledi. Dayanamadığı yerde ağladı, duyan olmadı ama ağladı. Aradan bir ay geçti. Geçen bir ay Çınar'ın betini benzini götürmüştü. Odasında uyumaya çalışırken annesiyle babası girdi içeri. Geçmeyen gripi ne olacaktı bu çocuğun? Kaç kere doktora götürmüşlerdi öncesinde ama verilen ilaçlar hep aynıydı. Zamanları da yoktu. Dinlenerek, vitamin alarak pekâla geçebilirdi ama galiba çocuğun direnci düşmüştü. Çınar'ın eli havaya kalktı, el sallayamadan indi. Annesiyle babası oturdular yatağına. Müjdeli haberi vereceklerdi. Annesi girdi söze:

- Canım oğlum, iyi olacaksın, biliyorum bebeğim. Baban ve benim sana bir müjdemiz var.

Bekliyordu Çınar. Acaba sihirli bir doktor muydu bu müjde? Bilemiyordu.

- Sana bir kardeş geliyor! Burkulmuştu Çınar. Kardeş... Üzüldü. Şimdi olmasaydı keşke.

Hamiyet teyze şüpheleniyordu Çınar'ın dinmeyen ateşi, ağrıları, kaybettiği kilolar ve yorgunluklarından. Bir kreş gripi değildi bu. Karnının biraz üstünde de bir şişlik fark etmişti. Annesinin ve babasının işe gittiği bir gün kucaklayıp götürdü en yakın hastaneye. Birçok test yaptılar Çınar'ın küçücük bedenine. Kurban olurdu Hamiyet teyzesi, gıkı bile çıkmamıştı. Nihayet sonuçlandı testler. Duydukları karşısında mahvoldu Hamiyet teyze. Hangi çınarın yaprağı dökülürdü ki ilkbaharında? Çınar'ın hastalığını telaffuz bile edemiyordu. İdiyopatik Myelofibrozis. Nedeni bilinmiyormuş yani. Nasıl kaldıracaktı minnacık bünyesi? Yeşil gözlerinin tonu bile solmuştu Çınar'ın. İçinden Serap Hanım ve Önder Bey'e çok kızdı, çok. Ne vardı gözleri biraz da Çınar'ı görseydi? Gülecek takati dahi yoktu Çınar'ın. Kucakladı Hamiyet teyzesi ve eve doğru yola koyuldular.

Yavaş yavaş akşam oluyordu. Serap Hanım'ın zil sesi duyuldu. Hamiyet teyze açtı kapıyı. Serap Hanım'ın burnunda olan karnına baktı. İç geçirdi.

- Neyin var Hamiyet, benden mutsuz olamazsın. 26 kilo almışım. Nasıl verilecek bunlar, nasıl?

Öfkeyle bakmamak için zor tuttu kendisini Hamiyet teyze ve söze girdi bulduğu ilk boşlukta:

- Hanımım Çınar'ı hastaneye götürdüm bugün. Grip mrip değilmiş. Miyakoz mu miyeloiz mu neydi, durun şurda kâğıtlar var. Hah, idi-yo-patik miyelo-fibro-zis. Çok nadirmiş hanımım, çok tehlikeliymiş, iliğinde böyle anormal şeyler varmış.

- Ne diyorsun Hamiyet? Ne olmuş oğluma? Hemen hastaneye gidiyoruz, hemen!

Çınar'ın gücü kalmamıştı. Bıraksınlardı onu. Her gece gördüğü havuzlu düşü görseydi. Götürüldü hastaneye Çınar. Niye ağlıyordu annesi? Yoksa bugün de mi kilo almıştı? Çıkardılar odadan aileyi. Yoğun bakıma aldılar. Kapattılar Çınar'ın olanlara dayanamayacak küçük yeşil gözlerini. Birçok iğne girip çıktı çelimsiz bedenine. Gözyaşları sel olmuştu ailenin. Sulamıştı bütün hasteneyi. Geldi doktor, anlatmaya başladı Çınar'ın bünyesini sarmalayan zehirli sarmaşığı:

- Çocuğunuzun hastalığı idiyopatik miyelo-fibrozis. Yani sebebi bilinmeyen, kemik iliğinde anormal hücre üretimidir ve bu anormal hücrelerin zamanla normal hücrelerin yerini alması hasta... Serap Hanım, Serap Hanım!

Geliyordu bebek. Kara günün bağrından geliyordu. Tüm fısıltıların içinde bir çığlık olmaya geliyordu. Nihayet doğdu "Güneş". Siyah beyaz dünyalarına yediveren olmaya gelmişti. Gülerek geldi doktor, Önder Bey'e doğru:

- Önder Bey, bebeğinizin kordon kanındaki kök hücrelerin

Çınar için ışık olabileceğini düşünüyoruz!

Önder Bey'in mavi gözleri gökyüzü gibi ışıltı ışıltıydı. Oğluna tam vaktinde yetişmişti Güneş'i. Hemen tedavi sürecine başlandı. Güneş'in kök hücreleri transfer olmuştu Çınar'a. Daha konuşmadan aralarındaki köprü kurulmuştu minik kardeşlerin. İyileşiyordu Çınar. Toparlanıyordu bünyesi günbegün. Yeşil gözlerinin ilkbahar tonu yerleşmişti irisine. Dudakları pembeleşmiş, atan beti benzi yerini yaşam sevinciyle dolu kanlı canlı bir yüze bırakmıştı. Baktı etrafa Çınar. Annesi başındaydı. Elinde de bir bebek vardı. Kardeşi olmalıydı bu. Onun annesiyle babasını paylaşmaya hiç niyeti yoktu.

- Annem, nasılsın Çınar'ım?

- İyiyim annecim. Kardeşim mi bu? Ben istemiyorum ki onu. Siz beni daha az seveceksiniz.

- Olur mu güzel oğlum öyle şey? Anne babalar evlatlarını ayırt eder mi hiç? Bak bakalım şimdi gözlerinden birini bana vereceksin, hangisinden vazgeçerdin?

Afalladı Çınar. Sağ gözünü kapattı. Veremezdi onu, çok az görüyordu. Solu kapattı ardından. Onu da veremezdi. Karar veremedi. Hem neden vermek zorundaydı ki? İstemiyordu vermek.

- Bana ne, ikisi de benim olsun, vermeyeceğim hiçbirini.

- Gördün mü oğlum, evlatlar da böyledir işte. Ayırt edemezsin, seçim yapamazsın, vazgeçemezsin.

Anlamıştı galiba Çınar. Öptü annesi onu. Bebeği koltuğa yatırıp su almaya gideceğini ve hemen döneceğini söyledi. Kafasını salladı Çınar. Kalktı yataktan. Yanına yaklaştı Güneş'in ona verdiği candan habersiz. Ellerine baktı. Ne küçüktü elleri, ayakları, ağzı, burnu... Tutmaya çalıştı elini. Uyandı Güneş. Çınar'ı gördü karşısında. Engel olamadı Çınar gülümsemesine. Çınar güldükçe Güneş güldü, Güneş güldükçe Çınar... Derken Güneş

minicik elleriyle Çınar'ın serçe parmağını yakaladı ve teslim etti kendisini uykuya. Kocaman bir huzur kaplamıştı içini Çınar'ın. Kardeş fikri artık onun zihnini çiçeklendiren bir düşünceydi. Hem kim bilir ne oyunlar oynarlardı birlikte? Annesi geldi odaya. Çınar'ının serçe parmağına sarılan Güneş'ini gördü. Uyu-yakalmıştı Çınar ile Güneş. Büyülü bir uykuydu bu. Öylesine büyülydü ki kimsenin bu büyüyü bozmaya gücü yetmeyecekti.

Neydi bu kök hücre? Karanlıktan içeri süzülen bu ışık neydi? Ne mucizevi bir şeydi! Kafasındaki soruların cevabı için cep telefonunu çıkardı hemen. Birkaç tuşlamadan sonra öğrendiği bilgiler karşısında eğilmemek için kendini zor tuttu. Embriyonik kök hücreler dokuları hatta organları oluşturuyordu ama yetişkinlerde bu söz konusu değildi. Her hücreye dönüşebiliyordu. Çok mühimdi, kordon kanında fazlaca bulunuyordu ve uygun koşullarda saklanması gerekiyordu. Acı bir tecrübeyle kazıdı hafızasına bilgileri Serap Hanım. Serap Hanım huzurla baktı oğullarına. Güneş, tam zamanında sıcacık açmıştı Çınar'ın üzerine. Isısını, ışığını esirgmeden pırıl pırıl açmıştı. Öyle bir güneşti ki bu, hiç batmayacaktı.

HASTALIK HİKÂYE KİTAPLARI

1. Her Hastalık Bir Hikâyedir. Ed. Yakıncı C, Kavruk H. Logos Yayıncılık, 2012 İstanbul.
2. Her Hastalık Bir Hikâyedir-II. Ed. Yakıncı C, Kavruk H. İnönü Üniversitesi Yayınları, 2012 Malatya.
3. Her Hastalık Bir Hikâyedir-Anılar. Ed. Yakıncı C, Kavruk H. İnönü Üniversitesi Yayınları, 2012 Malatya.
4. Psikiyatrist Yorumuyla Can Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Cumhurcu BE. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2013 Ankara.
5. Hastalık Hikâyem-I. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Tüzgen S. Bezmiâlem Üniversitesi Yayınları, Irmak Ofset, 2013 İstanbul.
6. Hastalık Hikâyem-II. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Tüzgen S. Bezmiâlem Üniversitesi Yayınları, Irmak Ofset, 2013 İstanbul.
7. Hastalık Hikâyem-2014. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Tüzgen S. Bezmiâlem Üniversitesi Yayınları, Mega Basım Yayın, 2014 İstanbul.
8. Küçük Doğdum ama Hikâyem Büyük. Ed. Okumuş N, Yakıncı C. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2014 Ankara.
9. Sindirim Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Selimoğlu A, Kavruk H. Türk Çocuk Gastroenteroloji, Hepatoloji ve Beslenme Derneği Yayını, Yılmaz Matbaacılık, 2014 Malatya.
10. Türkiye Beyin Yılı Nöroloji Öyküleri. Ed. Koç F, Yakıncı C. Türk Nöroloji Derneği Yayınları, Matus Basımevi, 2014 Ankara.
11. Uzman Yorumuyla Hastalık Hikâyem-Geçmiş Olsun. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Belce A. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
12. Uzman Yorumuyla Hastalık Hikâyem-Şifa Olsun. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Belce A. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
13. Lokman Hekim Öyküler-Seyhan. Ed. Yakıncı C, Özcengiz D, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
14. Lokman Hekim Öyküler-Misis. Ed. Yakıncı C, Özcengiz D, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
15. Acilin Öyküsü. Ed. Yakıncı C, Cander B, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
16. Şiddete Beyaz İsyen. Ed. Yakıncı C, Kavruk H, Kızılay A. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.

17. Çocuk Hekimi Gözüyle Hastalık Hikâyeleri. Ed. Yakıncı C, Hasanoğlu E. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2015 Ankara.
18. Acilin Öyküsü-2015. Ed. Yakıncı C, Cander B, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
19. Lives Changed from Stem to Stern. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Çağırğan S. Çev. Pervan Ö. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
20. Acilin Öyküsü-2016. Ed. Yakıncı C, Cander B, Gül M. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
21. İbni Sina Öyküleri-Yüksek İhtisas. Ed. Yakıncı C, Paç M, Paç A, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
22. İbni Sina Öyküleri-2016. Ed. Yakıncı C, Paç M, Paç A, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
23. Hayata Tutunma Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Sarı Hİ, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
24. Hayata Tutunma Öyküleri 2016. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Çağırğan S. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
25. Sağlık ve İletişim Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Kızılay A, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
26. Sahibinden Diyabet Öyküleri. Ed. Yakıncı C, Şahin İ, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
27. Öykülerle Kök'ten Değişen Hayatlar. Ed. Yakıncı C, Altuntaş F, Sarı Hİ, Kavruk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
28. Kulaktan Kulağa Dilden Dile Öyküler. Ed. Yakıncı C, Selimoğlu E, Önerci M, Kavruk H. Türk Kulak, Burun, Boğaz ve Baş Boyun Cerrahisi Derneği Yayınları, Akademisyen Tıp Kitapevi, 2016 Ankara.
29. Acilin Öyküsü-2017. Ed. Yakıncı C, Cander B, Oğuztürk H. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2017 Ankara.
30. Her Hastalık Bir Hikâyedir-2017. Ed. Yakıncı C, Kızılay A, Durmuş M. Akademisyen Tıp Kitapevi, 2017 Ankara.
31. Her Hastalık Bir Hikâyedir-Altın Kayısı. Ed. Yakıncı C, Kızılay A, Durmuş M. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2017 Malatya.
32. Her Hastalık Bir Hikâyedir 2018. Ed. Yakıncı C, Kızılay A. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2018 Malatya.
33. Hayata Tutunma Öyküleri 2019. Ed. Yakıncı C, Erkurt MA, Altuntaş F, Dal MS. İnönü Üniversitesi Yayınevi, 2019 Malatya.